

Marina

și marea

Vasilica Mitrea

Vasilica Mitrea
Marina și marea

Marina și marea

Attitude and Culture Journal of Crimean Tatars in
Romania

www.nazar-look.com

Marina și marea

Vasilica Mitrea

Constanța, 2015

Descriere:

MITREA, VASILICA

Marina și marea / Vasilica Mitrea. Roman. Constanța:
2015

ISBN 9781518832611

ISBN-13: 978-1518832611 ISBN-10: 151883261

Prefață

Limbajul eresului

Romanul *Marina și marea* aduce în atenția lectorilor povestea destinului unor tipuri umane ambițioase într-un univers plin de contradicții. Autoarea creionează o lume în care imaginile irump în locul cuvintelor, iar personajele sunt capabile de autoanaliză, dar nu o realizează tocmai datorită pierderii inocenței, (e.g. Marina, Tudor).

Cu o amprentă de certă originalitate, rândurile scrise de Vasilica Mitrea reprezintă o realitate dintre cele mai pregnante, dar în același timp, caracterizată și printr-o puternică tensiune fluctuantă între vis și realitate, între timpul Istoriei și Marele Timp, între temporal și atemporal. În maniera unui descântec, textul este transformat din câmpul esteticului în cel al abstractului lingvistic, așa cum

se și anunță discursul chiar din mottoul ce deschide cartea. „Când faci un bine uită imediat. Când ți se face un bine să nu uiți niciodată!” (proverb românesc), indicând, astfel, o cale de inițiere a lectorului în interiorul structurii artistice, îl manipulează, prin tehnici de ambiguizare, la o lectură personalizată și productivă.

Spațiul desfășurării acțiunii este dat de existența unei lumi unidirecționale, de un declin al vieții. În fapt, Marina și marea reprezintă romanul de încercare de naștere a actului de scriitură.

Autoarea evidențiază faptul că totul trebuie descoperit și redescoperit în același mod în care personajele se redescoperă pe sine. Chiar titlul prefigurează ipoteza implicată și anume pe aceea de conștiință. Autoarea împrumută limbajul crosului și îl transferă, conotativ, în aria lui Agape, conferindu-i acesteia garanție, culoare. Erosul și Thanatosul se confundă. Actul de a iubi presupune moartea de sine și renașterea în Celălalt.

Romanul reprezintă un discurs al unei singure voci, glas care ne invită la interpretări pe diferite paliere literare, între lector și autorul-narator se creează o relație în care mesajul transmis de emițător poate fi receptat de către destinatar în mod diferit. Emitentul de text refuză facilul, explicitul, transcrierea sentimentului în favoarea expresiei concentrate, matematice, utilizează expresii orientate către revelarea unor adevăruri profunde, putem vorbi de un lector eu-protagonist, de un continuu dialog între eu și tu, eu-locutor, tu-interlocutor, ambii aparținând unui singur „eu”.

Locutorul se folosește de structuri alegorice cunoscute, de o structură clasică tradiționalistă, pentru a oferi soluții și deschideri neașteptate operând cu imagini așa cum științele exacte utilizează concepte exacte. Acest aspect reiese din atitudinea anticlastică, antiacademică,

antitraditională, anticonservatoare, idee care s-a observat și din lectura textului supus analizei: „Nu puteau nici să-l împiedice să iasă din casă. Cine l-a cunoscut înainte știe că era un băiat studios, vesel, respectuos, dar cunoscându-i povestea de iubire spune, văzându-l: «Doamne ferește!»”. Cu alte cuvinte, în Marina și marea, autoarea îmbină viziunea proprie asupra realității cu conceptul general al vieții de zi cu zi.

Nastasia Savin

Moto:

„Când faci un bine uită imediat. Când ți se face un bine să nu uiți!”

(proverb românesc)

Marea mă fascinează

Era o zi de vară atât de călduroasă încât nici vântul nu adia, iar zăpușeala izvora ca un abur din pământ. Nu se mișca nicio frunză. Adevărată caniculă. Nu mai plouase de mult, iar pământul crăpase în unele locuri. Gospodarii satului, când se întâlneau la birt, discutau numai despre acest aspect și îi neliniștea apariția unei secete. „Degeaba primăvara a fost promițătoare și a plouat la timp, dacă acum pământul a crăpat și miroase a ars”.

Aerul condiționat din birou aproape că nu făcea față temperaturii ridicate de afară. Nimănui nu-i ardea de muncă. Erau 35 de grade, cu plus, la umbră. Așa se anunțase în mass-media, dar temperatura se resimțea a fi mult mai ridicată.

Marina se îndreptă spre chiuveta aflată în birou și, cu mâinile făcute căuș, își răcorește fruntea, își dă apoi cu apă pe brațe, după care soarbe câteva înghițituri. „Acum îmi este mai bine! Abia aștept săptămâna viitoare să plec la mare...”

— Marina, nu te-am întrebat, te duci singură?

— Nu! Cu prietena mea, Delia.

Delia îi fusese Marinei colegă și în școala generală și la liceu. Se înțelegeau ca două surori.

Marina era singură la părinți, dar Delia mai avea încă doi frați. Ea se avea mai bine cu Marina, decât cu frații ei. Se legase între ele o prietenie de când erau în școala generală. În fiecare zi mâncau pachetulul împreună, în pauză și, de multe ori, Marina îi spunea mamei sale că a mâncat la Delia masa de prânz. Gestul nu rămânea fără urmări deoarece mama Marinei avea niște principii stricte de la care nu abdică. „Nu-i frumos să servești masa de prânz în altă parte decât acasă!” Această amintire și multe altele i-au revenit Marinei în minte în timp ce a pronunțat numele Deliei.

După ce s-a stropit cu puțină apă pe mâini și pe față la chiuveta instalată în birou, spune entuziasmată mimând și anumite mișcări care însemnau o „evadare spre libertate”: „Abia aștept să simt briza mării care să-mi atingă obraji, valurile să-mi biciuiască corpul, iar apa sărată să-mi „mângâie” trupul. Marea mă fascinează, întotdeauna m-au copleșit valurile ei înspumate, m-au fermecat culorile de un albastru intens și albastru-verzui. M-am întrebat mereu ce mistere se ascund în adâncuri. Tare mi-ar plăcea să mă pot scufunda, s-o explorez și să-i cunosc tainele”.

Vorbea și gesticula cu atâta entuziasm despre mare, încât o și vedeai cu aripi să poată zbura ca să ajungă mai repede la Ea.

Marina era studentă în anul III la Științe Economice, facultate pe care o făcea concomitent cu slujba în care se încadrase. Înainte de a ieși la pensie mama ei fusese angajată pe această funcție. Cărcotașii spuneau că o angajase și pentru felul în care arăta. Era înaltă, zveltă, părul blond, cârlionțat, ochii albaștri-verzui în care te

puteai cufunda privindu-i uimit și fără încetare. Indiferent cu ce se îmbrăca, arăta minunat, oricum mai bine decât colegele ei. Când nu era de față îi spuneau „vedeta” și nu o făceau deloc ironic, ci chiar cu simpatie.

Era de o frumusețe angelică, pe chipul ei se citea și inocență și puritate. Avea o combinație de inteligență și noblețe, de atitudine și popularitate. Nu te săturai privind-o! Îți tăia respirația, iar simpla ei prezență făcea ca timpul celor care se găseau în preajma ei să treacă mai ușor. Ba, unii spuneau că este idealul femeii întruchipate la care visa orice bărbat, iar cei mai romantici își spuneau că „așa probabil arăta o prințesă la Curtea Regală”.

* * *

Poate nu v-ați gândit niciodată, dar timpul trece mai repede și te simți mai relaxat când ai o colegă de birou frumoasă. Și o altă trăsătură caracteristică a omului frumos este și aceea că „omul frumos este și mai bun la suflet”. Frumusețea vine și din interior. Dar după cum s-a constatat, omul frumos își găsește foarte greu perechea. Nu pentru că este foarte pretențios, dar mulți nu îndrăznesc să îl curteze, îl cred inaccesibil. Mare păcat! Dacă sunteți încredințați că aveți alte calități, în special bunul simț, îndrăzniți!

* * *

— Te invidiez! Eu am consumat câteva zile din concediu. A trebuit să fiu alături de mama mea când a fost bolnavă, îi răspunse Ramona.

— Ai făcut o faptă bună. Și părinții au stat cu noi, au pierdut nopțile să ne ocrotească, să ne îngrijească, merită să le răsplătim eforturile. Nu-i pot înțelege pe cei care nu-și respectă părinții, măcar pentru că i-au crescut, dar și pentru ceea ce sunt ei în viață, adică un colac de salvare la orice oră din zi și din noapte. Cine este primul care suferă pentru neîmplinirile tale, dacă nu un părinte?

— Wow, da, ei chiar suferă mai mult decât noi atunci

când ni se întâmplă ceva rău. Nici nu se punea problema să nu fi stat cu ea. Mama mea s-a chinuit singură să mă crească. Tatăl meu a părăsit-o când eu aveam doi ani.

— Ce ticălos! i-a scăpat Marinei. Și imediat și-a dat seama că nu trebuia să folosească acest cuvânt nesăbuit. Iartă-mă!

— Nu, ai dreptate, ai nimerit-o. A fost un ticălos.

— Știi, Ramona, eu niciodată nu am știut de ce tu nu aveai decât mamă! Marina fusese învățată de mică să nu pună întrebări interlocutorului, să nu-l „descoasă”. Să afle doar ce i se spune de către acesta. „Nu-i frumos să descoși un om!”, așa știa de la mama ei.

— Păi, stai să-ți povestesc, deși nu-mi face plăcere să vorbesc despre acest lucru. A plecat într-unul din voiaje, el fiind marinar, iar când s-a întors a anunțat-o pe mama că o părăsește. Mama a rămas blocată când a auzit. El continua să-și facă bagajele, iar mama nu contenea cu întrebările.

— Cum așa, fără să fi avut discuții în prealabil care să conducă la o despărțire?

— Nu au fost discuții înainte de a pleca în cursă. Dacă ar fi fost, putea să prevadă o eventuală despărțire. Iar el, fără alte comentarii, a plecat și... dus a fost.

— Aoleu! Dar nu s-a gândit că are și un copil?

— Nu! S-a întors acasă după câteva luni, doar pentru a-și lua restul lucrurilor personale. Mătușa mea mereu spunea: „o avea găsită mai dinainte, că nu se putea înfiripa o relație atât de repede!”

— Când un bărbat își părăsește nevasta pentru altcineva, asta înseamnă că ei aveau o relație mai veche.

— Niciodată un bărbat nu abandonează o relație până nu are pe altcineva în vedere, sau chiar o are găsită.

— Doar femeile părăsesc un bărbat când nu mai pot suporta „tratamentul” la care este supusă. Mai târziu se gândesc la o altă relație. Bine, mai sunt și excepții.

— De fapt, bărbații, prin construcția lor, nu sunt atât de curajoși precum se cred. Ei își încearcă norocul și dacă femeia este mai „ușoară”, cedează. Niciunul dintre aceștia nu judecă aspectul din perspectiva apropiată sau îndepărtată, mai ales când unul dintre ei este căsătorit sau chiar ambii. Intră într-un joc periculos care se termină cu urmări nu prea fericite – ei, mai mult sau mai puțin – îndrăgostindu-se, iar partenerii lor suferind poate toată viața. Este păcat, nu atât pentru pierdere, cât pentru gestul de trădare al partenerilor lor. Așa a făcut și tatăl meu. Ce poate fi mai dureroasă și de neiertat decât trădarea?!

— Cunosoc și eu pe cineva care a divorțat de soție, iar aceasta a aflat de-abia după divorț că el „trăia” cu respectiva de mult timp. Și mai știu cât de mult a suferit, nu atât pentru el, cât pentru gestul lui. Îl credea cel mai fidel soț, iar el avea pe altcineva. Așa că, îți dau dreptate!

— Da. Sunt multe cazuri de acest gen. Și să continui povestirea. Mama nu voia să-i acorde divorțul. Zicea mereu că „o să-i treacă și se va întoarce el acasă...”. Dar contrar teoriei sale, într-o zi tata a venit cu individa la poartă și a făcut un scandal... de s-au strâns toți vecinii. De fapt, mai mult ea țipa la mama, fără rușine, apostrofând-o... „că n-ai fost în stare să-l ții lângă tine”, că „așa arătați voi ca niște sfinte, dar în realitate nu sunteți bune de nimic” etc și el, el... stătea „ca prostu” , iartă-mi Doamne exprimarea, că doar este vorba despre tatăl meu, și se uita la ea cum îndruga verzi și uscate, fără să riposteze, ceea ce m-a făcut să-l văd ca pe un laș. De atunci, nu suport bărbații „fără atitudine!”

— De fapt, de ce venise?

— În primul rând venise ca „individa” s-o convingă pe mama să-i acorde tatei divorțul și un alt motiv, care mie mi s-a părut dezgustător și de o lăcomie fără margini, este că tata avea un aparat de fotografiat performant pentru acele

vremuri. Venise să-l recupereze. Stăteau în acel aparat, dar așa sunt individele astea... și lacome după avere, nu numai nerușinate! De fapt n-au pic de rușine dacă sunt în stare de asemenea fapte.

— Și tu ce vârstă aveai atunci, Ramona?

— Aveam cam nouă ani, dar n-am să uit niciodată acea scenă. Am rămas cu un gust amar și același sentiment îl am și acum pentru toți tații din lume care-și părăsesc copiii.

— Sunt iresponsabili, nu le este milă și dor de copiii pe care îi fac, îi părăsesc fără nicio remușcare. S-au gândit vreodată dacă și pe ei i-ar fi părăsit părinții?!

— Am rămas mereu cu regretul că nu a venit niciodată la mine, măcar pe ascuns de femeia cu care conviețuia. Mi-ar fi plăcut să-mi aducă o ciocolată sau altceva. În definitiv, cum a trăit pe ascuns de mama cu acea femeie, nu putea să vină, tot pe ascuns, la copilul lui să-i aducă o ciocolată sau alte dulciuri? Așa l-am judecat întotdeauna pe tata. Îmi era dor și îl așteptam să facă un gest de bunătate față de mine. Eram copil și nu înțelegeam deloc atitudinea lui rece și distantă.

— Formidabil! Cum să rupi legătura cu copilul tău? Este sânge din sângele tău!

— Tinerețea poartă cu ea și o lipsă de discernământ și îi fac pe unii să uite de promisiuni și de responsabilități, mă gândesc eu că asta trebuie să fie ca să-i acord circumstanțe atenuante.

— Și, până la urmă, mama ta i-a acordat divorțul?

— Da. Până atunci a tot sperat că „o să-i treacă” și o să se întoarcă acasă la copilul lui, adică la mine, dar după scandalul acela mama și-a dat seama că este mai vinovat decât și-a imaginat. Este și mai grav când nu mai judeci cu mintea ta și te conduce o „oarecare”.

— Un om, un tată care nu a luat atitudine atunci când

situația o cerea, ce mai poți aștepta de la el? întotdeauna este bine să nu neglijezi relațiile pe care le-ai avut, indiferent despre ce relație vorbim, pentru că nu se știe niciodată când te vei întoarce la EA. Dacă nu o faci, cu ce argumente te poți justifica?!

Marina și-a dat seama că multe sfaturi și principii de viață le învățase de la mama ei. Purtând o discuție atât de serioasă și-a reconsiderat cicălelile mamei ei, acestea fiindu-i acum de un real folos.

— L-a caracterizat ca fiind un laș, un iresponsabil și că nu merita să sufere pentru el, a continuat Ramona povestirea. A realizat că nu era omul de care se îndrăgostise.

— Acum, tatăl tău este împreună cu acea femeie?

— Nu. Stai să vezi ce a urmat.

— Ramona, eu sunt colegă cu tine de atâta timp, dar nu am știut de ce mama ta este singură. Doar a fost învățătoarea mea. Eu mereu o admiram pentru felul în care se îmbrăca și cum se comporta la clasă. Era calmă și blândă.

Ramona continuă povestea ca și când nu auzise nimic din ce a spus Marina. „Paradoxal, dar imediat după divorțul de mama s-a despărțit și de femeia aceea”.

— Extraordinar! Cum ați aflat?

— Întâmplarea face ca o fostă colegă de școală cu mama să locuiască pe aceeași scară cu ei. Pentru că ei stăteau la oraș, noi la țară. De la ea a aflat totul.

— Eu nu cred că cei care-și părăsesc soția sunt mai fericiți lângă altă femeie. Dar el, din moment ce făcuse această greșală, trebuia să suporte și consecințele.

— Mă gândesc mereu la vorbele pe care le-am auzit adesea în casa mea, ale unora dintre prietenele care o vizitau pe mama: „cei ce fură fericirea altora sau își clădesc fericirea pe nefericirea altora nu vor fi niciodată

fericiți”. Sau „fiecare primește de la viață ceea ce merită”. Este o lege universală.

Marina era înțeleaptă prin sfaturile date de mama ei, iar pe Ramona o înțelepți seră și o maturizaseră dramele din familia ei.

— Chiar așa, a fost mai fericit?

— Stai să vezi ce a urmat. El, rămânând singur, s-a întors să se împace cu mama. Ea nu îl mai voia, dar a ținut cont și de părerea mea crezând că eu am suferit fără tată. Însă eu, care nu aveam nicio amintire plăcută de la el, bineînțeles că i-am spus mamei așa: „dacă îi era milă și dor de noi, dacă se interesa în tot acest timp, dacă nu ne uita, atunci îl iertam! Cum am stat separați ca niște străini până acum, putem să o facem și de acum înainte!” Și chiar asta am simțit că era el pentru mine - un străin!

— Acum este cu altă femeie?

— Nu. Acum este la ceruri.

— Aoleu!

— S-a întâmplat într-un voiaj. Făcea baie în ocean, iar un rechin l-a atacat și aproape că i-a smuls un picior. A făcut infecție, a dat în septicemie și a murit de tânăr. Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească acolo unde este! Mai grav este că eu nu-l pot ierta și nu am amintiri plăcute cu el. Dar eu nu sunt Dumnezeu.

— Să-l ierte Dumnezeu!

— Să-l ierte!

— Ramona, ne-am luat cu vorba și nu am terminat ce aveam de făcut, spuse Marina. Trebuie neapărat să finalizez tot, să las hârtiile astea în regulă dacă zilele următoare voi sta la mare.

— Să-mi lași mie scris pe o hârtie ce probleme mai ai de rezolvat. Doar de aceea suntem colege, să ne mai și ajutăm, nu?!

Marina aproape că a zburat către casă. Și-a făcut

bagajele, care nu erau deloc puține: haine, încălțăminte, dar și foarte multe alimente. Mama ei a muncit o zi întreagă să pregătească hrană pentru o lungă perioadă de timp ca să mai economisească bani.

Coup de foudre

A doua zi s-a sculat dis-de-dimineată bucuroasă că zilele de vacanță o vor relaxa. Dar foarte repede s-a întristat când pe cer a văzut nori amenințători de ploaie.

— Nu-i nimic, i-a zis mama ei. Chiar dacă va ploua în următoarea oră, vremea va deveni senină în scurt timp, iar soarele va străluci la fel de puternic. Așa-i vara! Temperaturile sunt ridicate și nu o să fie rece mult timp. Să ai grijă să-ți cumperi o cremă de protecție. Chiar și așa, să nu abuzezi din primele zile, să nu stai prea mult la soare. Să te bronzezi uniform, fără să-ți faci răni.

Așa este mama, îți dă sfaturi chiar și după ce ai ieșit pe poartă. Are mereu teamă că nu a fost bine înțeleasă.

Amenințarea ploii le-a însoțit pe tot parcursul drumului până când, la coborârea din tren, norii s-au răzbunat și a început să plouă cu găleata. Marina și Delia au trebuit să se adăpostească mai întâi câteva minute înainte de a lua un taxi și a merge la adresa pe care o aveau notată în agendă.

S-a întâmplat exact cum a prevăzut mama Marinei. Nici nu a terminat bine de despachetat și soarele și-a făcut apariția pe cer. În următoarele ore se făcuse deja vreme de plajă. Doar că nisipul era puțin umed.

Marina, încă din prima zi de plajă, a făcut o cucerire. Tudor, proaspăt absolvent al U.M.C. Mai precis în ultimul an. Imediat ce a văzut-o i-a atras atenția atitudinea ei, părul auriu, ochii de un albastru-verzui, schimbători ca marea, trupul ei de zeiță îmbrăcat într-un costum de baie tot albastru, care se asorta cu ochii ei... A rămas mut de

uimire în fața acestei „apariții”. Era vis, era realitate? Privirea lui ațintită asupra ei a fost remarcată și de Marina.

— Tu ai văzut tipul acela cum a rămas năuc privindu-te? Îi zise Delia.

— Era imposibil să nu-l remarc, răspunse Marina așezându-se cu grație pe șezlong. Se împlinesc predicțiile Ramonei. Mi-a spus că „am să fac o cucerire la mare”. Cred că a avut gura aurită.

Nici nu terminase bine această discuție că Tudor, nedezipindu-și ochii de pe făptura ei, așa cum un astronom urmărește cu mult interes Carul-Mare sau o altă constelație de pe cer, a urmărit-o până la șezlong. Apare lângă ea și, inconștient de graba cu care o abordează, i se adresează întinzând în același timp mâna, lăsându-se puțin pe genunchi: „Tudor, student la U.M.C.! îmi păreți cunoscută. Cum vă numiți domnișoară?”

— Marina! Mă cunoașteți de undeva?

Abia acum Tudor s-a dezmeticit și a realizat pripeala cu care o abordase și trucul vechi folosit. Ca să nu se facă de râs, dar nici să rateze momentul de a merge mai departe cu discuția, spuse: „Formidabil, ce mult semănați cu o fostă colegă de-a mea, din gimnaziu... Iertați-mă! Vă rog, iertați-mă!”

În timp ce Tudor vorbea Marina s-a ridicat de pe șezlong. Așa îi cerea protocolul, să nu stea întinsă când cineva discută cu ea, mai ales un necunoscut. Nu-l mai văzuse niciodată. De ce a confundat-o?

Următorul gest ar fi fost să plece, realizând că s-a înșelat. Dar nu, el a continuat discuția. A zăbovit atât de mult că Marina a simțit nevoia să intre din nou în apă. Soarele puternic le-a înroșit trupurile amândurora, dar parcă niciunul nu-și dorea să întrerupă „vraja” care îi învăluisese.

El a intrat după ea în apă apoi s-au întors pe plajă și au continuat să discute ca și când veniseră împreună. Lui Tudor nu îi mai venea să plece de lângă Marina.

Dacă până atunci Marina mai trăgea cu ochiul la vecinii ei de cearceaf, la jocul în nisip al celor doi copii între doi și patru ani, când s-a întors din apă nu a mai observat nimic din ce se petrecea în jurul ei. Era emoționată și absentă.

Tudor, la despărțire, a invitat-o să-l însoțească în seara aceea la un club. Ea a acceptat fără să stea pe gânduri, contrar firii și educației primite și în nebunia creată de muzica dată la maximum nu au ratat niciun dans. „Fericirea se află în mâinile tale, să știi numai cum s-o dirijezi către tine”, sfat dat de mama ei care i-a trecut imediat prin minte. Mama ei mai obișnuia să mai spună: „Ești ceea ce vrei tu să fii!” Oare ce a vrut să spună mama cu expresia „ești ceea ce vrei tu să fii”? în situația de față cum ar trebui să mă comport?

Marina a simțit și ea un fior de la prima întâlnire cu Tudor. „Numai eu voi fi responsabilă de fericirea mea!”, tot sfaturi auzite și neînțelese pe moment.

Oare ceea ce s-a întâmplat între ei era cu adevărat *coup de foudre*?

Dacă i-ai fi întrebat pe cine au zărit în jurul lor, nu ar fi știut ce să răspundă. Nu au văzut nici măcar orchestra, au dansat doar după ritmurile melodiilor. Poate nici nu a fost orchestră, o fi fost un D.J. Tudor a realizat că niciodată nu a fost mai fericit ca acum. Alături de el se unduia în dans cea mai râvnită femeie. Putea să observe dorința celorlalți de a fi măcar un dans cu partenera lui, dar el nu o scăpa din ochi și contrar felului lui de a fi, acum toate gesturile lui erau tandre și mâna lui, pe mijlocul ei de top model și-o purta cu multă tandrețe.

* * *

Carpe diem

Tudor o diviniza. Încerca timid să se apropie de ea și să-i spună ce simte, dar văzând-o atât de frumoasă și distinsă aproape că nu îndrăznea.

Niciodată nu i se întâmplase să se îndrăgostească atât de repede de cineva și să simtă nevoia de a sta mereu în preajma ei. S-au întâlnit de atunci în fiecare zi și în fiecare seară, iar urechile Marinei erau dezmiardate cu cele mai calde și neobișnuite declarații de dragoste.

Marina se dusese doar pentru câteva zile la mare, dar depășise termenul. Ea vorbise cu gazda ei și îi plătise chiria pe o lună, iar Ramonei îi dăduse câteva indicații cu privire la munca pe care o lăsase în grija ei. Aceasta o asigurase că „va face tot ce trebuie și să nu-și facă griji”.

Delia se întoarse acasă. Nu avea niciun motiv să mai rămână. Pe ea nu pusese nimeni ochii, deși nu era nici ea de lepădat. Dar așa este cu norocul...

Marina a continuat să se vadă cu Tudor la plajă, la plimbare, însă au mai ieșit de câteva ori și la dans. Deveniseră tot mai apropiați, iar ziua era prea scurtă față de nevoia lor de a fi tot mai mult împreună.

Serveau masa la câte un restaurant-pensiune, unde mergeai cu tava și îți comandai ce voiai să mănânci – cum se spune pe litoral „la împinge tava”. „În tot cazul se mănâncă foarte bine și mai ieftin”, o asigura pe mama ei la telefon.

Tudor se îndrăgostise atât de mult de Marina că a uitat de viața lui de dinainte, de atribuțiunile lui, chiar și de examenele care se apropiau.

În vara aceea i-a făcut Marinei cele mai deosebite declarații de dragoste. Nici lui nu-i venea să creadă că poate fi atât de poetic când era vorba despre exprimarea sentimentelor. A fost ceea ce se cheamă „dragoste la prima vedere”. Au trăit clipa, *cârpe* A mai auzit el fraza aceasta de multe ori, dar niciodată nu o experimentase. Și acum nu i-a trecut nicicum prin minte să se gândească la întreaga

frază: „Carpe diem, quam minimum credula postero”, adică: „Trăiește clipa de azi și fii cât mai puțin încrezător în viitor!” Din primul moment în care a întâlnit această minunată față, toate gândurile lui sau îndreptat doar către ea. Cum ajungea acasă, o suna.

— Marina, abia m-am despărțit de tine și deja îmi este foarte dor. Noaptea sunt pline de dor. Mi-e dor de tine chiar și când te am în fața mea! Mi-e dor de tine și mereu îmi lipsești! Nu știu cum să umplu golul lăsat de tine! M-ai transformat într-un om neajutorat. Simt că nu mai am încredere în mine. Nu-mi mai cunosc limitele.

Așa îi vorbea Tudor în fiecare seară la telefon, deși aproape toată ziua și-o petreceau împreună. Minute întregi stăteau la telefon și tot nu termina ce ar fi avut de spus, deoarece telefonul suna din nou după o pauză de câteva minute și alte declarații de dragoste își făceau loc și îi încânta auzul tinerei îndrăgostite.

— Tu ești fericirea mea. Alături de tine simt că voi ajunge „foarte departe”.

Marina era mai zgârcită în declarații. Să fi fost educația ei cea care o făcea mai rezervată? Mama ei tot timpul îi spunea: „Să nu crezi ce-ți spun bărbații. Ei asta fac cu toate femeile și acelea care sunt mai slabe de înger îi cred! Te aburesc cu tot felul de minciuni până te „cuceresc”, după care aleargă după alta!”

„Oare a făcut bine mama punându-mă în gardă despre gândirea bărbaților, sau a uitat să-mi spună că nu toți sunt la fel?”

Marina îl iubea din tot sufletul pe Tudor și au fost nenumărate momentele când ar fi vrut să strige în gura mare cât de mult îl iubea, dar când se gândea la spusele mamei sale, avea o reținere. Și, deși ar fi dorit să-i spună și ea că îl iubește enorm de mult, se abținea și schița doar un zâmbet la declarațiile iubitului ei.

„Mama a trăit în alte vremuri, unde decența și

rezerva femeilor față de bărbați era o cerință socială. Din spusele dumneaei „o fată nu mergea niciodată alături de un băiat în timpul zilei. Cel mult se întâlneau la bal sau la o nuntă și numai acolo era permis să stea alături de el – în dans”. Pentru ei erau de ajuns că-și aruncau „ocheade” la două intersectări în plimbările de la „șosea”. Asta le ajungeau pentru toată săptămâna.

Acum erau alte vremuri. Tinerii nu mai aveau nicio rețineră în a-și arăta sau declara dragostea cuiva.

Pentru Marina, cu sentimentul acesta de iubire în suflet, și natura avea mai mult farmec și culoare, iar discul mare și portocaliu al soarelui la amurg prăbușindu-se în lac dezvolta în mintea ei sentimentul „că toate au un sfârșit”.

— Marina, nu știam că voi întâlni o fată ca tine. Cum am să stau departe de tine când voi pleca în voiaj? Cred că trebuie să-mi schimb meseria!

— Iar eu nu știam că voi întâlni un băiat ca tine, că aș fi venit mai devreme la mare.

— Nu! Acum cred că a fost momentul. Există un moment pentru orice, „o vreme pentru orice”. Întâlnirea noastră a fost scrisă în stele și a avut fixată și data.

— Ha, ha, ha. Nu știam că ești și astrolog.

— Nu sunt, dar acum mi-aș fi dorit să fiu.

— La ce te-ar fi ajutat?

— Să știu exact ce ne-au rezervat astrele.

— Eu nu prea cred în „chestii” din astea.

— Nici eu nu credeam până să te întâlnesc pe tine, dar acum aș vrea să fiu atotștiutor. Chiar și în stele. Și nu-ți ascund că de când te-am cunoscut pe tine aștept cu nerăbdare să se difuzeze Horoscopul. Aș fi curios chiar să-mi ghicească cineva în cărți sau în cafea...

— Ha, ha, ha. Oricum, voi învățați ceva legat de bolta cerească la Universitatea Maritimă!

- Învăţăm astronomie. Dar este cu totul altceva.
- Este mai mult decât învăţăm noi la facultate, despre cifre şi bilanţuri, despre expertize contabile.
- Poate de aceea eşti mai calculată.
- Aşa ţi se pare?

Erau momente când Tudor ar fi cuprins-o cu totul şi nu i-ar mai fi dat drumul. Trăia parcă într-o altă dimensiune. Nu mai ştia când este cald sau frig, când intra sau ieşea din baie, dacă dormea sau stătea numai de veghe. Uneori îl stingherea faptul că Marina era foarte rezervată. Nu ştia ce să-i spună şi când să-i spună anumite lucruri.

Pentru Tudor, Marina devenise templu de închinăciune, iar el poetul de la malul mării. Dacă nu ar fi iubit cu atâta intensitate nu ar fi descoperit niciodată „poetul”, din el. Îi dădea Marinei câteva versuri scrise pe hârtie roz, a doua zi când se întâlneau, rezultat al simţămintelor lui.

Fără tine nu mai sunt eu,
Sufletul mi-e gol şi pusti

Nu-şi găseşte alinare

Are-o mare supărare

Crede că doar lângă tine

Se va simţi mai bine!

Haide dar *rază de soare*

Adu-mi urgent alinare!

El o alinta adesea cu apelativul „rază de soare”.

Numai iubirea sau nefericirea face din orice om un poet. De multe ori îi mângâia obrazii, uitându-se profund în ochii ei mari, albaştri şi numind-o „raza mea de soare!” Atât de mult o iubea că îi ieşeau nişte versuri atunci când i se adresa sau îi vorbea la telefon, de se mira şi el. El nu fusese niciodată talentat la literatură şi niciodată nu a putut să construiască măcar două versuri. Acum însă

așternea pe hârtie exact simțămintele lui. Ce păcat că nu le-a și inserat.

Zeci de clipe fericite
Doar lângă tine le-am trăit.
Noaptea mi-au fost albe
De insomnii la nesfârșit.
Bântuit de singurătate
Ca într-un vis neîmplinit
Vreau doar clipe minunate
Aieva și fără sfârșit.

Când iubești cu adevărat pe cineva faci promisiuni și te simți în stare de orice. El o vedea pe iubita sa întruchiparea cea mai desăvârșită care există în lume, femeia ideală.

Fericirea nu vine
Decât alături de tine
Vino, deci iubito, vino
Să mă cuibăresc lângă tine
Și buzele tale moi
Ambrozie să-mi fie
Iar tu să fii alături de mine
Și să trăim pe vecie!
Vino dar rază de soare...
Femeie ideală!
Să împart cu tine
Soarta pe vecie!

își dorea cu ardoare să aibă copii cu ea. „Ești cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată!” cuvinte ce îi răsunau în urechi Marinei și profunzimea mesajului lor o făceau să țină și mai mult la el, uneori să se topească de dorul lui. Niciodată nu avea liniște mintea ei. O inundau declarațiile lui de dragoste. într-un fel se simțea vinovată că nu putea să-i răspundă la fel iubirii lui.

Când iubești cu atâta patimă îți dorești să fii alături toată viața de omul iubit, vrei să fii înconjurat și de rodul iubirii tale, adică de copiii tăi, care dau sens și greutate unirii dintre doi îndrăgostiți. De aceea, în discuțiile lor interminabile, Tudor nu uita să-i amintească că își dorea urmași, care să-i semene Marinei. „Să fie frumoși ca tine și deștepți ca mine... și ca tine!” „Glumești, desigur!” i-a răspuns Marina, râzând la astfel de glume.

Fără ea viața nu avea culoare, nu avea substanță, nu avea sens. O lună și ceva a fost prea puțin, deși în acest timp a trăit o întreagă poveste. O poveste de dragoste care era de necuprins pentru o vară. La sfârșitul sezonului de plajă, când frigul pusese stăpânire pe locurile în care soarele arzător le înroșiseră trupurile ca focul, s-au plimbat pe litoral și au memorat fiecare clipă de iubire și dor. Le era dor de apa mării care le ascunsese îmbrățișările, ținându-i mai aproape. Le era dor de nisipul fierbinte și sărutările făcute sub acoperământul unui cearceaf. Le era dor de cluburile de pe plajă în care dansau, trupurile lor unduindu-se și apropiindu-se, umplându-i și totodată descătușându-i de toate energiile. Se vedeau admirați de cei din jurul lor, motiv pentru care iubirea lor creștea și mai mult. Admirația celorlalți erau pentru ei un fel de aprobare și confirmare că sunt o pereche potrivită. O adeziune totală la dorința lor de unire.

Plaja era acum aproape pustie. Ceața marină făcea ca abia să fie zărite contururile unor vapoare în larg. Pescărușii erau peste tot, în zbor sau căutând, pe alocuri, resturi de mâncare rămase nedescoperite încă sau zburau spre largul mării și ieșeau cu câte un peștișor în cioc pe care îl înghițeau pe loc.

Plimbându-se așa pe malul mării, deodată Tudor scoase de sub cămașă un trandafir roșu și îngenuncheat în fața Marinei cu el, cu trandafirul roșu ca focul, ca focul ce-i mistuia inima în lipsa iubitei lui, i se adresă cu cele mai

calde declarații: „Marina, fără tine nu mai știu să trăiesc. Te vreau lângă mine, să fii iubita și prietena mea, să fii soția mea, să fii mama copiilor mei!” Rostise toate acestea aproape pe nerăsuflăte.

Marina era mai degrabă îngrijorată dacă trandafirul nu l-a înțepat cu ghimpii săi, pentru că, în loc de răspuns, zise: „Vai, dar nu te-ai înțepat?” „Nu, pentru că am avut grijă mai întâi să-l curăț de spini!”

Scena aceasta era parcă desprinsă dintr-un film, el îngenuncheat în fața ei la țărmul mării, în fundal apusul soarelui. El a ales marea pentru această cerere, pentru că marea a fost martora iubirii lor de-o vară. Iar marea, trezind-o parcă din visare, în loc de un răspuns, a blagoslovit-o pe Marina cu un val puternic care a udat-o până la piele, ea fiind cu spatele la mare și nevăzând pericolul. Iar el era prea preocupat de răspuns. Amândoi au izbucnit în râs, deși momentul dinainte fusese unul solemn. Imediat, atrași ca un magnet unul de celălalt, sau îmbrățișat, nu s-au ferit de „pericolul” unui alt val și nici nu le-a trecut niciunuia prin cap să se îndepărteze. Erau mai preocupați de ei decât de capriciile mării, îmbrățișați formau o singură ființă, un întreg, iar un alt val a venit și i-a „botezat” pe amândoi.

S-au desprins din îmbrățișare după ce alte noi valuri au venit peste ei și au simțit că frigul pusese stăpânire pe amândoi. Atunci au realizat că începuse instantaneu un vânt puternic, așa cum se întâmplă adeseori la malul mării.

Rafalele unui vânt puternic au venit dintr-odată, trântind umbrelele de pe plajă. Vântul a spulberat nisipul și le-a intrat în ochi, iar marea spumega de furie. De ce sa răzvrătit marea tocmai acum, la cel mai înalt grad de fericire pentru Marina și Tudor?!

Așa uzi, tremurând de frig, au fugit spre un taxi. La destinație, au alergat separat spre locuința închiriată de către fiecare. Ei deja descoperiseră că locuiau la câteva

blocuri distanță. Întâmplarea a făcut să fie așa, sau au ținut neapărat să fie mai aproape unul de celălalt? Nu, doar întâmplarea! Sau poate nimic nu-i întâmplător,

Marina, coborând prima, a alergat până la scara blocului și a urcat în viteză cele două etaje. S-a scuzat față de gazdă, și-a luat un prosop mare de corp și a intrat direct în baie. Abia sub apa caldă ce i-a încălzit corpul, care până atunci tremura de frig, a putut să mediteze la cele întâmplate. A realizat și că nu i-a dat un răspuns lui Tudor.

Un amestec de fericire, de emoție, de neliniște îi cuprinsese toată ființa. Îi pierise somnul și se perpelea în pat abordând toate pozițiile și folosind toate trucurile pentru a adormi. Întotdeauna se gândise la momentul când va fi cerută în căsătorie, dar niciun scenariu nu semăna cu acesta.

Pe tine și mare

Cât a absentat de la serviciu a ținut legătura cu Ramona. Îi mai indica ce trebuie să facă cu privire la serviciul pe care îl ținea, prin cumul, buna ei prietenă.

Cu Delia discuta în fiecare săptămână.

— Ce faci, Marina? Nu se mai dezlipește Tudor de tine?

— Mai grav este că nici eu nu mă mai pot dezlipi de el. Și râdeau amândouă făcând astfel de afirmații.

— Să știi că s-a îndrăgostit și de mine cineva, tocmai când mă credeam o cauză pierdută.

— Vai, ce mult mă bucur pentru tine. Măcar este cineva care te merită?

— Deocamdată nu-mi sunt prea clare aceste sentimente. Uneori, privindu-l, mă întreb dacă eu îl merit pe el.

— Dar prin ce se deosebește de alți bărbați, de îl consideri atât de merituos?

— Marina, cred că așa vezi lucrurile când te îndrăgostești de cineva. Îi vezi numai calitățile. Să nu râzi de mine când îți voi spune cine este!

— Aoleu. Îl cunosc?

— Sigur că-l cunoști. Este consătean de-al nostru.

— Nu mă mai fierbe atâta și spune-mi cine este.

— Ștefan!

— Care Ștefan?

— Cel care stă la trei case distanță de tine.

— Ștefan Ionescu?

— Da.

— Dar el nu era la facultate? Era la București, din câte știu eu.

— Da. Mai are un an.

— Și... ce are deosebit de spui că „poate tu nu îl meriți pe el?”

— Tu știi că ne-am întâlnit în toate vacanțele cu el. Dar niciodată nu m-am gândit la EL ca la un viitor pretendent. Dar în vara asta ne-am întâlnit mai des. Am ieșit de câteva ori la dans și discutând mai mult am văzut calități pe care nu le bănuiam. Tipul este și inteligent dar cea mai mare „calitate” a lui este că s-a îndrăgostit de mine!

— Ha, ha, ha. Nu știam că celor care se îndrăgostesc de noi le poți atribui o calitate în plus. Dar este demn de reținut.

— Marina, știu că te amuză mai mult felul în care ții explicat toate acestea despre el. Dar acum, haide să privim lucrurile cu seriozitate. Da, ca să vezi, până nu discuți mai mult cu un om, chiar dacă îl știi de-o viață, nu poți să-ți formezi o impresie. Asta mi s-a întâmplat și mie. Pentru mine Ștefan nu mai este necunoscutul pe care îl

vedeam cu alți ochi acum câțiva ani. El este omul de care eu m-am îndrăgostit.

— Delia... ce să-ți spun? Să fie într-un ceas bun!

— Așa să fie. Eu de-abia aștept să vină momentul să mă ceară de soție. Doar să nu facem nunta în aceeași zi, mai spuse Delia, glumind.

— În cazul acesta trebuie să stabilim dinainte, continuă și Marina într-un mod la fel de amuzant.

Marina vorbea cu prietenele ei deschis tot ce nu ar fi putut s-o facă cu mama ei. Vorbeau și râdeau la telefon vrute și nevrute, doar să se simtă bine.

Convorbirea telefonică cu Delia i-a făcut bine. Se bucura pentru că prietena ei a găsit pe cineva care s-o iubească. Plecase tristă de la mare și chiar îi spusese că se simte tare singură și nu crede că dacă va sta la țară își va găsi vreodată perechea. Dar iată că nu a trebuit să aștepte prea mult și s-a îndrăgostit de cineva. Este un sentiment de împlinire și de liniște sufletească când știi că ești iubit. Și prietenii adevărați se bucură de fericirea ta, așa cum i-a declarat Marina.

Când vorbea cu Tudor la telefon, acesta îi șoptea cu o voce gravă declarații de dragoste care se topeau în sufletul ei: „Cum a putut natura să modeleze o făptură atât de perfectă ca tine?” – cuvinte care o emoționau și nu o lăsau să adoarmă liniștită. Atunci când le rememora se întorcea pe spate, gândind că așa o să poată adormi. îi plăcea și felul, tonul cu care îi făcea Tudor declarațiile. Dintr-odată devenea mai serios și responsabil.

„Ochii tăi sunt sclipitori, au parcă argint în ei și culoarea asta, albastru-verzui, n-am mai întâlnit-o până la tine!” și iar se întorcea într-o parte.

„Părul tău este oxigenat sau așa este el de la natură?” și se culca cu fața pe pernă... Oh, Doamne, dă-mi liniște să pot adormi. Se face dimineață și eu sunt trează,

deși mor de somn...

„Până acum am trăit făcând lucrurile mecanic, pentru că trebuia să dorm, să învăț, să mănânc, să fac sport. Acum nu mai știu dacă am dormit sau doar am ațipit, citesc, dar nu rețin nimic, sport nu mai fac... Te vreau, Marina! Ne vreau pe noi amândoi. Să fim mereu împreună. Să nu ne mai despărțim niciodată. Vreau să fiu cu iubirea vieții mele!” Am doar două iubiri – pe tine și marea! Dar tu ești prioritatea mea.

Toate aceste gânduri la vorbele spuse de Tudor au ținut-o trează toată noaptea. Emoții puternice au cuprins toate simțurile ei și nu putea adormi. Probabil că doar ațipise când a sunat telefonul.

— Alo? Marina... Ce faci? Nu mai vii acasă? Era mama ei, îngrijorată. Era dimineață, dar Marina abia adormise și era moartă de somn.

— Mamă, te sun eu!

— Dar ce ai pățit? De ce vorbești așa? Ești bolnavă?

— Nu. îmi este somn. Cred că a fost lună plină aseară, că nu am putut dormi. Am adormit abia spre dimineață.

— Bine. Dar să mă suni!

Marina puse din nou capul pe pernă și adormi imediat. Somnul de dimineață este cel mai adânc, mai ales când nu ai dormit toată noaptea.

Ramona a preluat și sarcinile de serviciu ale bunei ei colege și prietene. Marina a trebuit să-și ia concediu peste concediu: de odihnă, cu plată, fără plată, medical.

În timpul acesta s-a pregătit și pentru examene. Numai ea știe cât i-a fost mintea la carte și cât a memorat din lectură. Tudor în schimb era mereu prezent în mintea și în gândurile ei. „Deci, asta înseamnă să iubești!”

El era ultimul an la Universitatea Maritimă Constanța. Urma să plece în ultimul voiaj de studenție.

* * *

Adevărul tot iese la iveală

Un abur plăcut de cafea, asta a fost prima senzație a Marinei în clipa în care a deschis ochii. Gazda, o femeie singură, curată și foarte darnică nu servea nimic până nu îi oferea și fetei din preparatele ei. Deși nu se înțelesese decât să-i ofere cazare, aceasta era recunoscătoare că, mama sau tatăl Marinei aduceau foarte multe alimente de la țară. Familia ei era foarte înstărită, buni gospodari și nu le lipseau alimentele proaspete și eco.

De când erau împreună aproape că nu mai cumpăra nimic de la market. Atunci, cum să nu fii atentă cu cea care îți asigură subzistența în fiecare lună? Și dacă mai adaugi la toate acestea prezența ei plăcută, doamna Mareș, se considera chiar norocoasă și încântată s-o aibă tovarăș la masă. Și, când Marina se oferea s-o însoțească în oraș, doamna era foarte mândră de compania ei. Toată lumea de pe stradă întorcea capul să le privească. Marina era una dintre acele persoane care atrag toate privirile.

Vecinele doamnei Mareș, care și-ar fi dorit și ele să închirieze câte o cameră pentru un adaus la veniturile lunare, o invidiau pentru norocul de a găsi o fată atât de agreabilă și populară în același timp. De multe ori o vizitau doar pentru a o admira pe Marina când era acasă. Pe lângă faptul că Dumnezeu o înzestrase cu atâta perfecțiune Marina avea o anumită atitudine care impunea distanță și respect, deși era o fire blândă.

Mama ei fusese cea care o educase. Îi spusese și cum să meargă pe stradă; „cu fruntea sus, nu încovoiată și cu gândurile aiurea. Un om care stă drept în mers are un plus de eleganță, pare mai sigur pe sine. Este primul lucru care atrage atenția fiecărui trecător. Este important și felul cum te porți cu ceilalți, în general cu toată lumea. Dacă faci bine, ți se va răspunde cu aceeași monedă. Dacă te porți cu răutate, se întoarce împotriva ta și vei primi

întotdeauna ceea ce le dorești celorlalți! Cu ce monedă plătești cu aceea ești răsplătit! Universul este influențat de activitatea și gândurile noastre”.

Să fie atentă la discuția cu orice interlocutor și să-i dea respectul cuvenit. Când se așează pe fotoliu sau pe canapea să nu stea aplecată, neglijentă și să nu se foiască sau să gesticuleze din mâini când vorbește. Să nu-și pună mâinile în șolduri ca o „țață”. Să vorbească în aceeași tonalitate, fără să ridice vocea, chiar dacă are de dat explicații. În autobuz, să ofere locul unuia mai în vârstă decât ea oricât de obosită ar fi. Acest gest atrage după sine privirile celor din jur și sigur va judeca „o bună creștere în persoana ta”. Când merge în vizită la cineva să nu stea prea mult; să plece înainte de a se plictisi gazda de ea. Să mănânce cu gura închisă și să amâne orice discuție în timpul mesei, doar dacă întâlnirea la o masă este aceea de afaceri. Să nu ducă vorba de la o prietenă la alta pentru că, mai devreme sau mai târziu, poate să se convingă singură de adevărul spuselor uneia sau alteia fără a emite judecăți de valoare. Să ia doar act de ce i se spune și să tragă singură concluziile asupra caracterelor, să nu se ia după bârfe... În primul rând, un om îl judeci după fapte, nu după vorbe. Să-și asume o greșală, deoarece omul mai poate greși fără intenție. Să ia aminte la toate vorbele și gesturile de la care poate învăța ceva. Este înțelept omul care învață câte ceva de la fiecare!”

Și, de asemenea, mama ei nu uita niciodată să-i spună: „Să citești mult, să nu te mulțumești doar cu ce ți se predă la școală. Numai așa vei ști să faci față unor discuții purtate pe orice temă. Nimic nu este mai jenant decât atunci când ești nevoită să spui adesea „nu știu”. În viață te vei afla în diferite cercuri și doar dacă înveți, poți să intervii în discuții. Să nu stai doar ca un simplu spectator când vezi că cineva are nevoie de ajutorul tău, să te implic!”

„Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ce ai învățat în școală”, spunea un mare învățat. Și câtă dreptate a avut. Mama ei o învățase tot ce știa acum pentru că educația face mai mult decât cele mai performante școli. Și dacă vrei să cunoști și să știi o poți face și singur. Nimeni nu te oprește să devii tot ce-ți dorești tu! Fii autodidact! La informare și cunoaștere au dreptul toți, fără opreliști, fără aprobări și fără prea mare cheltuială. Nu întotdeauna ești judecat după „patalama”, ci după știința și comportamentul tău, care îți aduce plusvaloarea”.

Avea o oglindă mare pe hol, iar mama ei i-a spus într-o zi: „Stai pe un scaun și alege-ți care este cea mai nimerită poziție, să nu te faci de râs când stai pe un scaun sau fotoliu așezată neglijent! Trebuie să ai atitudine și când te așezi! Nici nu știi cum poți fi caracterizată și după felul cum stai într-o adunare sau într-o vizită!

A făcut acest exercițiu acasă, a exersat și cum să ajungă până la locul șederii. A făcut-o cu grație, uitându-se în oglindă, iar acum întreaga ei ținută, începând de la intrare și până pleca dintr-o vizită, arăta ca a unei regine.

Doamne, dar câte nu a învățat-o mama sa? Și, deși nu părea atentă când i se dădeau aceste sfaturi, constată că nu a uitat nimic, iar acum se folosea de tot ce a înmagazinat pe parcurs. Și cât de bine îi prinde, deoarece primește laude la tot pasul. Este îndrăgită de toată lumea și toți îi doresc compania. Era și ea conștientă de calitățile pe care la are și asta îi dădea un plus de încredere în forțele sale.

Doamna Mareș avea o vecină mai curioasă din fire. Cu multă lume avea ceva de „împărțit”. Era ca un buletin de știri local. De la ea aflau tot ce se petrece, nu numai în blocul lor, ci în tot cartierul. Aceasta locuia la parter și tot ce era ființă doamna Macaia înregistra. Judeca, controla și contabiliza orice trecere prin fața apartamentului său, știa

unde merge fiecare, pe cine vizitează, cu cine se încuscrește, pe cine avea prieten; știa câți pisici a fătat pisica doamnei Preda și ce culoare avea fiecare; câți câini sunt adoptați și câți maidanezi sunt fără stăpân... Nu-i scăpa niciun serial. Era la zi și cu situația politică din țară. Ce mai, era o întreagă „enciclopedie”. „Nu știu cum reușește să le facă pe toate” mai auzeai spunând câte-o vecină!”

— Știi la cine merge doamna Matei de fiecare dată?

— La cine?

— La doamna Dinu. îi ghicește în cafea și în cărți.

— Dar cum ați aflat?

— Foarte simplu! Mă tot întrebam de fiecare dată unde merge femeia asta. Și într-o zi am văzut-o mai de departe pe geamul de la bucătărie, i-am ținut calea și am întrebat-o! „Doamnă, la cine mergeți dumneavoastră, că vă văd foarte des trecând pe aici!” „La doamna Dinu.” „Ahaa! Dar vă cunoașteți de mult?” „Da! De când doamna Dinu lucra la fabrica de conserve! Am lucrat o perioadă împreună. Mă duc, mai stăm de vorbă, mai bem o cafea, îi mai ghicesc, că-i place ce-i spun.” „Aaa, știți să ghiciți?” „Da! Și încă foarte bine. Am clientele mele.” „înseamnă că ghiciți pe bani!”

Și, fără nicio pauză, doamna Macaia continuă: „Auzi... ghicește pe bani. De aceea vă spun doamna Mareș că ar trebui s-o chemăm pe doamna Matei să-i ghicească și acestei frumoase fete”.

— Nu cred că Marina o să se preteze la așa ceva!

— Ce vorbești doamna Mareș?! Cine nu-i curios să-și afle viitorul?

— Eu nu mă bag în asta!

— Lasă că-i spun eu, zice doamna Macaia. Acum plec acasă să fac mâncare...

„Oare ce spune vecina și de mine când este cu

altcineva?" - o întrebare care o frământa întotdeauna pe doamna Mareș după ce se despărțea de această vecină curioasă. Dar nu avea ce să-i facă. Nu te puteai pune rău cu doamna Macaia dacă voiai să ai liniște în bloc și să fi bine văzut. O laudă sau o critică de la doamna Macaia făcea mai mult decât orice calificativ. Fiecare locatar din bloc își avea fișa la doamna de la parter.

Nici Marinei nu-i plăcea să stea în compania doamnei Macaia. O evita când aceasta era în vizită și motiva de fiecare dată că are mult de învățat și se retrăgea în camera ei, aștepta până pleca, după care se întreținea în discuții cu gazda ei.

Se schimbau lucrurile atunci când o altă vecină o vizita pe doamna Mareș. Îi făcea plăcere să stea în compania ei. Aceasta îți lumina ziua cu buna ei dispoziție, cu râsul ei cristalin, cu glumele ei, cu accentul ei, când moldovenesc, când ardelenesc. Imita într-un sens plăcut și fără răutate, fără ironie, numai ca să creeze bună dispoziție. Intrarea doamnei Angela Dragu echivala cu aerisirea camerei după doamna Macaia.

— Monica dragă, am adus trei plicuri cu Nesscafe. Pune te rog apă la încălzit, eu mă întorc imediat. Sper să fie și Marina acasă. Îmi place să am o priveliște frumoasă atunci când mă relaxez la o cafea.

— Ha, ha, ha. Angela, și tu ești o încântare pentru noi. Ne luminezi diminețile. Haide, te așteptăm.

— Destul ți le înnourează doamna Mac-Mac. Așa îi spunea ea doamnei Macaia cu care avusese mai multe incidente. „Șe să facă bre și ea dacă la altșeva nu se prișepe. Măcăie! Măcăie la mini, la tini, pe unde mai poate dumneaei să „controleze” starea socială a fiecăruia”. O imita așa, doar ca să se distreze, deoarece doamna Macaia era moldoveancă, deși de mult nu mai avea accent moldovenesc.

Angela nu era căsătorită. Divorțase cu câțiva ani în

urmă de soțul ei. Deși era o femeie plăcută, iar frumusețea izvora din atitudinea ei, soțul fusese cel care o înșelase. Aflase că trăia cu o femeie de câțiva ani, dar asta la mult timp după divorț. Și așa cum se spune „știa tot satul că o înșela bărbatul” numai ea nu aflase nimic. Din când în când, după ce divorțase deja, mai apărea câte o persoană care o cunoștea și îi mai povestea cum că „l-am văzut pe soțul dv. în compania unei femei, dar... ce să spun... nici pe departe atât de atrăgătoare ca dv”. sau „eu l-am văzut cu altă femeie, în ziua de... da, în apropiere de paște, dar l-am crezut om serios, deși aceea nu părea să fie rudă... după felul cum se fâstăceau...”; „în tot cazul... dumneavoastră îi făceați față și lui prin distincția pe care o aveți... Lângă asta, trece neobservat!” „Vai, l-am văzut pe fostul dumneavoastră soț alături de o individă insipidă, incoloră, inodoră...!” „L-am văzut pe fostul dumneavoastră soț alături de o... boschetară. Așa arăta, ca o boschetară!”

— Acum este prea târziu. De ce nu mi-ați spus atunci, le spunea de fiecare dată doamna Angela Dragu. Poate alta era atitudinea mea față de el. Știind că m-a trădat cu altă femeie, altele ar fi fost și sentimentele mele față de el. Nu aș mai fi luptat să păstrez acea căsnicie. Că, într-adevăr, am luptat. Deși eu aveam multe motive de divorț, am continuat să mă păcălesc singură.

— Nu am îndrăznit să vă spun, tocmai ca să nu vă destram căsnicia prin imprudența mea.

— Aici cred că greșim noi. Că nu spunem adevărul, deși cred că și eu aș proceda la fel față de cineva la care țin. Adevărul, până la urmă, tot iese la iveală. Mai bine mai devreme, să preîntâmpinăm alte suferințe, să nu ne afundăm în alte minciuni...

— Dilema este că nu știi cum este mai bine să procedezi în astfel de situații. Să-i spui sau... de multe ori zici: „nu vreau să o supăr, mai bine nu-i spun!”

— Atâtea am aflat după divorț că mă și întreb în ce

piesă de teatru am jucat, din moment ce nu era real, așa cum eu credeam. Și câtă încredere am avut în el, că „puteam să bag mâna în foc” așa cum se spune, ca să-l girez cu cinste și loialitate. Când unul dintre soți înșală, ce altceva poate să fie decât că trăiești în minciună, în mocirlă, că pierzi ani din viața ta, mai ales pe cei mai tineri și plini de iubire! Este păcat de cel înșelat, că anii tinereții nu se mai întorc. Și dacă stai să te gândești, cel care înșală este răspunzător și vinovat și de anii pe care ți i-a furat cu bună știință, dar este vinovat și de viitorul tău. Poate alta îți era soarta dacă nu îl „alegeai” pe el. Există o pedeapsă și pe pământ și în cer, dar care vine parcă prea târziu pentru vinovați. Oricum, nimeni nu scapă de „datorii!” Fiecare plătește în cele din urmă. „Dar ce să fac? Ca să nu-mi ruinez prezentul am făcut pace cu trecutul! Viața este prea scurtă pentru a pierde timpul urând pe cineva. Nu este dreaptă, dar chiar și așa, merită să o trăiești. Fiecare se bucură sau se întristează în anumite etape ale vieții” Așa se purtau discuțiile între doamna Angela și cunoștințele ei.

Doamna Angela Dragu, de un an de zile era cu acest bărbat, deși se apropiau de 60 de ani. Fiecare stătea la casa lui, dar împreună petreceau cele mai frumoase clipe din viața unui om. Făceau împreună excursii, în țară și în străinătate. El, venea cu mașina, îi aducea o sticlă de vin bun, carne pentru grătar, alte preparate, diferite cadouri și, după un astfel de răsfăț, plecau împreună cu mașina. Erau compatibili sau au înțeles fiecare în parte că „decât să stai singur, mai bine să fii alături de cineva?!” Viața trece oricum și noi avem întotdeauna motive să ne plângem de soarta noastră.

— Bernard Show, întrebat de cineva dacă i-ar fi fost mai bine să stea singur”, a răspuns: „și dacă stai singur și dacă stai cu cineva, tot la fel regreti!” Este în firea omului să fie întotdeauna nemulțumit de ceva. Și nici să nu

compari viața ta cu a altcuiva. Nu ai de unde ști cum a fost viața lor.

„De un an de zile cred că mi-am recuperat viața pentru câțiva din anii pierduți. Dumnezeu nu ne rămâne niciodată dator. Noi îi datorăm LUI totul. Nu putem să-i mulțumim altfel decât printr-un comportament decent”.

— Ai dreptate Angela! Un exemplu „bun” este doamna Macaia. Ține post și se duce și la biserică, dar îi place să bârfească pe toată lumea. Cum este mai bine?

— Mai cinstit ar fi să nu ne intereseze de alții sau să controlăm viața cuiva, ba dimpotrivă, să avem grijă la tot pasul de semenul nostru așa cum ne-am dori ca altul să se poarte cu noi, să nu jignim pe nimeni, să nu invidiem!” Așa gândea doamna Angela și așa se și comporta. Vorbea doar despre persoana ei, niciodată de altcineva. De aceea nu-i plăcea comportamentul celeilalte vecine. Dacă mai glumeau despre comportamentul vecinei lor, o făceau doar ca să se distreze. Nu pentru că o invidiau sau că îi purta ranchiună.

Doamna Macaia în schimb era foarte atentă să nu-i scape cumva ocazia de a urmări, după perdea, când vine prietenul Angel ei. Dacă îi scăpa ora intrării lui în bloc și îl vedea doar la plecare nu și-o putea ierta toată ziua: „Cum de n-am văzut eu când a intrat? Oare cât o fi stat?!!”

În pofida grijii vecinei, doamnei Angela Dragu și prietenului ei nu le scăpau niciun spectacol sau piesă de teatru, fie la Operă, la concert, fie că mergeau la Teatrul Fantasio sau la Casa de Cultură. Era la curent și cu știrile din mass-media. De citit, nici nu mai vorbim. Cum termina un volum de lecturat începea un altul. Poate și pentru faptul că o prietenă o invita la diferite lansări de carte și de fiecare dată cumpăra și cartea. Știa să-ți povestească aproape de fiecare scriitor, cum și ce scrie. Da, era într-adevăr o încântare compania ei!

Când îți vorbea de anii în care singurătatea devenise

o povară, îți dădeai seama că nimeni nu ar trebui să treacă prin asta. Era ca o lecție de psihologie autentică în care înțelegeai nevoia omului trecut de o anumită vârstă, de ce caută compania cuiva. Mulți o iau în glumă spunând că: „ce-i mai trebuia la vârsta lui”, dar să nu emită nimeni judecăți de valoare, dacă nu a trecut printr-o astfel de experiență. Iar bucuria și tristețea simți nevoia să le împărți cu cineva. Nici gustul mâncării nu îl știi, dacă nu ai și calificativul altcuiva. Omul simte nevoia să se pună de acord cu altcineva în tot ce întreprinde, să fie aprobat sau dezaprobat. Și chiar frumusețile naturii sunt mai desăvârșite când ești la braț cu persoana potrivită.

* * *

Ar fi bine să treci și printr-o criză

Chiar dacă discuția telefonică cu mama se prelungise destul de mult, Marina a evitat să-i spună ceva despre Tudor. „Îi voi zice când o să merg la țară. Prin telefon nu știu cum să-i explic”, i-a spus doamnei Mareș.

Cu toate acestea, a stat mult de vorbă la telefon, mama informând-o, așa cum o făcea de fiecare dată, despre vecinul lor de la țară, nea Ion scandalagiul. Soția lui era nevoită în dese rânduri să ceară ajutor mamei sale. El venea beat și pur și simplu făcea instrucție cu nevastă-sa: „încălzește mâncarea”; „Vezi că-i prea fierbinte și ți-o trântesc în cap!”; „Ai adunat iarbă pentru animale?”... Ia le ducea grija la toate, iar el nu făcea nimic. Chiar dacă el venea acasă aproape de miezul nopții, trebuia să stea să îl aștepte. Nu suporta s-o vadă adormită, o lua din pat la bătaie. Săraca femeie ar fi vrut să-l lase, dar avea doi copii cu el și nu avea unde să plece. Părinții ei erau săraci și mai avea alte surori necăsătorite, așa că trebuia să îndure toate chinurile la care era supusă. Trudise mult săși construiască împreună o casă și mai avea multe de făcut s-o termine, dar când lua salariul și trecea mai întâi pe la

birt, lăsa acolo o sumă considerabilă. Nu putea să-i reproșeze nimic în ziua aceea, că ar fi ieșit mare scandal.

Când era treaz, te puteai înțelege cu el, dar degeaba, faptul era deja consumat. Scuzele erau tardive, însă mai lăsau ceva urme de omenie, pentru care ea mergea mai departe.

De multe ori, Marina a fost să le ducă câte ceva de mâncare, când nea Ion era la serviciu. Îi era milă de cei doi copilași, care aveau parte de același tratament, când venea tată-său acasă beat.

Singura lui calitate era „că se ținea de serviciu”. Acolo nu bea. Doar când venea spre casă poposea la crâșma din sat și, odată intrat, până nu se îmbăta, nu se lăsa.

— Tanti Elena, nu știu cum puteți să îndurați atâtea de la nea Ion.

— Când este treaz, mă înțeleg cu el. Altfel nu-mi făceam „căsuța” asta. Măcar am un adăpost eu și copii mei.

— Vă și bate?

— Nu mă bate, dar când este beat mă împinge, trage de mine. Nu suportă să mă vadă în pat când vine el de la cârciumă. Este destul de greu și așa.

— Nu l-ați speriat că băgați divorț dacă se mai comportă așa?

— Ohoo! Este și mai rău atunci. Devine agresiv și violent în limbaj dacă-i spun că-l las. El mă iubește în felul lui, dar asta îl strică - băutura! Îmi amintesc o scenă când aveam vreo 15-16 ani. Eram foarte veselă și râdeam zgomotos din orice. Nu mai știu acum din ce cauză am râs atunci cu multă poftă, iar mama mi-a atras atenția într-un mod în care m-a făcut să mă simt stupid: „râzi ca o proastă!”. De câte ori mă gândesc acum la acel moment nu pot să spun decât că am următorul sfat pentru mamele

care mai fac astfel de greșeli cu fetele lor: să le lase să râdă cât vor și atunci când simt acest lucru. Poate nu se vor mai întâlni în viață cu asemenea momente. Ce mult mi-aș dori și acum să mai pot râde ca în copilărie! Și nu numai asta, ci să faci anumite lucruri sau gesturi atunci când simți nevoia, pentru că vine o vreme când nu mai poți să faci orice.

— Săraca, muncește toată ziua. Este foarte curat la ea în casă, chiar dacă are câteva lucrușoare, acelea sunt curate, i-a zis Marina mamei sale, după ce s-a întors odată de la tanti Elena.

— Nu vezi și copilașii ce curați îi țin?

— Îmi spunea că se uită mereu pe uliță când trebuie să vină nea Ion de la serviciu, mai ales în ziua de salariu. Dacă întârzie prea mult, atunci începe să-și facă griji.

Mama, vorbind cu Marina la telefon, continua s-o informeze ce mai fac vecinii ei. „Iar a venit Ion beat aseară. A izgonit-o pe Elena din casă și am văzut-o cum stătea ascunsă după casă.”

— Dar dumneata ce-ai căutat să ieși afară la o oră târzie din noapte?

— Uitasem pe sârmă niște rufe. Spălasem câteva și din lucrurile tale și mi-a fost frică să nu le fure cineva. Nu vezi că în ziua de azi oamenii nu mai au rușine? Intră în curte și-ți iau tot, fără muștrări de conștiință. Atunci am auzit ceva foșnind și când mă duc, Elena îmi șoptește: „A venit beat și m-a dat afară din casă.” „Vino la mine să dormi”, îi zic... „Vă mulțumesc, tanti Silvia, dar dacă se trezește, începe să mă caute, și-i mai rău... Aștept până adoarme el și pe urmă mă duc încet și mă culc lângă copii!”

— Doamne, ce chinuită este femeia asta!

Abia a terminat Marina de vorbit la telefon cu mama sa, că o aude din dormitor pe vecina lor, Angela.

— Fetelor, v-am adus plăcintă caldă.

— Ohoo, se va bucura mult Marina. Ei îi plac produsele de patiserie.

— Sărut-mâna, doamna Angela. Vă mulțumim!

— Intră, Angela, să bem o cafea. Știi că Marinei îi place compania ta.

— Este reciproc.

Marina, care ținea cont de părerea doamnei Angela, a dispărut imediat și a venit cu o rochiță nouă, așezată pe umeras: „Doamna Angela, să vă arăt ce mi-am cumpărat! Vă place?

Era o rochiță roz cu desene în formă de bărcuțe sau așa ceva, albastre, iar materialul era și el de calitate.

— E splendidă, Marina. Te prinde culoarea, mai ales la părul tău blond... O să-l înnebunești de tot pe Tudor când vei apărea astfel îmbrăcată.

— Aaa, el mă laudă indiferent cu ce sunt îmbrăcată!

— Este realist. Câți bărbați beneficiază de norocul lui? Numai să te merite. Ai grijă că bărbații buni sunt adjudecați. Știi ce a spus Einstein despre relativitate când s-a referit la femei?

— Nu, nu știu!

— Când stai lângă o fată drăguță două ore, ele par două minute. Când stai pe o plită încinsă două minute, par să fie două ore! Așa că, ținând cont de această teorie, el nu se satură să stea în preajma ta nici câteva zeci de ore. Oricum este un norocos. Tu ești în trendul de astăzi - trei în unu: și deșteaptă și cuminte și frumoasă!

— Mulțumesc pentru aceste aprecieri, dar cred că exagerați.

— Nu, nu exagerez deloc. Despre tine nu pot să vorbesc decât la superlativ. Să-i mulțumești mamei tale care a făcut o fată așa de frumoasă și a completat toate aceste însușiri cu educația pe care ți-a dat-o! Și acum,

spune-mi! Cum te înțelegi cu Tudor?

— Până acum ne înțelegem foarte bine. Îl iubesc și mă iubește. Ieri, m-a cerut în căsătorie.

— Daaa?! Și ce i-ai răspuns?

— Nu am apucat să-i răspund. Și Marina începe a povesti ce li s-a întâmplat cu o seară înainte.

— Marina, să cântărești bine înainte de a spune „Da”! Cred că vorbiți de două luni, nu? Nu știu dacă-i mult sau puțin. Se spune că ai nevoie de un minut pentru a remarca o persoană specială, o oră ca s-o apreciezi, o zi ca s-o iubești și o viață întreagă ca s-o uiți. Să urmărești la un om în primul rând *bunul simț*. Acesta stă la baza comportamentului fiecăruia. Un om cu bun simț nu ar face ceva greșit față de partenerul său. El știe să-și analizeze fiecare mișcare ce ar putea să te rănească. În primul rând se controlează pe el și abia după aceea pe ceilalți. Și nu în al doilea rând, să arate cât de cât bine partenerul de viață, fie bărbat, fie femeie, să nu-ți fie rușine cu el când îl prezinți altora. Și când mergi alături de el sau ea să mai spună și alții „bravo, a știut să aleagă...”

— Este mai înalt decât mine, este inteligent și nu arată nici rău, intră Marina în jocul Angelei...

— Mi-ai spus odată că-ți place inteligența lui Tudor. Dar inteligența fără caracter nu face nimic, pe câtă vreme „caracterul fără inteligență face mult!” Eu îți doresc destulă fericire ca să îți țină spiritul viu cât vei trăi. Să ai parte de o singură căsnicie. Când faci un sacrificiu în numele iubirii trebuie măcar să merite acea persoană. A, să vă spun una bună! Eram la piață și stând la tarabă alături de două „doamne” o aud pe una spunând: „îmi doresc să mi se facă curte, că sunt destule grajduri unde se poate intra fără probleme!” Auzi tu, ce analize pot face unele...

— Eu am încredere în Marina că va ști să analizeze calitățile lui Tudor, spuse doamna Monica, ca și când a fost

absentă la această remarcă.

— Noi suntem datoare să-i atragem atenția să-și aducă aminte ce va trebui analizat la Tudor.

— Mulțumesc doamnelor pentru toate sfaturile și urările de bine pe care mi le dați. Și odată cu aceste aprecieri Marina le-a sărutat obrajii fiecăreia.

— Sunt unii bărbați care luptă prin toate mijloacele până te au și după aceea nu sunt în stare nici măcar să-și țină promisiunile pe careți le-au făcut. Nu mai vorbesc că tot timpul ar trebui să-i preocupe fericirea partenerului, chiar fără să-și fi luat în prealabil angajamente. Fără nicio legătură cu ceea ce discutăm noi acum, dați-mi voie să vă spun o glumă care mi-a venit în minte. Să mai și râdem, nu? Un incendiu a distrus unei familii și vaca și nevasta. Un prieten îi spune cât de rău îi pare. Acesta îi răspunde: „Da, sunt necăjit. Toți îmi recomandă câte o altă femeie. Dar niciunul nu ar veni să zică: Na, mă și ție altă vacă”. Ce concluzie tragem noi de aici?!

— Ha, ha, ha. Angela, nu se putea să nu ne faci tu să râdem.

— Atunci, să vă mai spun un banc: Sună soneria. Soția disperată se roagă: „Doamne, fă să dispară amantul, iar soțul să nu știe nimic”. La care un glas din înalturile cerului răspunde: „Bine, fie. Te scap, dar când o să mori o să ți se tragă de la apă”. Soția a fost bucuroasă că a scăpat de amant, gândindu-se că în ceea ce privește apa va avea grijă și se va feri. Peste un timp apare o ofertă de nerefuzat pentru o croazieră pe mare împreună cu toate prietenele ei. Se duce femeia în excursie, când deodată începe o furtună. Femeia iar se roagă: „Doamne, știu că mi-ai spus că o să mor din cauza apei, dar acum, gândește-te... sunt atâția oameni nevinovați... o să omori pentru mine toți oamenii de pe acest vas?” La care glasul răspunde: „De-ai ști de câți ani mă chinui să vă adun pe toți...”

— Păi, așa sunt unii bărbați, țin mai mult la ceva material decât la partenera lor de viață. Nu știu să treacă cu vederea unele detalii neplăcute care apar în viață și te cicălesc cu ele până îți trece cheful și de dragoste și de tot. Pe urmă tot pe tine te învinovățește că, vezi Doamne, nu mai ești cea de la început.

Angela, ca și când nu a auzit ce a spus Monica, spuse: „Mai trebuie să adaug ceva, Marina, „că întotdeauna înainte de a te căsători cu cineva ar fi bine să treci și printr-o „criză” cu iubitul tău. Altfel spus: „să mergi cu el la drum, la o petrecere mai întâi și după aia... Numai așa poți să-ți dai seama cum reacționează. Când dau de greu mulți bărbați fug de responsabilități. Abandonează și iubire și tot. Alții sunt violenți. Uite, bărbatul meu a plecat definitiv la respectiva doar când a dat de greu. La naiba cu restul! Un medic mă diagnosticase cu o boală incurabilă. Până atunci, trăia mersi cu două. Ea știa de mine, eu în schimb nu știam nimic de ea. Am auzit mai târziu că de multe ori îl condiționa să divorțeze de mine. Când a dat de greu, adică atunci când a aflat de boala mea, a plecat unde a simțit că îi este mai ușor. Și situația mai comodă era acum lângă cealaltă. Dar un drum fără obstacole nu duce nicăieri. Acum culege fiecare ce a semănat. Eu de fapt culeg din ce a hotărât el pentru mine. Numai că bunul Dumnezeu a văzut că sunt nevinovată și mi-a dat multă fericire și înțelegere alături de Paul. O relație bazată pe minciuni durează atâta până ce iese adevărul la iveală.

— Bine că nu a fost adevărat diagnosticul pus de medic, Angela, spuse Monica.

— Între timp, după multe analize pe care le-am făcut, a reieșit că diagnosticul era greșit. Dar atunci, bărbatul meu, putând să aleagă între două, a ales ce nu-i dădea bătăi de cap, a ales-o pe cea „sănătoasă”. Deși am aflat mai târziu că pe mine m-a iubit mai mult, dar ce folos?

— De-abia când este prea târziu realizează și ei ce au

pierdut. În definitiv, într-o relație trebuie să existe și o doză de toleranță... mai bine zis nesimțire. Să nu contabilizezi și să pui totul la inimă. Procedând așa, ai o căsnicie mai lungă. Cei care se iubesc mult, sunt mai sensibili în relație și pun totul la suflet. Imediat ce aud o vorbă greșită, abandonează relația.

Dacă până atunci Marina își imagina că alături de Tudor va avea o iubire veșnică, acum, discutând mai mult pe această temă cu doamna Angela care avea multă experiență, vedea lucrurile altfel. „Poate valul acela care a venit peste noi și ne-a udat până la piele nu a fost întâmplător. Bine că nu i-am dat niciun răspuns”.

S-a întâmplat să le compare orele 16.00, atunci era programată întâlnirea cu Tudor. Marina avea oricum emoții și aștepta cu nerăbdare fiecare întâlnire cu el, dar pe aceasta o aștepta în mod excepțional. Nu știa cum va relua Tudor cererea în căsătorie.

Ajunsa la locul întâlnirii nu-l zărea pe nicăieri. Se uita la ceas la fiecare zece secunde așteptându-l și bătând pas de defilare în dreapta și în stânga. Tudor ajunsese, dar stătea ascuns și îi urmărea mișcările agitate. Nu a lăsat-o să aștepte mai mult de 5-6 minute după care apare direct cu brațele deschise, în mâna dreaptă având o ciocolată. O îmbrățișează cu toată dragostea și pornesc agale spre faleza cazinoului din Constanța. La fiecare întâlnire avea grijă să-i aducă ceva dulce. Un gest pe care Marina îl aprecia. Fiecare întâlnire cu el îi trezea curiozitatea și o făcea să se întrebe: „Astăzi ce îmi va mai aduce oare?!”

— Ai întârziat!

— Nu, am venit înaintea ta, dar te-am privit câteva minute.

— Răule! M-ai lăsat să mă perpelesc. Eu știam că tu ești parolist și nu întârzii niciodată. Am intrat deja în panică așteptându-te.

— Asta înseamnă că ți-a fost dor de mine și erai

îngrijorată să nu mi se fi întâmplat ceva.

— Nu în felul acesta trebuia să procedezi.

— Iartă-mă, Marina!

— Te mai îndoiești de sentimentele mele?

— Nu mă îndoiesc, dar mereu mi-e teamă!

— De ce?

— Pentru că nu știu ce a găsit așa o fată frumoasă la mine!

— Te-am găsit pe tine... Tudor, un băiat sensibil și care a știut să mă facă să-l iubesc.

— Da, constat că este adevărat când se spune că „dragostea este oarbă”!

— Nu știu de ce te subestimezi!

— Nu mă subestimez, dar eu, pe lângă tine, par a fi Bestia, iar tu Frumoasa.

— Ha, ha, ha. M-am prins. Ți place să mă tachinezi, ca eu să te contrazic. Tu crezi că eu aș fi iubit o „Bestie?”

— Acum, ca să fiu serios, nu știu dacă eu sunt o Bestie dar este clar că tu ești Frumoasa. Și norocul meu este că ești... frumoasa mea!

— Este mai clar acum faptul că tu iubești numai aspectul meu fizic. Nu mă iubești pe mine, pe Marina?

— Acum cine pe cine tachinează?

— Atunci să nu mai spui prostii.

— Adevărul este că tu ai și calități morale. Frumusețea și caracterul sunt direct proporționale la tine.

— Vezi, într-un fel, chiar și aceste vorbe frumoase spuse la adresa mea pe mine mă fac să te iubesc și să te apreciez și mai mult în fiecare zi.

— Ai spus că mă iubești!?

— Da, așa am spus.

— Doamne, cât am așteptat să-mi spui cuvintele astea... te iubesc!

— Un „te iubesc” se mai vede și din fapte, nu crezi? De ce m-aș întâlni cu tine dacă nu mi-ar plăcea... (și mai timid)... dacă nu te-aș iubi?

Au continuat să se tachineze.

Dar cea mai mare plăcere a lor era plimbarea pe malul mării. Tudor a așezat mijlocul Marinei pe mâna lui dreaptă, aducând-o cu „buzele ei moi”, așa cum obișnuia să-i spună, alături de gura lui plină și cuprins de dorul trupului ei lasciv. S-au îmbrățișat, s-au sărutat cu speranța de a fi mereu aproape, de a fi un singur trup și dorința ca nimeni să nu le tulbure fericirea. Momentul a fost greu de gestionat dacă pe lângă ei nu trecea o altă pereche de îndrăgostiți. Au reușit cu greu să se adune și, uitându-se în jurul lor, au văzut chiar mai mulți oameni pe plajă pe care până atunci nu-i observaseră. Marea era pentru ei cea mai mare atracție. Îi admira întinderea ei de necuprins, mirosul de scoici inconfundabil, culoarea schimbătoare și foarte asemănătoare cu ochii Marinei. Cu greu s-au desprins de această minunată priveliște și au hotărât să servească masa la restaurantul *Zorile*. De aici au continuat să privească marea și să numere vapoarele care se vedeau în larg.

Marina era conștientă de faptul că el făcea un efort financiar să-i ofere astfel de plăceri, de aceea și considera un fapt în plus adăugat iubirii pentru el.

Aflase că și părinții lui îl au doar pe Tudor și toată atenția lor se îndrepta către el.

Toți bărbații de la mesele vecine se binoclau spre masa lor. Marina însă nu a văzut nimic altceva în afară de Tudor. El mai trăgea cu ochiul să vadă cine se uită și se înfoia ca un cocoș văzând privirile admirative, dar totodată era și puțin gelos.

Marina a ieșit la această întâlnire gândindu-se și așteptând cum va continua Tudor cererea în căsătorie. Dar timpul trecea și Tudor nu mai spunea nimic. „O fi uitat sau

nu a găsit momentul și locul potrivit?!”

Pentru Marina a fost încă o noapte albă de frământări. Nu atât că își dorea neapărat, dar așa a crezut că este firesc după cererea eșuată de la malul mării, cu prima ocazie a întâlnirii lor, să deschidă din nou discuția. Ea își imagina că Tudor de-abia așteaptă să o ceară din nou de soție. Își făcuse planuri să plece la țară, să-și anunțe și familia, să se sfătuiască cu ai ei. Acum aceste planuri nu mai erau de actualitate.

Tudor însă, deși o iubea nespus pe Marina și o uitase cu desăvârșire pe Amalia timp de două luni de zile, s-a întâmplat, fără să vrea, să le compare și abia atunci a trăit realitatea în care se afla. Acesta era și motivul pentru care a abandonat deocamdată ideea de a repeta cererea în căsătorie.

Marina însă nu știa de existența unei alte femei în viața iubitului ei.

De aceea, este bine, ca după ce doi tineri s-au cunoscut să discute și despre antecedentele lor dintr-o altă relație. Un om este răspunzător, sau așa ar trebui să fie, pentru orice relație. Față de fiecare trebuie să fii la fel de responsabil și să nu începi o alta dacă nu ai terminat definitiv cu prima. De asemenea, să faci o pauză între relații. Altfel, pot apărea situații ca acestea.

* * *

Nu numai Marina s-a frământat în seara aceea, ci și Tudor. Cine crede că lui i-a fost mai ușor, se înșală. Cu Amalia era prieten de când se știa. Între ei era o dragoste fără angajamente, dar avusese relații intime și din discuțiile avute între ei știa că Amalia își făcuse planuri de viitor alături de el.

Tudor nu mai trăise o iubire așa de profundă ca cea pentru Marina. Ea devenise Universul lui. Totul se petrecea în funcție de ea. Nu mânca nimic când ajungea acasă dacă nu o suna mai întâi, chiar dacă era târziu.

Dimineața nu-și fixa un program până nu o suna și nu stabileau ora la care se vor întâlni. În oraș și la plajă stăteau alături, atât cât era dispusă Marina să petreacă timpul cu el.

Cu Amalia, fosta lui prietenă, era altceva. Cu ea își permitea orice. O cunoștea din liceu.

„Dar chiar, ce să-i spun eu Amaliei? Acum este plecată în Italia. Are acolo o soră și s-a dus pe timpul vacanței, dar când se va întoarce? Dacă am vorbit de patru ori în vara aceasta! Ooo, lasă, nu mă gândesc acum, că-mi stric dispoziția. Cu Amalia a fost întotdeauna ușor...”

De-abia aștept să te revăd

Atunci când a primit un telefon de acasă Marina a aflat că este așteptată și de Ramona care își va sărbători ziua de naștere. „Și, nu ai mai venit acasă de aproape două luni, Marina. Ai motivat întotdeauna că ai lucruri importante de făcut. Noi nu suntem importanți pentru tine? Dacă nu veneam eu la Constanța, nu ne-am mai fi văzut!” „Ooo, nu mamă, nu gândi așa, știți că voi sunteți totul pentru mine!” „Atunci, te așteptăm să vii! Și Delia întreabă mereu de tine!” „Am să fac tot posibilul să vin!”

Marina și-a făcut bagajele. L-a anunțat și pe Tudor, cu părere de rău, că trebuie să plece la țară.

Pe Tudor l-a întristat vestea aceasta. Nu era pregătit să stea despărțit de Marina. El își dorea să stea non-stop în preajma iubitei lui. Și-a făcut timp și a condus-o la gară. La întoarcere menirea lui părea fără că își pierduse rostul. Sensul vieții lui era doar iubirea pentru Marina. Acum nu mai avea sens nici timpul, nici libertatea. Abia acum vedea orașul după două luni. Până acum toate trecuseră neobservate. A văzut că lângă gară s-a dat în folosință o construcție nouă. Lângă blocul lor începuse construcția altuia care după terminare le va lua fața unor locatari de pe acea latură, lucru foarte des întâlnit în confortul urban

din Constanța. Au apărut blocuri pe fiecare spațiu liber.

El până acum fusese orb la noua urbanizare a orașului. A privit, dar nu a văzut. Acum parcă își luase un vâl de pe față. Avusese ochi numai pentru Marina.

A văzut știrile de la TV unde se anunțau măsuri drastice de austeritate: tăieri de salarii cu 25%, creșterea șomajului, creșterea TVA-ului de la 19 la 24%, ceva reduceri și la pensii, o scădere și la bursa pentru studenți, știri de care el fusese rupt total. Până acum nu trăise decât pentru și prin Marina și când deschidea înainte televizorul îl butona doar pe canale de muzică, nu de știri.

Ascultând știrile din mass-media a simțit că acestea sunt probabil vești din străinătate, că nu trăiește în țara lui. Până acum trăise numai pentru și prin iubirea lui.

Erau și mari schimbări politice, apăruseră alte alianțe despre care el nu luaseră cunoștință. Înainte de a o cunoaște pe Marina era la curent cu încadrarea Guvernului, cu situația politică, economică și socială din țară, iar acum, ascultând știrile, i se păreau a nu fi din țara lui.

Și pentru că „astăzi” începuse cu știrile neplăcute pe toate planurile, și pentru că o nenorocire nu vine niciodată singură, a primit un telefon și de la Amalia. După ce a primit telefonul nu s-a putut abține: „Astăzi este ziua știrilor care mă aduc cu picioarele pe pământ și ce am trăit până acum a fost doar o iluzie?” rostise acestea cu voce tare. Îl anunța că a sosit în țară și că îi va face o vizită la Constanța. Rămase perplex la auzul acestei vești. Zilele acestea uitase definitiv că în viața lui mai exista și Amalia. Dorul de Marina deja îi ardea pieptul. Vestea de la Amalia l-a luat pe nepregătite. O durere puternică de cap pusese stăpânire pe el și toate la un loc i-au creat o stare de disconfort fizic. Moral, era deznădăjduit, iar per total se simțea prăbușit. Nu știa ce să-i spună Amaliei, cum să împiedice venirea ei la Constanța. Momentul era potrivit

doar prin faptul că Marina nu era în oraș, că nu ar fi știut cum să se comporte nici față de Marina, nici față de Amalia. Nu o mai dorea în viața lui, iar ea îi spusese la telefon: „Ce dor îmi este de tine, de-abia aștept să te revăd”. A auzit doar frânturi de fraze pentru că în timpul convorbirii era concentrat pe strategia despărțirii definitive de ea.

Convorbirea s-a terminat, dar el nu era în stare să memoreze discuția cu Amalia, cum a rămas până la urmă, dacă vine, când vine...

* * *

O și vedea mireașa lui

Nu numai părinții, ci și colegii, prietenii și vecinii, cu toții au primit-o foarte bine pe Marina. Tuturor le fusese dor de ea. Era o încântare și pentru comunitate, nu numai prin frumusețe, dar era foarte populară. Îi saluta pe toți și îi întreba de sănătate. Prin această atitudine fiecare trecător se simțea mai important și mai bine dispus. Numai dragostea dintre oameni aduce liniște și bună dispoziție. Invidia și mândria față de semenii tăi este o pierdere de timp. Cu fiecare om întâlnit avea sentimentul că se bucură împreună de viață. Viață care nu este întotdeauna dreaptă, dar chiar și așa este bine! „Să ne bucurăm de fiecare clipă pe care o trăim, pentru că viața este un dar de la Dumnezeu!” Asta a simțit însăși Marina, cu toată modestia care o caracteriza, că este ca o binecuvântare pentru cei care îi întâlneau. De fapt așa se întâmplă cu cei pe care îi revezi după o perioadă mai îndelungată de timp. Ne binedispunem reciproc. Uneori avem sentimente bune față de semenul nostru, dar nu le exprimăm. Și asta este o greșală. Avem cerul, dar privim pământul. La fel de înălțător ca cerul este și un gând bun pentru fiecare. O vorbă bună spusă atunci când trebuie este ca o terapie pentru corp și suflet.

— La mulți ani, Ramona! Mi-a fost dor de tine. Mi-am

dorit să te revăd, deși ne-am auzit foarte des la telefon.

— Stai puțin să te privesc! Arăți splendid. Și mie îmi era nespus de dor de colega mea de birou. Ce bine că ai sosit prima dintre invitați ca să putem sta puțin de vorbă.

— Aaa, și să nu uit să îți mulțumesc personal că ai suplinat cu succes și funcția mea.

— Am lucrat concomitent în „hârtiile” mele și ale tale. Nu ți-a dus nimeni lipsa, vorbesc doar în interesul serviciului. Altfel, le-a lipsit mult prezența ta fizică. Mereu eram întrebată de tine, iar eu eram mândră că sunt singura furnizoare de informații.

— Ești draguță ca de obicei. Mă faci mereu să mă simt importantă.

— Ar trebui să fie starea ta naturală. Nu numai frumusețea ta i-a cucerit pe toți, ci și atitudinea ta, vorbele tale plăcute. Aaa, apropo, să știi că nu degeaba am stat față în față atâta timp, dar am învățat ceva de la tine. „Vorba dulce mult aduce!”

— Astea-s vorbele mamei. De fapt, este o vorbă din popor, dar dumneaei a folosit-o mereu în educația mea. Cine nu cunoaște aceasta, dar câți o folosesc?

— Toți o cunosc, dar puțini o aplică. Noi nu ne folosim de teorii. Teoriile bune, bineînțeles! Fiecare dintre noi trebuie să știe că iubirea construiește, iar ura demolează. Iubirea înfrumusețează, ranchiuna urăștește. Iubirea îți dă sănătate, ura și furia te îmbolnăvesc.

— Ai dreptate, Ramona. Văd că m-ai înlocuit cu succes. Numai eu eram înaintea ta cea care filosof am.

— Pe tine nu te poate înlocui nimeni. De la cine crezi că am învățat? De-abia aștept să revii la muncă. Cu tine în preajma mea eram mai fericită.

— Ramona, îți dau o veste neplăcută. Intenționez să-mi găsesc o slujbă în Constanța. După ce am stat aproape două luni la oraș, îmi vine foarte greu acum să mă întorc la

țară.

— Nu se poate. Eu de-abia așteptam să te întorci.

— Mă întorc numai dacă nu găsesc nimic de lucru acolo. Ce mai face mama ta?

Mama Ramonei fusese învățătoarea Marinei, dar nu știuse drama vieții ei până nu i-a povestit Ramona în acea zi caniculară, înainte de plecarea ei în concediu la mare. Tot ce își amintea de doamna învățătoare erau ținutele ei pe care le admira și constituiseră modelul ei în modă.

— Mama, după mulți ani de singurătate, are pe cineva care o curtează.

— Ei, cum s-a întâmplat?

— A venit o rudă din Constanța împreună cu un coleg de serviciu. Au stat la țară câteva zile, au mers la pescuit și acelui coleg i-a plăcut de mama. Este singur de patru ani. I-a murit soția și are o singură fată, căsătorită. El are apartament și stă singur. Ți dai seama ce tare va fi să mai am o soră și să te am și pe tine în preajmă?

— Și... și...

— Și... ce să vezi? Mama s-a obișnuit să fie singură. Are tabieturile ei, casa ei și îi vine foarte greu să schimbe această stare socială cu alta.

— Mai acționează și tu. Și eu m-aș bucura să ne mutăm împreună în Constanța. Tu ești ca o soră pentru mine și eu m-aș simți minunat alături de tine. Și vei avea încă două surori, nu una, completă Marina.

— Tu ce mai faci? Cred că au făcut coadă băieții să te cunoască...

Marina nu a mai apucat să răspundă. Au început să vină invitații, iar ele au întrerupt discuția. A fost o seară reușită din toate punctele de vedere. La petrecere nu a lipsit nici Delia. Marele absent rămânea Tudor. „Ce bine ar fi fost dacă era și el cu mine!” a oftat Marina.

Orice s-ar spune, la țară oamenii se comportă mai

decent. De fapt comuna lor arăta acum ca un mic orășel. Era de nerecunoscut. Luase amploare construirea de locuințe după Revoluția din 1989. Au apărut mai întâi marile depozite – de mobilă, de materiale de construcție, de...

În sfârșit, unii dintre consăteni deținuseră un teren intravilan și după retrocedare ori îl vânduseră, ori își construise ceva pe el, cei care au avut bani puși de-o parte. Iar comuna lor, pentru că era doar la câțiva zeci de kilometri de oraș, a fost foarte „curtată” de orășeni pentru a-și face o „căsuță” la țară. Alții munciseră prin străinătate și au câștigat mai bine decât în România, iar cu banii economisiți și-au construit locuințe spațioase într-un plan urbanistic bine gândit.

La toate acestea se adăugase și faptul că primarul comunei, ales două mandate la rând, era un bun gospodar. Le asfaltase trotuarele de la șoseaua principală pe ambele părți. Introdusesse de curând și canalizare. Vechea Casă de Cultură avea o fațadă total refăcută, cu o arhitectură modernă. Sâmbăta, uneori și duminica, aici se organizau nunți, iar joia era rezervată distracției tinerilor, în comuna lor veneau tineri și din satele limitrofe. Autorizațiile de construcție se dădeau doar după un plan urbanistic bine pus la punct. Cei mai mulți săteni spuneau că dacă se merge în acest ritm, comuna lor va deveni în scurt timp oraș.

Majoritatea tinerilor erau plecați la studii și unii dintre ei rămăseseră la oraș și în capitală, pe funcții foarte bune. Comuna se putea mândri cu personalități ale satului. Prin grija primarului s-au organizat și întâlniri cu fiii satului din care au rezultat și cetățeni de onoare ai comunei de care erau mândri toți sătenii. Pentru comună aceasta echivala cu premiul Nobel de la nivel internațional.

La petrecerea Ramonei de ziua ei de naștere au venit mulți tineri, unii dintre ei foarte apreciați pentru

rezultatele la învățătură de către mama sărbătoritei care le fusese învățătoare.

Un băiat din comună, mai mare decât Marina, a fost plăcut surprins de noua alură a fetei cu codițe pe care o cunoștea din clasele gimnaziale. Obişnuia să o tragă de ele, ori de câte ori o întâlnea în recreație. „De atunci era frumoasă fătuca asta, dar când am văzut-o acum, pur și simplu m-am îndrăgostit de ea” a spus Andrei unuia dintre invitați. El terminase o facultate și acum lucra în capitală. Marina abia afluase că este văr bun cu Ramona și întâmplarea a făcut ca el să fie în vizită la părinții lui. Și-l amintea ca pe un băiat agasant, care se lega de ea în recreații. Când l-a revăzut, i-a trezit amintiri neplăcute.

Andrei însă, de cum a revăzut-o, nu mai avea ochi și pentru alte fete. Aștepta cu nerăbdare să înceapă dansul s-o poată cuprinde cu mâinile de mijloc pe Marina, începuse să creadă că doar Providența a făcut ca el să vină tocmai cu acest prilej la ziua verișoarei lui. O și vedea mireasa lui și în dans și-o imagina îmbrăcată în rochie albă, lungă, iar el în frac și cu papion. Nu că așa s-ar fi purtat pe la ei, la țară, dar se vedea un personaj din romanele copilăriei sale. Norocul că se puteau desfășura în dans pentru că Ramona avea un salon pe care îl eliberase de mobilier. Acesta devenise salon prin eliminarea unuia dintre pereții dintre două camere. Mama Ramonei își dorise dintotdeauna un spațiu mare pentru adunări familiale și nu numai. Și datorită acestui loc spațios, dar și datorită calităților de dansator ale lui Andrei, s-au trezit singuri pe „ringul” de dans, înconjurați de un cerc făcut de participanții la petrecere și aplaudați. Când s-a trezit și ea din visare, pentru că Andrei era cel mai curtat băiat de la petrecere, Marina a roșit. Noroc că muzica încetase.

Andrei a reușit să-i facă cunoscut că o place și dorește s-o mai întâlnească. I-a cerut numărul de telefon, pe care Marina i l-a dat după mai multe insistențe.

Și ei îi plăcea de Andrei, avea însă rețineri în a se manifesta și a se simți bine alături de el, gândind că așa îl trădează pe Tudor.

Petrecerea a ținut puțin după miezul nopții când tatăl ei a venit și a luat-o acasă.

A fost o noapte cu un somn profund pentru Marina cum de mult nu mai cunoscuse de când se îndrăgostise de Tudor. Faptul că era în mijlocul familiei, cu mama ei cea blândă și întotdeauna gata să-i dea un sfat, cu tatăl ei care o iubea necondiționat și tot ce făcea îi era pe plac; alături de prietenii ei cu care se revăzuseră la petrecere, și de ce nu, cu noua ei cucerire, – toate acestea i-au creat o stare de bine, de liniște sufletească. Singura ei problemă era dorul de Tudor. Nu le spusese încă nimic părinților.

Sunt aici lângă tine

Amalia a sosit la Constanța. Știa adresa lui Tudor. O cunoștea pe doamna Micu, gazda lui și foarte voioasă i-a sărit lui Tudor de gât de cum i-a deschis ușa, dezlănțuind o serie de declarații și pupături, aruncându-se asupra lui asemenea unui taifun, făcând adevărate ravagii în freza lui Tudor. Acesta s-a lăsat în mâinile ei precum un obiect inert, fără a schița niciun gest de tandrețe.

Doamna Micu știa că Tudor, între timp, s-a întâlnit cu altă fată, o știa și pe Amalia, că mai venise și altădată, dar nu s-a amestecat vreodată în viața lui. Tudor nu-i povestise niciodată despre noua lui dragoste. Așa fac unii bărbați. Nu vorbesc despre relațiile lor și bine fac. Este cel mai urât lucru din partea unora care povestesc ce relații au avut, ce relații au; pe cine au iubit și pe cine nu; de cine i-a plăcut și de cine nu. Seriozitatea și bărbăția unui om tocmai în aceste calități constă. Prin asta se diferențiază un bărbat de o femeie. Este știut faptul că femeile mai bârfesc. Dar nici pentru acestea bârfa nu este la rang de cinste. Între un bărbat și o femeie care au avut o relație

există intimități. Și ce înseamnă intimitate? Explicația rezidă chiar prin însăși cuvântul său, „in-ti-mi-ta-te”. Nu se se face publică relația dintre doi oameni. Povestea este numai a lor, trebuie să rămână personalizată pentru fiecare dintre ei.

Sunt și femeii care dezonorează un bărbat după o relație cu el. Nu se face așa ceva. Din orice relație trebuie să înveți câte ceva pentru știința ta, ca un studiu de caz, ca să nu mai repeți, nu pentru a defăima pe cineva. Orice despărțire este dureroasă și poți aduce în discuție anumite neplăceri și neînțelegeri din cauza durerii sufletești prin care treci, căci uneori îți vine să urli de durere, dar împacă-te și luptă numai cu tine, cu conștiința ta. Nimeni nu știe mai bine ca tine cum te poți echilibra psihic după o astfel de traumă. Păstrează această experiență doar pentru tine și ai grijă să-ți fie învățătură de minte. Poți concluziona unele aspecte doar pentru a da sfaturi cuiva să nu mai treacă prin ce ai trecut tu, dar nu da nume. Vorbește la general și doar pentru a face un bine. Ce rezolvi dacă defăimezi pe cineva?! Ai avea însă de pierdut. O casă este solidă atunci când are o fundație solidă. Un om este OM atunci când se comportă și vorbește constructiv, nu când prin atitudinea și vorba lui dezbină. Comportându-te astfel vei câștiga pe termen lung și îți vei asigura prieteni pentru toată viața. Cui nu-i place să aibă un prieten educat, bine crescut, fără vicii comportamentale?!

În contrapartidă cu ce am amintit mai sus, Kant spunea: Nu-mi dați sfaturi, știu să greșesc și singur!

* * *

Eu am îndrăznit să dau câteva sfaturi ca lectura fiecărei cărți să te îmbogățească puțin sufletește și să rămâi cu ceva după terminarea ei. Să luăm aminte la detaliile mici, să nu le neglijăm, să nu le disprețuim pentru că numai ele ajută la măreția unui om, la punerea lui pe un pedestal. Nu scriu pentru mine, scriu pentru voi, ca să

învățați ceva, dragi cititori! Așa cum mama mea mă sfătuia de fiecare dată cum să mă comport în orice împrejurare, nu o făcea pentru ea, o făcea pentru ca eu să fiu mai ușor de suportat într-o lume stresantă și stresată de problemele cotidiene!

* * *

După ce a fost lăsat puțin să respire, Tudor îi spuse:

— Ce faci Amalia? De ce nu m-ai sunat, să vin după tine la gară? I-a zis asta mai mult ca să zică și el ceva, să iasă din situația asta neplăcută pe care o simțea cu toată ființa lui. Că, la drept vorbind, îi părea chiar rău că a venit.

— Am vrut să-ți fac o surpriză plăcută.

„Da, foarte plăcută surpriză”, gândi Tudor, dar cu voce șoptită: „Puteam să nu fiu acasă, de unde era să știu că vii? Și dacă eram plecat din localitate?” ridică el tonul la cea din urmă frază...

— Auzi, dar ce-i cu tine? Și dacă... și dacă... Tu în loc să te bucuri că mă vezi...

— Mă bucur! Dar recunoaște că am dreptate.

— Bine, ai dreptate! Acum să trecem mai departe... întrebă-mă cum am călătorit!

— Cum ai călătorit?

— Cu asta trebuia să începi.

— Te-am întrebat.

— Am călătorit bine și de-abia așteptam să ajung. Credeam că o să sari în sus de bucurie că mă vezi. Dar după o absență de atâta timp, ne revedem și tu ești morocănos. Eu de-abia așteptam, încă din Italia, să mă întorc. Dorul de tine m-a însoțit pe tot timpul despărțirii noastre. Am crezut că și tu simți același lucru.

Tudor nu ar fi trebuit să fie surprins de vizita Amaliei. Doar era prietena lui care venise și altădată și pe care o întâmpina luând-o în brațe, ridicând-o pe sus, sărutând-o și nemaiavând „timp” de alte întrebări, o așeza pe pat și

vorbeau doar gesturile lor pline de dor, de iubire și tandrețe.

Numai noi știm de ce se comporta Tudor așa și îl înțelegem. Amalia însă nu înțelegea schimbarea lui de comportament. Altădată, Tudor o dezbrăca din priviri, acum nici dezbrăcată nu o mai vedea bine. Se lupta cu el însuși să nu arate față de Amalia răceala cu care o privea, absența de sine când o săruta. Se lupta cu gândurile și cu gesturile lui, ca să nu-i arate Amaliei răceala cu care a primit-o. Și deodată îi vine în minte Marina, în fața lui o vede pe Marina și, cu înfocare și tandrețe, alături cu o violență animalică o iubește pe Amalia iar și iar, până când el s-a dezmeticit din visare iar Amalia a intrat la bănuieli. De data aceasta ea a fost cea care nu-l mai recunoștea pe Tudor. Au fost câteva gesturi și reacții noi pentru ea.

După descătușarea energiilor și mintea lor judeca mai limpede și vorbele lor erau mai blânde. Au început să se întrebe fiecare ce se întâmplă cu celălalt. La început au gândit-o, după care fiecare a cerut explicații.

Explicațiile au fost interminabile și zorii zilei i-au prins treji, nedormiți și cu foarte multe întrebări rămase fără răspuns, mai ales pentru Amalia.

Au adormit dimineată și nu s-au mai trezit decât după prânz, înfometați și dezorientați. Ea nu știa ce se întâmplă cu Tudor, el nu știa ce va urma, dacă Amalia va mai sta în Constanța și Marina va veni de la țară. În mintea lui ar fi dorit să nu-i spună prea multe Amaliei, gândind că va pleca cât mai curând posibil și să nu-i amărească sufletul.

Doamna Micu, o gazdă care nu se amesteca în viața chiriașilor săi, era plecată de acasă atunci când ei sau trezit din somn.

Amalia a mers la bucătărie și a pregătit cafea pentru amândoi. Știa din alte vizite care compartiment din mobila de bucătărie era rezervat lui. A pregătit mai întâi un ceai și după aceea cafea.

Tudor a preparat o omletă cu ceapă și cu șuncă, specialitatea lui. Asta îi ieșea foarte bine. O pregătea ușor și era și foarte consistentă. Au servit masa stingeri și mai mult în tăcere.

Altădată, după servirea cafelei, Tudor obișnuia să o invite pe Amalia în oraș. Acum nu spunea nimic. A mai stat un pic la bucătărie după care a plecat și s-a trântit iar în pat. Amalia a mers după el în dormitor și l-a privit puțin. El era cu ochii închiși, iar ea s-a așezat lângă el. O femeie simte când nu mai este iubită. A simțit și Amalia că Tudor nu o mai iubea ca altădată. Dar nu avea puterea să se despartă de el. Abia acum și-a dat seama că relația cu Tudor era și obișnuită, nu numai iubire. De când se știa a fost alături de Tudor. Nu cunoscuse niciun bărbat până la el. Toate visele ei de viitor erau legate de el. îi cunoștea familia și el o cunoștea pe a ei. Erau cu toții în relații foarte bune.

Tudor continua să tacă, iar ea nu îndrăznea să-i tulbure liniștea. Nu știa ce explicații să-i ceară. îi era teamă de un adevăr crud și în ultimă instanță nu știa dacă el va spune adevărul. Au fost cele mai grele momente pe care le-au petrecut împreună. L-a simțit pe Tudor lângă ea inert, nemișcat. Adormise din nou. Altădată era plin de dorință.

S-au trezit amândoi la apusul soarelui. Doamna Micu se întorsese. Se auzea cotrobăind prin bucătărie. Amaliei i se făcuse foame. Nu îndrăznea să întrebe dacă mai are ceva de mâncare în casă sau va trebui să iasă în oraș.

— Amalia, dorești să mergem în oraș, să mâncăm o pizza sau desfacem niște conserve?

— Ce conserve ai?

— De pește, de carne, pateu de ficat...

— Dacă ai și pâine rămânem acasă.

— Am.

Văzând că Tudor s-a trezit cu alt chef de vorbă Amalia s-a gândit că mai bine ar fi să rămână acasă, poate află despre ce-i vorba, de ce se comportă atât de rece.

— Acum spune-mi ce ai pe suflet!

— Ce am pe suflet? Cum adică?

— Explică-mi, de ce te porți atât de rece și distant cu mine?!

— Păi, cum ai vrea să mă comport? Ai venit fără să mă anunți...

— Nu este pentru prima dată când vin neanunțată și totuși atitudinea ta era alta.

— Ți se pare!

— Dacă ai spune adevărul am discuta pe marginea lui, am ajunge și la o concluzie și nu ne-am mai comporta ca doi străini. Prietenia sfârșește acolo unde începe neîncrederea. Eu sunt mai mult decât prietena ta și până la urmă va trebui să-mi spui adevărul. Numai așa vom reuși să rezolvăm această „criză”.

În loc de explicații Tudor o întreabă direct: „Tu cât stai la Constanța?”

— Știi foarte bine că un musafir nu se întreabă cât stă.

— Tu, după cum ai spus foarte bine, ești prietena mea și vreau să știu cum îmi fac programul.

— Am venit să stau mai mult de o săptămână.

— Ohoo!

— Ce ai, de ce te miri așa!?

Tudor a realizat că nu poate să mai ascundă iubirea lui pentru Marina. Trebuie să-i spună că a cunoscut o altă fată și singura rezolvare ar fi să se despartă de Amalia.

— Tu ai fost plecată două luni de zile în Italia. în timpul ăsta eu am cunoscut pe altcineva.

— Și ce dacă ai cunoscut pe altcineva. Acum m-am întors, sunt aici lângă tine și gata, s-a terminat.

Tudor a rămas surprins de răspunsul ei.

— Amalia vorbesc foarte serios. Va trebui să ne despărțim.

— Ceee?! Contează numai ce vrei tu?

— Nu mai ține doar de faptul „cu ce vreau eu”. Sentimentele nu vin la comandă. Și am sentimente puternice pentru această fată.

Amalia îi ceruse lui Tudor să se explice, dar nu ar fi crezut că-i va spune în față că „are sentimente mai puternice pentru altcineva” în afară de ea.

— Nici să nu te gândești că mă voi despărți de tine.

— Și ce ai să faci?

— Rămân lângă tine pentru totdeauna. Nu mai plec.

— Amalia, tu mai ai un an de facultate. Trebuie să te întorci la Galați.

— Acum nu mă interesează nimic altceva. În momentul acesta tu ești cel care contează cel mai mult pentru mine.

— Dar trebuie să înțelegi, Amalia, că simt pentru ea altceva decât pentru tine.

— Dai? Și mi-o spui așa, în față? Atunci același lucru te rog și eu să faci „să mă înțelegi că nu te las altcuiva!”

— Amalia, dacă nu mai am aceleași sentimente pentru tine, de ce nu mă înțelegi?

— Nici eu nu pot să te părăsesc. Și sentimentele mele sunt puternice față de tine. În momentul acesta nu văd cum ar fi viața mea fără tine. Cine-i fata asta? Unde ai întâlnit-o? Ce are ea și eu nu am?

— Nu contează cine este și unde am întâlnit-o.

— Atunci nu contează dacă uiți de fata asta, pentru că eu m-am întors și sunt alături de tine. Cum am întors puțin capul, tu ți-ai și găsit pe cineva!

— Așa a fost să fie.

— Da, „așa a fost să fie”! Amin! îl îngână ea. Uite că de-acum încolo nu mai este.

Amalia se enervase foarte tare și asta a dus la o stare de disconfort pentru întregul ei organism. Începuse să o doară capul, parcă nu se mai putea ține pe picioare, în capul pieptului simțea niște arsuri. Întregul ei trup se dezechilibrase. Avea amețeli. Nu se certase niciodată cu Tudor până acum. Ar fi vrut să nu o facă nici acum, dar cum poți să rămâi indiferentă și nesimțitoare când iubitul tău îți spune că „și-a găsit pe altcineva și că are sentimente mai puternice pentru aceea?”.

Și pentru Tudor a fost ceva nou. Nu o văzuse niciodată pe Amalia atât de nervoasă și de supărată. Și văzând că nu se poate cu vorbă bună și cuvinte alese, începuse să-i spună lucruri care o dureau, dar sconta pe efectul lor și spera ca ea să plece supărată.

S-au certat până spre dimineață, iar doamna Micu adormea și se trezea din când în când auzind discuții aprinse venind din camera lor, dar neînțelegând ce spun.

Când s-au trezit, erau supărați unul pe celălalt, dar au comunicat deoarece li s-au făcut foame și trebuia să facă ceva pentru asta.

— Amalia, eu plec la piață să cumpăr ceva de mâncare.

— Merg și eu cu tine.

— Nu mergi. Stai acasă și până mă întorc eu tu pregătești cafeaua.

— Ba nu! Merg cu tine, poate cumpărăm ce ne trebuie, să fac mâncare pentru 2-3 zile.

Tudor nu a mai spus nimic văzând că nu o scoate la cap cu Amalia și au plecat împreună la piață. Îi ajunsese cât se contrazisese cu ea toată noaptea. „Numai Dumnezeu știe ce-mi rezervă viitorul” s-a trezit el spunând în gând, deși până atunci nu invocase niciodată vreo putere divină

atunci când fusese la ananghie.

Stai așa să-i urmăresc

Doamna Macaia făcea și ea cumpărături. Fiind în același cartier se aprovizionau de la aceeași piață. Se întâlnise cu o cunoștință și o informa despre ce s-a mai întâmplat în cartierul ei. Deodată îl vede pe Tudor alături de o fată.

— Stai așa, doamna Datcu. Am văzut pe cineva cu o fată, dar el știu că este prieten cu fata care stă în gazdă la vecina mea, la doamna Mareș. Stai așa să-i urmăresc. Să văd ce fac...

Doamna Datcu, fără să vrea, se ținea după ea. „Ia uite, sunt foarte apropiați. Parcă ar fi soț și soție. M-aș duce mai aproape, să ascult și ce vorbesc, dar mi-e teamă să nu mă recunoască”.

Tudor cu Amalia au intrat în alimentară și au cumpărat un pui, câteva ouă, pâine, o sticlă de bere, fidea; au cumpărat de la piață – cartofi, morcovi, verdeață și au plecat. În timpul acesta doamna Macaia a „făcut” lista tuturor cumpărăturilor și se ținea după ei la o distanță apreciabilă și, din când în când, doamna Datcu o auzea spunând: „Ia uite... ia uite!”

— Mă duc direct la doamna Mareș să-i spun pe cine am văzut eu astăzi și cu cine!

Doamna Datcu nu prea realiza ce se întâmplă, dar o sfătuiește blând: „Nu trebuie să vă amestecați!”

Doamna Macaia aproape că nu a auzit ce a spus și, foarte grăbită, pleacă spre casă lăsând-o pe nedumerită. „Doamne, ce ciudată este și doamna Macaia asta” spuse cu voce tare doamna Datcu și pleacă îngândurată spre casă fără a mai cumpăra ceva.

Își lăasă sacoșa de la piață în bucătărie și cioc-cioc la doamna Mareș.

— Poftim, intrați. Dar ce s-a întâmplat de sunteți așa agitată?

— Ohoo, păi să-ți spun doamna Mareș ce-am văzut azi în piață.

— Ce ați văzut? A venit cineva cu ursul?

— Ei și dumneata, ursul... Prietenul Marinei, cel cu care vorbește, l-am văzut astăzi în piață cu o fată.

— Și ce... Poate era cu o rudă, soră sau verișoară.

— Ei, aș... Nu știu eu cum te porți cu o rudă și cum te porți când este mai mult decât o rudă!?

— Atunci, poate nu era Tudor!

— Ei, aș, nu l-am văzut eu stând de vorbă cu Marina de mai multe ori, când o conducea acasă, în fața blocului...

— Dar nu vreți să spuneți că era în piață cu altă fată și că ar fi iubita lui?

— Dar cum altfel doamna Mareș, când i-am văzut cum se comportau unul cu celălalt? Eu vă spun, păreau foarte apropiați. V-am zis eu că trebuie s-o chemăm pe doamna Matei să-i ghidească în cafea...

— Doamna Macaia, pe noi nu ne interesează. Ei sunt majori și pot să lămurească lucrurile astea. Nu ne amestecăm și nu controlăm viața nimănui...

— Ei, nu! Dumneata faci ce vrei, dar eu îi spun. Nu s-a întors de la țară, nu?

— Nu a venit încă. Dar eu vă sfătuiesc să nu-i spuneți nimic Marinei. Lăsați lucrurile să decurgă de la sine.

„Ei, lucrurile astea nu trebuie să rămână așa...” mai spuse doamna Macaia în timp ce cobora scările, nesatisfăcută moral de indiferența vecinei ei. „Auzi, o problemă ca asta, de o gravitate compromițătoare, să o tratezi așa, cu indiferență. Mai și zice că ține la ea!”, vorbea doamna Macaia în șoaptă și cât se poate de supărată, deschizând ușa de la intrare.

* * *

Marina era plecată la țară de trei zile și primise un singur un telefon de la Tudor. Se tot întreba de ce nu o sună. Când era în Constanța la doi pași de gazda lui, suna continuu. Nu avea răgaz nici să mănânce, nici să învețe... Se ruga de el să nu o mai sune atât de des că avea și alte treburi de făcut, nu numai să vorbească la telefon.

Se simțea bine în familia ei, cu prietenii ei, dar îi era dor de Tudor și o frământa lipsa lui de interes după plecarea la țară. De două ori a încercat ea să sune, dar avea telefonul închis. A încercat să-i povestească și mamei ei că a cunoscut un băiat, că s-a îndrăgostit de el, că s-ar putea să se căsătorească, dar acum nu mai știa practic ce să-i spună. Nu mai era sigură de nimic. Când se aștepta să o ceară din nou în căsătorie nu s-a mai întâmplat; când se aștepta să o sune din oră în oră, nu a sunat-o decât o dată.

Când astfel de gânduri o frământau, mama ei sparse tăcerea: „Ce bine ar fi să facem amândouă curat. Mie îmi este mai greu să scutur singură covoarele.

— Da, sunt de acord, dar dacă tot scoatem covoarele, haide să mutăm și mobila din sufragerie.

— Dar arată foarte bine și așa.

— Mie îmi place uneori să mai schimb ceva prin casă.

— Știu că-ți place. Eu sunt mai conservatoare. Dar dacă tu asta-ți dorești, hai.

După ce a transpirat mutând mobila dintr-un loc în altul, uneori ajutată și de tatăl ei, Marina s-a postat în fața ușii, a privit noul aranjament și a observat și alte lucruri care nu aveau tocmai locul lor. Le-a mutat și pe acelea, iar acum privea admirativ și mintea i-a zburat la ziua nunții ei cu Tudor și au cuprins-o din nou emoțiile și dorul de el. Când a intrat mamă-sa, a găsit-o îmbujorată la față, admirându-și opera.

— Parcă văd că vei schimba din nou... la o altă curățenie. Hai acum să punem masa. Taică-tău cred că

moare de foame. După aceea, să fac câteva pregătiri pentru tine, să iei pachet la Constanța. Să nu te duci cu mâna goală.

— Doamnei Mareș îi plac prăjiturile tale. Dar mama, poate faci și cozonac. Știi că mie îmi place să mănânc când este cald.

— Dacă asta-ți dorești, îți fac! Să tai și două găini, să mâncați mai sănătos.

— Să-mi dai și ouă de țară.

— Sigur. Îți dau și brânză și smântână. Te duc eu la mașină și de la autogară iei un taxi. Te lasă în fața blocului și o suni pe doamna să vină să te ajute la bagaj.

Marina avea o bucurie în suflet că pleacă de acasă. I-a făcut mare plăcere să fie împreună cu familia ei, dar nimeni nu putea să-l înlocuiască pe Tudor. De EL i se făcuse tare dor. Abia aștepta să-l revadă. De fericire, începuse să fredoneze o melodie pe care obișnuiau să o asculte amândoi și fusese bitul anului. În cluburi era cântată non-stop. Era de actualitate. Ștergea praful de pe mobilă și cânta. Mama ei a simțit că fata este fericită și, ca orice mamă când își vede copilul bine, inima ei era plină de împlinire sufletească. Se bucura pentru ea și muncea cu și mai mult spor. A reușit într-un timp scurt să-i pregătească Marinei bagajul cu diverse preparate în casă, care le ajungeau amândurora, o lungă perioadă de timp.

* * *

Doamna Mareș, care o îndrăgise mult pe Marina, era foarte confuză după tot ce aflate de la doamna Macaia. Știa că umblă cu bârfe, dar dacă este adevărat? Cum va putea trece Marina peste această trădare - dacă ea există cumva. Era bucuroasă că o ceruse de soție și nu pentru că altfel ar fi rămas fată bătrână, ci pentru că știa cât de mult îl iubea.

— Ce bine că ai apărut, Angela. Chiar sunt într-un

moment în care simt nevoia să discut cu cineva. Și, doamna Mareș, îi povestește tot ce aflate de la cealaltă vecină a lor, doamna Macaia.

— Stai liniștită Monica. Nu trebuie să iei de bun tot ce spune doamna Mac-Mac. Știi că ei îi place să umble cu bârfa de colo-colo.

— Dar dacă este adevărat? Cum va trece Marina peste asta?

— Noi suntem aici să o susținem moral. N-o vom lăsa să clacheze.

— Tu știi Angela ce dureros este să treci printr-o despărțire, fie ea și între doi iubiți, că aici nu vorbim de divorț.

— Să nu ne panicăm dinainte. Să așteptăm să vină Marina și să înțelegem mai bine despre ce vorbim.

— Nici nu îndrăznesc să-i povestesc ce am aflat.

— Dar nici să nu-i spui. Lasă mai întâi să aflăm de la ea. Pe urmă vom ști ce trebuie să facem. Eu i-am atras atenția că trebuie să treacă printr-o „criză”, să vadă cât este în stare el să lupte pentru ea, pentru dragostea lui. Când e pace, toți iubesc! Toți se comportă normal. Stai să-l vezi și la necaz. Știe să țină situația sub control, știe ce-și dorește de la viață, sau nu? Acum Tudor are un test de trecut, dacă este adevărat ce a spus Mac-Mac. Lasă căi mai bine mai devreme decât mai târziu să se întâmple ceva neplăcut.

— Oof, de-abia aștept să vină Marina.

— Ea când se întoarce?

— Păi, astăzi sau mâine.

La ușă se auzi cineva ciocănind. Speriate că s-ar putea să fie doamna Macaia, Angela spuse:

— Gata. Nu mai vorbim nimic. Nu-i dăm apă la moară.

Monica deschide ușa, dar în fața ei stătea o altă

vecină dragă lor, doamna Mari oara. Aceasta era o doamnă adevărată, serioasă și bine cotate printre vecini. Deși în vârstă de 82 de ani, arăta cam de 70. Lucrase toată viața în contabilitate și acum ținea evidența contabilă la câteva firme. Mai era și cenzor la Administrația de proprietari a blocului. Ca atare era foarte energică și cu un ridicat simț al umorului.

— Aaa, poftiți doamna Mari oara. Stăteam cu Angela la o cafea. Imediat vă fac și dumneavoastră una.

— Vai, nu vă deranjați!

— Ce spuneți, doamnă? Nu-i niciun deranj. Cum vă mai simțiți?

— Mă simt mai bine!

— Ne-am speriat când am auzit că a venit Ambulanța la dumneavoastră.

— Și eu m-am speriat rău de tot. A fost doar vorba de o tensiune mare. Mi-a făcut o injecție, mi-a recomandat și câteva medicamente. Bine că nu m-a internat.

— Dacă se mai întâmplă să nu vă simțiți bine, apălați vă rog la noi, doamna Mari oara. Nu vă lăsați singură în astfel de situații.

— Am sunat la Salvare, le-am explicat ce simptome am și m-a întrebat de vârstă. Am spus că am 82 de ani. A venit chiar repede și cum au intrat - era un bărbat și o femeie - le-am deschis eu și m-au întrebat: „Unde este bătrâna?” „Eu sunt!” „Doamnă, ni s-a spus că este cineva în vârstă de 82 de ani!” „Da, eu am 82 de ani și locuiesc singură!” Nu știu cum li s-au părut că arăt, dar scena a fost amuzantă.

Aveau dreptate doamna Mari oara. Dumneavoastră nu păreți a avea vârsta de 82 de ani. Să ne spuneți și nouă secretul tinereții!

— Nu-i niciun secret. Toată viața am muncit și nici pe mine nu m-au ocolit necazurile. Probabil că este ereditar.

— Dacă-i așa, eu îndeplinesc aceste cerințe, adăugă Angela.

— Și în afară de asta nu am purtat ranchiună nimănui. Am considerat întotdeauna că viața este prea scurtă pentru a pierde timpul urând pe cineva. Am făcut pace cu trecutul ca să nu-mi ruinez prezentul. Am iertat totul tuturor, fără să mă răzbun pe cineva. Pe noi nu trebuie să ne preocupe viața și problemele altora. Le avem pe ale noastre. Ne sunt de ajuns.

— Dar v-au fost indiferente problemele apropiaților, nu v-ați implicat pentru a le da o mână de ajutor?

— A, da! Pentru a face bine, m-am implicat. Am pus și o vorbă bună acolo unde a fost cazul. Asta face parte din principiile noastre creștine.

— Mi-ați spus odată că nu trece o zi fără să faceți o plimbare prin parc.

— Da. Face parte din ritualul meu de viață. Când ieși la aer respiri adânc, dacă se poate inspiri și expiri de zece ori, ajută la prelungirea vieții și calmează mintea.

— Ce bine că există în jurul nostru și oameni de la care avem ceva de învățat!

— De la fiecare învățăm câte ceva, indiferent de vârsta noastră sau a lor. Dar ca să ne ținem mintea trează, în fiecare zi trebuie să citim și să memorăm ceva.

— Nu știu dacă citiți și beletristică, dar văd mereu că vă cumpărați zilnic câteva ziare.

— Da, citesc ori de câte ori îmi cade în mână o carte bună, dar mai bine zis... citesc. Și, bineînțeles, citesc presa. Nu-mi scapă nici știrile de la televizor. Butonez pe toate canalele și compar știrile adevărate. Mai sunt televiziuni care aduc în prim-plan știri pe care le tratează cu patimă. De aceea mă uit peste tot și deja am înțeles cine tratează o știre cu simț de răspundere, aducând argumente și cine o face așa cum am spus, cu patimă. Ce

să fac la vârsta asta? Am pierdut tinerețea, dar am căpătat înțelepciune. Fiecare vârstă își are frumusețea ei. Dar nu am văzut-o pe Marina!

— A plecat la țară, la părinții ei.

— Ați fost norocoasă, doamna Mareș, cu Marina. Nu întotdeauna găsești o fată atât de bună și de frumoasă ca ea. Noi, eu și vecina cu care mai ies la plimbare, o admirăm întotdeauna când o întâlnim. Fata asta are atâta grație că numai văzând-o îți impune respect.

— Și eu i-am spus de multe ori Monicăi că de când stă împreună cu această fată a întinerit. Înainte era mai puțin comunicativă. Iartă-mă, dragă, dar așa vedeam eu lucrurile.

— Ești aproape de adevăr, Angela. Marina mi-a dat parcă un motiv să trăiesc. Este ca și fata mea. O iubesc foarte mult. Deși este mai tânără ca mine, am foarte multe de învățat de la ea.

— Eu de-abia aștept să se întoarcă, mai spuse Angela și se ridică să plece.

— Stați că și eu plec! Venisem să vă anunț că mâine va fi apa oprită toată ziua.

— Vă mulțumim, doamna Mari oara, răspunseră ele, aproape în același timp.

A fost ca o vâlvâtaie

Era extrem de categoric:

— Amalia, vorbesc foarte serios. Trebuie să pleci.

— Și eu vorbesc la fel de serios - nu plec!

— Ce faci, rămâi în casă și eu mă întâlnesc cu Marina?

— Ahaa! O cheamă Marina deci. Marea și Marina. Nu, mai bine, Marina și Marea. Parcă sună mai bine. Deci ești la fel de îndrăgostit de amânouă. Ai două iubiri: Marina și Marea! O dată, pentru că ți-ai ales profesia

iubind marea și a doua, ma-rea ta dra-gos-te - Marina!
Marina - fata! Marina - domeniu! Cuvântul Ma-ri-na...
Mari-na... îți este parcă predestinat.

— Da, așa o cheamă.

— Îți faci iluzii degeaba, dacă tu crezi că vei ieși pe ușa asta fără mine.

Norocul lor că doamna Micu era mai mult plecată de acasă, iar ei se puteau certa în voie. Sau poate doamna pleca intenționat de acasă, să-i lase singuri. Își dăduse seama că au probleme în dragoste.

— Ce să-ți mai spun ca să pricepi? Vrei să-ți desenez? Iată-mă vorbind ca cei de la grădiniță.

— Nu-mi desena nimic. Sau dacă faci vreun desen familial, include-ne pe noi doi. Amândoi vom forma un cuplu și vom apărea în „desen”.

— Nici să nu te gândești. Oamenii se mai și despart.

— Noi nu ne despărțim. Eu nu am greșit cu nimic.

Pe Tudor îl apucaseră durerile de cap de data asta. El a crezut că-i va fi ușor să se despartă de Amalia, că va înțelege și lovită în orgoliul și mândria ei, îl va părăsi. S-a retras în dormitor și a lăsat-o pe Amalia la bucătărie.

„Ce mă fac dacă sună Marina și-mi spune că s-a întors de la țară? Și așa am ținut telefonul închis zilele acestea că nu aș fi știut ce să-i spun. Doamne, ce dor îmi e de ea! Cu ea vreau să trăiesc! Amalia, e adevărat, nu mi-a greșit cu nimic, dar nu o mai iubesc! De ce nu înțelege?”

Când a intrat Amalia în dormitor să-l invite la masă el tocmai se frământa cu aceste gânduri. Cum să rezolve situația în care se găsea?

Au servit masa în tăcere. Niciunul nu îndrăznea să mai deschidă discuția. După masă, Tudor s-a retras iar în dormitor, fără să-i facă o invitație Amaliei în oraș, după cum obișnuiau. Amalia, ar fi vrut să-i vadă agenda telefonului, dar nu-l lăsa Tudor niciodată la îndemâna ei.

De teamă să nu-l sune Marina, Tudor continua să țină telefonul închis.

* * *

— Alo, doamna Mareș, sunt jos la scara blocului. Veniți puțin să mă ajutați la bagaj?

— Imediat, Marina. Stai să-mi iau ceva pe mine.

Doamna Macaia, care stătea la parter, în fața scării blocului, cum a văzut-o pe Marina a și coborât.

— Bine că ai venit Marina. Am ceva foarte important să-ți spun.

— Doamna Macaia, lăsați-o acum pe Marina. Abia a venit de pe drum și este obosită. Veniți altădată la mine.

— Biiine... și doamna Macaia intră în casă foarte dezamăgită și bombănind că nu a putut s-o informeze pe Marina cu cine-l văzuse pe Tudor.

— Ce fac părinții tăi?

— Sunt sănătoși și vă transmit salutări.

— Mulțumesc!

Marina obișnuia să-i spună doamnei Mareș mai multe decât îi povestea mamei sale. Nici nu apucase bine să despacheteze că o și întreabă: „Doamna Mareș, l-ați mai văzut cumva pe Tudor zilele acestea, că nu m-a sunat decât o dată. Nu știu ce-i cu el, că ține mereu telefonul închis”.

De asta îi era teamă doamnei, să nu fie adevărat!

— Îhî... nu știu ce să zic. Tu știi că eu nu prea ies din casă. Acum nu știe că ai venit?

— De când am plecat din Constanța m-a sunat o singură dată. De atunci tot încerc să-l sun și...

— Mai încearcă acum...

Marina sună din nou, îi răspunse ca de obicei robotul și dezamăgită, nu știa ce să mai facă.

— Lasă că trebuie să te sune el. Oamenilor li se mai

întâmplă lucruri...

- De-asta îmi este și mie teamă. Să nu fi pățit ceva!
- Stai liniștită. Nu te agita. N-au intrat zilele în sac.

Doamna Mareș nu știa ce să-i spună ca ea să nu sufere. „Acum, du-te și fă o baie, iar eu te voi aștepta cu masa. Întotdeauna, după baie, oamenii judecă mai limpede”, o liniștea pe Marina, dar ea începuse să fie tare neliniștită, pentru că știa ce știa de la vecina ei bârfitoare. Doamne, să nu fie adevărat, că nu știu cum va reacționa Marina. O imensă teamă o cuprinsese pe doamna și tare mult îi lipsea acum vecina ei, Angela, care era plecată cu iubitul ei la munte. Dacă ar fi fost acasă, ar fi alergat imediat la ea să se consulte în timp ce Marina era în baie. Se gândea să meargă la doamna Mari oara, dar dumneaei nu știa toate amănuntele. Ar fi trebuit să-i povestească multe lucruri și nu era timp de așa ceva. Altfel și doamna Mari oara era o femeie serioasă, căreia puteai să-i încredințezi orice secret.

A doua zi, Marina a mers la o firmă de shipping să se intereseze de serviciu. Avea adresa și recomandarea de la un prieten al tatălui ei care se oferise să o ajute după ce a auzit că nu ar mai vrea să se întoarcă la țară.

— Bună ziua! Cu domnul Demetriade aș dori să vorbesc.

- Pe cine să anunț? Întrebă secretara.
- Marina Diaconu.
- Intrați, vă rog.
- Bună ziua, domnule Demetriade.
- Sărut-mâna, domnișoară Marina!

Domnul Demetriade, care fusese informat în prealabil că va veni o fată pentru a-i oferi un loc de muncă, se aștepta să vină o fată de la țară, ștearsă, care își dorea un serviciu. A rămas înmărmurit când în fața lui s-a prezentat o tânără fără cusur, înaltă, bine îmbrăcată, cu un

păr lung, galben ca aurul și ochii... ochii ei aveau ceva magic, limpezi și albaștri-verzui ca marea când este liniștită.

— Știam... că... o să veniți... vă așteptam... se bâlbâi el. Luați loc, vă rog.

La rândul ei, Marina, se aștepta ca „domnul director” să fie un bătrân cu mustăcioară, gras, libidinos, dar în fața ei stătea un om prezentabil, chiar frumos, părea a fi mai în vârstă cu vreo patru-cinci ani decât ea.

— Unchiul Geo mi-a dat adresa dumneavoastră. Mia spus să încerc pentru un post.

— Da, este prieten cu tatăl meu. Au făcut liceul împreună și au rămas prieteni. Am fost anunțat că veniți!

Marina, vizibil fâstâcită la rândul ei, îi spune. „Da, este unchiul meu”.

— Și... ce ați ști să faceți? Cristi Demetriade nu mai știa ce să o întrebe, cum să o întrebe pentru că rămăsese mut de uimire la fata din fața lui.

— Depinde ce posturi libere aveți dumneavoastră!

Cristi Demetriade, chiar dacă nu ar fi avut niciun post liber, ar fi ținut-o „doar să-i lumineze ziua cu chipul ei angelic”. Așa gândea el în timp ce nu se sătura privind-o!

— Da, pentru început veți ține evidența contabilă. **E** bine?!

— Da, este foarte bine. La asta mă și pricep.

— Atunci, puteți începe să lucrați chiar de mâine. Sau de azi. Cum doriți!

— De mâine. Vă mulțumesc foarte mult. Marina dădu să plece, dar Cristi Demetriade se ridică de pe „scaunul” de director și patron al acestei firme, o luă înaintea ei și îi deschise ușa. Un gest mai mult decât elegant, dar care nu se preta la funcția și prestigiul lui. Dar așa a simțit.

— La revedere!

— La revedere.

Marina încercă din nou să-l contacteze pe Tudor. Era fericită că și-a găsit o slujbă și voia să împărtășească bucuria ei cu cineva drag. La fel, telefonul închis. Mergea spre casă dezamăgită că iubitul ei nu-i răspunde la telefon. „De mâine voi fi foarte ocupată. Poate nici nu mai am timp să mă întâlnesc cu Tudor atât de des. Cine știe ce program voi avea. Am auzit că unele societăți își țin angajații la muncă mai multe ore decât ar fi normal. Cine știe ce mă așteaptă și pe mine”. Mergea agale, se uita la vitrinele unor magazine fără să rețină nimic din ce a văzut, începuse să resimtă o apăsare în capul pieptului și supărarea nu-i aducea decât un disconfort fizic și moral, încât era foarte confuză și nici ea nu știa ce-și dorește. Se gândea să meargă pe malul mării, la locul de întâlnire știut numai de ei.

S-a întâlnit însă pe stradă cu Vali, un coleg de facultate cu Tudor pe care îl cunoscuse în vara aceasta.

— Sărut-mâna, Marina. Ce faci? Nu te-am mai văzut de mult.

— Sunt bine.

— Dacă ești bine, de ce ești atât de absentă la ce este în jurul tău? Erai gata să intri în persoana pe lângă care treceai.

— Aaa, cine știe la ce mă gândeam. De cum l-a văzut pe Vali voia să-l întrebe de Tudor, dar s-a abținut. „Mai bine nu, cine știe cum interpretează”. El însă o ia înainte cu întrebarea și astfel a aflat și răspunsul fără să-l întrebe nimic.

— Nu l-am mai văzut pe Tudor.

— Nici eu, dar imediat și-a dat seama și a continuat - „pentru că am fost la țară!”.

Au mai schimbat câteva idei, după care s-au despărțit. „Bine că nu l-am întrebat de Tudor. Nici el nu știa nimic. Doar că ar fi intrat la bănuieli”.

Marina nu s-a dus direct acasă. A colindat puțin pe malul mării, deși era o vreme rea, dar spera că poate îl întâlnește pe Tudor. Marea era singura martoră la iubirea ei de-o vară, iubirea ei neîmplinită. O vară plină de poveste, poveste de iubire, iubire care dispăruse așa cum a venit. A fost ca un foc de paie care s-a stins. „Oare așa se stinge orice poveste de dragoste pe care o trăiești cu intensitate? A fost ca o vâlvătaie! A vrut oare să se distreze o vară, și-a dorit o aventură?” gânduri care o măcinau pe Marina, nu-i dădeau pace și nu simțea frigul de afară. Marina își făurise vise, se văzuse mireasă alături de Tudor, înconjurată de copii, având împreună un rost.

De altfel asta era și dorința lui, pe care nu uita să i-o amintească de fiecare dată.

Marina, nu a rezistat tentației de a merge să privească marea, acolo unde, în apropiere, se întâlnea cu Tudor. S-a așezat pe un stabilopod și i-a vorbit mării despre iubirea și deznădejdea ei. I-a cerut mării sfatul, dar EA, marea, scotea doar un muget când valurile se spărgeau de stabilopozi. Uneori avea impresia că tocmai acest muget al mării era un răspuns, dar nu știa cum să-l interpreteze. „Ce păcat că nu înțeleg ce vrei să-mi transmiți! Nu am darul să deslușesc glasul TĂU!

— Alo! Marina? Andrei la telefon.

— Aaa! Andrei! Bună, ce faci!

— Bine. M-am gândit să te sun. Ai mai stat mult la țară?

— Ieri m-am întors.

— Ce bine era dacă aș mai fi putut rămâne și eu.

— De ce? Mai bine este la oraș decât la țară!

— Așa am gândit și eu până să te cunosc pe tine.

— Ha, ha, ha!

— Sunt foarte serios când afirm așa ceva. Până acum nu știam cum să plec mai repede. Acum însă, mi-a părut

rău că am plecat. Aș fi vrut să ne mai întâlnim.

— Hmm!

— De ce taci? Nu simți și tu la fel?

— Hmm!

— Marina, nu ești la fel de entuziasmată!?

— Nu știu ce să zic!

— Atunci să-ți spun ce mi-aș dori eu să zici?

— Să aud.

— Să-ți dorești la fel de mult ca mine să ne mai întâlnim.

— Aha...

— Ce zici? Vrei să ne mai întâlnim? Vin eu la țară sau pot veni chiar în Constanța.

— Andrei, sunt atât de confuză acum... Mai bine amânăm discuția pe altădată...

— Bine. Dar să nu uiți că o parte din inima mea a rămas la tine. Ai grijă de acea parte!

Deodată a simțit frigul care-i pătrunsese până la oase dându-i un fior rece prin tot corpul. Venise la malul mării să viseze, dar telefonul primit inopinat a făcut-o să se gândească la altceva.

S-a trezit din visare și a plecat spre casă uitându-se înapoi la marea pe care o considera complice nu doar la iubirea ei, ci și la drama ei.

De câte ori îi era dor de Tudor, de iubirea lor, de „vorbele lui frumoase” venea la locul întâlnirii. În imaginația ei îl vedea alergând spre ea cu brațele deschise. *Uneori, vedem lucruri care am dori să ni se întâmple sau silueta celui pe îl iubim.* Dar de fiecare dată pleca acasă dezamăgită că totul a fost doar în închipuirea ei.

* * *

Angela Dragu venise din plimbare și era în vizită la Monica Mareș. Erau amândouă îngrijorate de starea

Marinei. Aceasta apare la ușă, se descălță încet, fără niciun chef de viață, dar când o vede pe Angela, i se luminează fața. „Aaa, doamna Angela. Ce faceți? Mi-a fost dor să vă văd!”

— Marina, nu mai mult decât mie. Stai așa, să te văd. Astăzi arăți ca o prințesă. Mereu arăți bine, dar astăzi parcă mai mult ca niciodată. Știa de la Monica că s-a dus la un interviu pentru un post. Spune-mi, ce-ai făcut? E de bine?

— Da, e de bine. De mâine încep serviciul.

S-au năpustit amândouă bucuroase asupra ei să o îmbrățișeze. „Felicitări, Marina, să fie într-un ceas bun!”

În timpul acesta, cineva suna la ușă. Iese doamna Mareș și o poartă pe doamna Macaia.

— Ce bine că v-am prins pe toate.

Angela, îi face cu ochiul și dă din cap parcă spunându-i Monicăi să îi atragă atenția „să nu-i spună ceva Marinei”. Monica, s-a prins de gestul Angelei.

— Doamna Macaia, ia veniți mai întâi să vă arăt ceva.

Vecina a urmat-o, iar aceasta i-a amintit să nu-i spună încă nimic Marinei, că lucrurile nu sunt lămurite și mai întâi va trebui să afle singură, după aceea poate să îi spună ce vrea.

Nu prea i-a convenit vecinei această înțelegere, dar a trebuit să se conformeze. Angela a intervenit imediat ce a văzut-o pe doamna Macaia la bucătărie, spunând: „Angela, mai este cafea, pune-i și vecinei noastre una!” după care Angela o ia de braț pe Marina și o conduce în dormitor. Îi spune că ar mai vrea să-i vadă o dată rochița, poate ar inspira-o și pe ea modelul. Aceasta îi mai arată o dată rochia, dar intenția Angelei era alta.

— Marina, după ce servești masa, să stai în dormitor să te odihnești. De mâine începi serviciul și îți va fi foarte greu. Angela ar fi vrut să-i spună să rămână în dormitor,

dar ș-a dat seama că va trebui să mănânce ceva mai întâi.

— Bine, doamna Angela. Chiar simt nevoia să mă întind puțin. Aștept până pleacă doamna Macaia.

— Bine faci. Știi că este obositoare.

De-abia au putut s-o potolească pe doamna Macaia pentru că ea nu înțelegea de ce nu trebuie s-o informeze pe Marina „ce a văzut și cu cine l-a văzut pe Tudor!?”

Cu diplomație, au schimbat subiectul discutând acum despre pregătirile de toamnă. O întrebau ce rețete de murături mai știe, iar ea simțindu-se importantă le spunea ceva din experiența ei. Pentru că orice se poate spune despre doamna Macaia, dar nu și că „nu era o bună gospodină”. într-un fel, era de admirat. „Nu știu cum reușește să le facă pe toate și să controleze și viața altora”, mai bârfeau unele vecine despre ea.

Fiind în elementul ei, simțindu-se importantă pentru că i se cerea sfatul, s-a apucat pe recomandat rețete. După ce a epuizat tot stocul de informații, și-a anunțat plecarea.

— Aaah, bine că s-a dus. Au respirat amândouă ușurate după plecarea ei.

— Nici acum nu i-a răspuns la telefon, nu?

— Din ce știu eu, până să plece de acasă, nu!

— Să avem grijă de fata asta, că deja a început să sufere. Se vede pe chipul ei. Monica, du-te s-o chemi la masă.

Când a intrat în dormitor, a văzut-o pe Marina făcând o altă încercare la telefon. în zadar. „Oare ce i s-o fi întâmplat lui Tudor de nu-mi răspunde?”

A adormit mai greu în seara aceea, iar dimineață, s-a îmbrăcat cum știa ea mai bine și a plecat la slujbă.

Domnul Demetriade era deja prezent, fără să fi venit însă și alți angajați. Nu venise nici secretara. Așa că a întâmpinat-o pe Marina.

— Uitați, la acest birou veți sta. Sper să vă simțiți

bine și să lucrați cu spor. Acestea fiind spuse, închide ușa și plecă. El ar mai fi stat, dar nu se cădea, fiind șeful cel mare.

Marina, analiză ce se află în jurul său. Pe birou era un calculator, un suport de pixuri și creioane, câteva coli. O imprimantă și câteva registre se aflau pe un alt birou, mai mic.

Marina începe să treacă în revistă tot ce era în jurul ei. Prin cele două geamuri mari care dădeau în afară pătrundea o lumină naturală. În încăpere se mai aflau încă două scaune în afară de al ei și un fotoliu. Pe peretele din față era instalat un televizor. Pe o măsuță mică se aflau câteva flori proaspete într-o vază. Toată încăperea emana un parfum plăcut mirositor. Era o mare diferență între biroul ei de la țară și acesta.

„Până acum nu pot să mă declar decât mulțumită!”

— V-ați instalat? întreabă secretara, deschizând ușa doar pe jumătate.

— Da.

— Vă place?

— Da!

— O zi bună. Sper să vă simțiți bine printre noi. Secretara avea un tact deosebit. Știa cum să execute protocolul ca toată lumea să fie servită și mulțumită.

După ce a plecat, Marina și-a făcut singură reproșuri că i-a răspuns numai cu „Da”, fără să-i arate puțină prietenie. Nu trecu mult și aceasta intră cu o ceașcă de cafea aburind.

— Vă rog să serviți.

— Mulțumesc. Sunteți foarte amabilă.

— Pentru că sunteți în prima zi. Dar puteți să vă aduceți și dumneavoastră un ibric să vă faceți zilnic cafeaua.

— Se poate?

— Sigur, de ce să nu se poată? Șeful nostru ne permite acest „lux”.

— Puteți să-mi spuneți pe nume, Marina.

— Iar eu sunt Diana. Sper să ne înțelegem bine.

— Și eu îmi doresc la fel.

În ziua aceea, directorul nu a mai intrat în birou la ea. A venit o doamnă mai în vârstă și i-a explicat ce trebuie să facă. I-a arătat și programul de pe calculator și câteva registre în care trebuia să înregistreze anumite documente.

A trecut ușor ziua și nu a avut prea mult timp să se frământa întrebându-se „de ce nu sună Tudor!”

* * *

Tudor nu putea să iasă din casă fără Amalia. Așa că, de teamă să nu fie văzut de cineva sau să se întâlnească întâmplător cu Marina, îi dădea bani Amaliei și aceasta făcea piața. Ea nu se lăsa deloc convinsă să plece, cu riscul de a pierde anul la facultate. El se vedea neputincios. A uitat telefonul deschis. Era Marina. L-a lăsat să sune. Nu a răspuns. Ce putea să-i spună?!

Doamna Mi cu nu se amesteca, nu punea întrebări, dar o frământa și pe dumneaei această situație. Îi auzeau ciondănindu-se și când se întâmpla să fie de față, pleca imediat. Văzuse și pe Marina. Era mult mai frumoasă ca Amalia. Își dădea seama că se certau din cauza ei.

* * *

Eu nu mai pot să tac

Doamna Angela o iubea pe Marina la fel cum o făcea și gazda Monica și ar fi vrut să afle ce s-a întâmplat cu Tudor. Uitase de toate problemele ei și nu avea stare să stea în casă și întreba mereu dacă s-a întors de la muncă. Amândouă se sfătuiau, dar nu știau ce măsuri să ia până nu află ce s-a întâmplat cu băiatul. Le dureau sufletul și pe ele, dar pe Marina? „Numai ea știe ce este în sufletul ei!”,

spuneau când una, când alta.

— Vezi, Monica, întotdeauna suferă femeile frumoase. Ele sunt mult mai atente și cu virginitatea lor, ca nu cumva să li se reproșeze vreodată ceva, pe când celelalte nu-și mai fac probleme. Urâtele, în ideea că poate nu vor mai întâlni alți bărbați, nu stau mult pe gânduri și uite-așa, cum prind unul, pun mâna pe el. Lor nu le mai pasă de virtute și demnitate. Mare păcat ce i se întâmplă Marinei. Ea ar fi putut să aibă oricare bărbat pe care și l-ar fi dorit.

— Să știi Angela că și eu am analizat problema asta! Ai perfectă dreptate. O femeie frumoasă este iubită și dorită de toți bărbații, dar nu au noroc de unul bun care să le stea alături. Încep cu gelozia, cu suspiciunea și uită să mai ofere tot ce-i bun partenerei lor. Eu, dacă aș fi bărbat și aș avea noroc de o femeie frumoasă, i-aș face toate poftele numai să mă pot bucura de imaginea și chipul ei.

— Da. Pe când celelalte stau liniștite că teama se cuibărește în sufletul bărbatului, stând mereu cu frica, ca nu cumva partenera lui să-i reproșeze ceva.

— Știu pe cineva care și-a dorit enorm să fie alături de o femeie, dar când a avut-o nu i-a mai oferit nici confort material, nici fericire, nimic. Până la urmă s-au despărțit și acum este cu o femeie insignifiantă și se comportă cu aceasta mult mai bine decât cu prima. Este conștient că nu este ca prima, dar subconștientul lui este mereu treaz și-i oferă totul dintr-o frică inexplicabilă de a nu primi reproșuri. Întotdeauna se spune despre o femeie urâtă că „este gospodină”. Total neadevărat. Dar se simte nevoie să se spună și despre „ea” ceva. Și atunci, i se găsesc alte calități. Este absolut de neînțeles cum funcționează mintea omului.

— Sunt atât de furioasă acum pe Tudor că nu știu ce i-aș face. Indiferent ce i s-a întâmplat, dar nu putea să dea un telefon, să se explice?

— Acum sunt convinsă că doamna Macaia avea dreptate că l-a văzut cu altcineva care nu părea a-i fi rudă.

— Ce i-am zis eu? Să fie foarte atentă că, de regulă, cei care promet mult nu fac nimic pe urmă.

— O fată atât de frumoasă nu merită să sufere după niciun bărbat.

— Stai așa, se aude cheia în broască. A venit Marina!

Au întâmpinat-o amândouă îmbrățișând-o de parcă nu o mai văzuseră de câteva luni. De fapt, încercau să-i transmită că sunt alături de ea și că se bucurau de noul ei loc de muncă.

— Ce s-a întâmplat? De ce îmi faceți o astfel de primire?

— Este prima ta zi de muncă, nu? zise repede Angela cu diplomația care o caracteriza. Ele trebuiau să se arate indiferente, ca și Marina, la rândul ei, să nu pună la suflet nepăsarea celui care o ceruse de soție, iar acum tăcea ca melcul.

Nu știa care dintre ele să fie mai amabilă, să o servească cu ceva, numai să uite și să se simtă bine.

— Cine-i? întreabă doamna Mareș.

— Eu sunt, vecină.

— Aaa, doamna Macaia? Aceasta, fără alte vorbe, intră direct la bucătărie și se adresează Marinei: „Bine că te-am găsit!” Și către celelalte: „Eu nu mai pot să tac. Trebuie să-i spun Marinei că pe Tudor l-am văzut cu altă fată!” A făcut acest comentariu aproape fără răsuflare.

Această frază a căzut ca un trăsnet, nu numai în urechile Marinei, dar și a celorlalte două, care n-au știut până astăzi cum să o țină departe de această neplăcere până când Tudor s-ar fi explicat singur.

Marinei aproape că i-a scăpat furculița din mână când a auzit. Ea se frământa până acum „că s-a întâmplat ceva cu Tudor de nu o sună, dar nicidecum că ar avea pe

altcineva”.

— Cu cine eraaa?

— Cu o fată!

— Când l-ați văzut? Astăzi?

— Nu, a doua zi după ce tu ai plecat la țară.

— Poate era cu... o cunoștință. Doar nu mă cunoaște numai pe mine...

Angela și Monica își frângeau mâinile de furie că nu au putut s-o împiedice și de data aceasta pe doamna Macaia să facă destăinuiuri.

— Are dreptate Marina. Ce, el nu mai cunoaște și alte fete?

— Aaa, nu... Au făcut piața împreună, se sfătuiau... Doamna Macaia nu le mai adresa celor două nicio privire, conștientă că s-ar putea să-i facă semne să tacă. Și ea nu mai putea ține acest secret. Era prea mult pentru firea ei.

— Te poți întâlni cu cineva la piață și să vorbești, să te sfătui ești asupra produselor. El, ca bărbat, poate nu știa ce să aleagă...

— Nu mă mai învățați voi pe mine, că doar n-am ajuns la vârsta asta și să nu cunosc comportamentul oamenilor! s-a înfuriat tare vecina, aruncându-le de data asta priviri răutăcioase.

Doamna Macaia le lua pe toate la per tu, nu conta că ele i se adresau altfel. Era liderul blocului. „Tăia și spânzura” pe toți cei care nu-i erau pe plac. Dacă nu te puneai bine cu dumneaei, aveai parte de o mediatizare compromițătoare. Dacă erai prietenă, măcar te lăsa în plata domnului. Așa că Angela și Monica au lăsat-o în pace ca nu cumva să intre în conflict cu ea. O singură vecină îi putea ține piept. Doamna Mari oara. Aceasta era și președinta blocului, și era mai în vârstă decât toate. Avea aproape 82 de ani și a reușit să-și câștige respectul doar printr-o atitudine „verticală”. Nu-i plăcea nici bârfa și nici

scandalul. S-a impus întotdeauna în fața doamnei Macaia doar prin argumente. Nu o lăsa niciodată să bată câmpii. O reducea la tăcere doar printr-un gest. Vorba ceea: „Tot nașul își are naș!” De aceea, de câte ori era prezentă și doamna Mari oara, era foarte atentă la discuția pe care o avea deoarece a pierdut cam toate discuțiile care le-a purtat cu aceasta. Ooo, câtă nevoie ar fi avut acum de doamna Mari oara să le bată la ușă și să-i oprească logoreea doamnei Macaia. Nefiind nimeni s-o potolească, și-a vărsat tot focul inimii după care a plecat coborând pe scări și bombănind.

Dar pentru că i-a dat mai multe informații decât era necesar, pe Marina au necăjit-o foarte rău veștile ei. „Exact de ce am avut noi grijă până acum să nu afle, vine doamna Mac-Mac și dă totul în vileag” izbucnește Angela după plecarea vecinei lor, conducând-o împreună spre ieșire, închizând ușa de la bucătărie, fără să audă și Marina. Tot planul lor s-a dat peste cap.

Marina stătea gânditoare la masă, ținând capul în mâini, fără să se mai atingă de mâncare.

Când au văzut-o atât de abătută, efectiv nu știau ce să-i mai spună să o scoată din starea asta. Se făcuse liniște. Nu îndrăznea nimeni să spună ceva, dar nici nu ar fi știut ce să-i spună.

Tot Marina a fost cea care a spart tăcerea din jur: „Eu n-am luat-o niciodată în serios pe doamna Macaia, dar mă tem că de data asta are dreptate. Nu vedeți că nu mă sună și nici nu-mi răspunde la telefon?”

— Nu ai de ce să te frământă. Nu este nici singurul bărbat, nici frumusețea întruchipată. Mai mult decât atât, a dovedit că nu merită atenția ta!

— Marina, dar tu ești o fată care nu trebuie să-ți faci griji din pricina nici unui bărbat. Ești frumoasă, ești deșteaptă, ai tinerețea de partea ta. Dar te rog, chiar să nu-ți pese. Dacă a găsit pe altcineva – drum bun. Nu te

merită. Nu-i așa, Angela?

— Ba mai mult, eu chiar cred că ai avut noroc de nu s-au întâmplat toate acestea când relația voastră ar fi fost mai avansată. Ți-aduci aminte ce ți-am spus în urmă cu ceva timp - „cu bărbatul este bine să treci printr-o „criză” - abia atunci poți să-ți dai seama de caracterul lui. Este în stare să lupte pentru iubirea lui sau este un papă-lapte? Un pământău! Iartă-mă că spun așa, dar acum chiar m-am enervat!

Ca să o înveselească puțin și s-o scoată din starea în care se afla, Angela propune să prepare o plăcintă cu brânză, preferata Marinei. „Eu aduc brânză și ouă și tu pui restul Monica. Ce zici?”

Gazda Marinei s-a prins despre ce este vorba și veselă spune: „O, gata, facem plăcintă cu brânză!”

În câteva minute au început pregătirile.

— Marina, sparge tu ouăle și adaugă-le la brânză!

— Eu întind foaia.

După aproximativ o oră plăcinta aburindă trona pe masa din bucătărie. Angela promise de la prietenul ei un vin bun - ce-i drept sticla era începută - dar împreună, vinul și plăcinta, voia bună, au dus la schimbarea stării de melancolie. Au încheiat seara spunând glume, întrecându-se care știau mai multe bancuri.

— „Două babe citeau ziarul: - Auzi, tu! zice una. Două babe violate ieri în Tomis Nord!

— Și noi stăm ca proastele în Brătianu!”

— „Știți de ce bărbații însurați sunt grași iar celibatarii sunt slabi? Cel însurat spune: „Iarăși aceeași femeie, mai bine mă duc să mănânc...”

— Iar celibatarul spune: „Iarăși aceeași mâncare, mai bine mă duc la femeii...”

— „Dacă femeia vrea să te înșele, și când merge să ducă gunoiul, motivează: - A fost coadă la gunoi!”

— „Pe scările Parlamentului, o doamnă se împiedică și cade. Un senator pedelist aflat în apropiere o ajută să se ridice.

— Cum aş putea să vă mulțumesc pentru ajutor? întreabă doamna?

— Votându-mă pe mine la următoarele alegeri!

— Mă scuzați, când am căzut, m-am lovit la genunchi, nu la cap!”

— Aici, depinde cu cine nu vrei să votezi. Nu putem râde toate. Fiecare avea partidul său preferat, dar asta nu le împiedica să fie bune prietene. Oricine este liber să aibă opinia sa.

— Da! Bineînțeles. Bancul are aspect politic, dar fiecare este liber să aibă opțiunile sale, repetă și Angela. Nu știu de ce se supără oamenii când este vorba de opinia politică a cuiva. Fiecare cu opinia lui. Eu cred că fiecare are dreptate dacă vine cu argumente. Dacă nu ești politician și implicat direct în partid, nu ar trebui să mai sărim în sus apărându-i pe unii sau pe alții. Oricum, tot ei sunt „sus” – la putere; iar noi suntem „jos” și nu putem schimba nimic, indiferent cât ne-am certa noi. Și, chiar dacă ținem cu cineva, nu ne alegem cu ceva în plus de la ei. Este ca vorba aia: „Doi se ceartă și al treilea câștigă!” Indiferent de afinități, măcar când introducem votul să fim realiști. Să nu mai fim partinici sau pătimiși cu cineva care nu merită, pentru că nu știm, la o adică, cum ar sări în ajutorul nostru. Să-i judecăm numai după fapte, nu după vorbe! Și nu dacă ne place sau nu! Măcar la vot să fim realiste! Să le vedem caracterul fiecăruia! Orice s-ar spune, contează și caracterul politicianului. Dacă a mințit sau a trădat o dată, o mai poate face de multe ori. Și să nu ne mai mulțumim cu ideea că „face și pentru el... dar face și pentru noi!” Dacă a ales să fie în acea funcție să se mulțumească cu cât câștigă, iar atenția să-i fie îndreptată spre popor, că de aceea l-au votat, să le fie alături, să facă

legi bune pentru națiune și să se gândească numai la bunăstarea acestuia, nu a familiilor lor. Spiritele oricum se încinseseră, că așa este când se discută politică, chiar dacă ții cu același partid sau același politician concluziile sunt că „tot pentru ei fac totul”, iar cei care i-au ales rămân doar cu iluziile că putea fi mai bine.

Schimbându-se subiectul, prea serios pentru ideea de voie bună, au hotărât că este cazul să meargă la culcare. Cât ai fi de echidistant, când vorbești despre politică, în final tot iese cu supărare. Și ele aveau acum altele pe cap.

Marina s-a trezit dimineța cu ochii umflați de plâns. Oricât îți doresc cei din jur binele, sentimentele tale sunt personale, autentice și te afectează când ești implicat direct. Cum putea să uite Marina investiția sentimentală făcută în Tudor. Dacă nu i-ar fi cerut atât de mult iubirea ei, dacă nu i-ar fi arătat atât de multă iubire și dacă nu iar fi promis atâta fericire alături de el, poate astăzi nu ar fi suferit atât de mult. Se îndrăgostise și ea doar ca să fie parte a acestui întreg. S-a luptat la început cu ea să aibă sentimente asemănătoare cu el, iar acum, când reușise să facă acest lucru, se simțea trădată. Nu știa dacă o durea mai mult trădarea lui sau iubirea ei pentru el. Cum să meargă mai departe, în cine să mai creadă, când altcineva îi va spune că o iubește, că o place și că... „fără ea viața lui nu mai are niciun rost?!” Există un angajament mai mare ca acesta? Există vreun obstacol în calea ta pentru care să nu poți lupta pentru persoana și iubirea ta?!” Un om cinstit și onest nu abdică de la ceea ce și-a dorit cu atâta ardoare și face totul să-și atingă scopul. Dar în situația de față, când se punea problema căsătoriei?!

Neîncrederea în cineva este ca un handicap.

Cu aceste frământări și întrebări fără răspuns a adormit Marina într-un târziu.

Când s-a trezit, doamna Monica o aștepta cu un mic dejun și cafea, din care ieșeau rotocoale de aburi

aromatici. Nu obișnuia să procedeze așa, dar acum era prea afectată de ce i se întâmplă. Prea mult începuse să țină la această fată frumoasă și de treabă. Nu era drept ce i se întâmplă. Dar oare ce este drept pe lumea asta?!

— Marina, ai plâns! Se vede pe chipul tău. Nu trebuie să plângi după nimeni. Această întâmplare din viața ta să te facă mai puternică. Ca atare, te mai duci o dată în baie și îți faci un machiaj mai reușit, să nu se observe nicio suferință pe chipul tău. De-acum încolo trebuie să arăți chiar mai bine decât înainte. Dacă cineva nu-ți apreciază prezența, atunci lasă să îți simtă lipsa. Nimeni nu-ți va putea lua locul în inima lui, nici acum, nici peste ani, dar va fi prea târziu și sunt convinsă că va regreta toată viața lui. Tu ești unică. Fiecare suntem unici în felul nostru, dar tu ești înzestrată de Dumnezeu, pe lângă frumusețe și cu o atitudine aparte. Aceasta este mai importantă – sau la fel de importantă – ca frumusețea. Sfaturile mamei tale ți-au fost de un real folos. Unde Dumnezeu a dispărut toată iubirea aia pe care o avea pentru tine? Iubirea nici nu vine, nici nu pleacă la comandă. Este sau nu este!

— Dacă nu aș fi găsit serviciu aș fi plecat acum departe, să uit.

— Oricât de departe ai pleca, durerea te va însoți. Pentru că sentimentele sunt în interiorul tău, nu se văd, dar durerea pe care o simți este sfâșietoare oriunde te-ai afla.

Terminând de servit ce i-a așezat gazda ei în farfurie Marina bău și o cafea, se ridică și îi mulțumi pentru masă și pentru toate învățămintele pe care i le-a dat.

— Să nu te oprești astăzi, în gândurile tale, nicio secundă la acest Tudor. De astăzi gândești doar spre viitor. Nu are nicio scuză pentru tăcerea lui, doar dacă, doamne ferește, i s-a întâmplat vreun accident și nu a fost capabil să te sune. Dar nici atunci. Astăzi, te rog, pui punct acestei etape din viața ta.

Ce ușor este să spui că „pui punct unor sentimente”. Numai cel care le-a trăit intensitatea știe că nu poți să faci asta la comandă.

— Sărut-mâna. Ne vedem după-amiază! Așa i-a venit Marinei să răspundă, deși era de la sine de-nțelese că se vor vedea.

Orice s-ar spune, Marina a avut norocul de o gazdă și prieteni buni. Este foarte important să fii înconjurat de prieteni la necaz. Poți trece ușor mai departe dacă ai și ajutorul lor alături de sfaturi prețioase.

A plăcut-o din prima zi Tudor nu mai ieșea din casă temându-se să nu fie văzut în compania Amaliei. Amalia refuza să plece și să-l lase singur. Nu-l lăsa să meargă nici la gunoi. Deși Marina era permanent prezentă în gândurile lui, el nu știa să lupte pentru ea.

* * *

Poate că dacă și el ar fi avut în jur oameni care să-l sfătuiască de bine, altfel ar fi stat lucrurile. Drama lui nu o cunoștea nimeni. Suferea în tăcere, de unul singur. De aceea este bine să nu mai ținem la „secret” durerile noastre. Să le împărtășim, pentru că se găsesc oameni cu suflet bun să ne sfătuiască, să ne scoată din „gaura neagră!” în care, la un moment dat fiecare dintre noi cădem. Sunt greșeli pe care le faci o singură dată, dar suferi toată viața pentru ele! Dar o iubire adevărată nu moare niciodată! Vai de cei care nu-și apără iubirea, aceia nefericiți și neîmpliniți se vor simți toată viața lor!

Marina a avut o zi bună la serviciu. A ținut cont și de sfatul doamnei Mareș, dar mai mult decât atât, șeful ei a venit cu un buchet de flori proaspete. A stat și câteva minute bune de vorbă cu ea. Văzându-l chiar în fața ei, a putut observa că era un bărbat bine legat, înalt, ochi mari și negri, brunet, dar cu o față fină, de porțelan, un zâmbet frumos. Purta un costum gri, cămașă aceeași culoare și o cravată bine asortată. Era și bine documentat în tot ce

spunea, indiferent dacă era vorba de contabilitate, de problemele societății constănțene sau cultură generală – atunci când discuția lor a alunecat spre diferite teme. Și nu făcea parte dintre aceia care „le știu ei pe toate”, el chiar le știa pe toate. A observat că mai avea un dar: acela de a te simți bine când discuți cu el. Mama ei mereu îi spunea: Când discuți cu cineva și te simți relaxat, acela este un om bun sau compatibil cu tine; când intri într-o casă și, de asemenea te simți bine, acolo locuiesc oameni de treabă și locul acela este binecuvântat de Dumnezeu. „Marina, să ții cont de sfaturile acestea când îți cumperi o casă și când te înconjori de anumiți oameni!”

După discuția cu domnul director Marina se simțea mai relaxată, cu chef de muncă. „Să fie un om bun, așa cum îmi spunea mama, de mă simt așa de bine în preajma lui?”

Imediat intră Diana și o întrebă:

— Marina, sunt convinsă că nu ți-ai adus ustensile pentru cafea, așa că, te rog ia tot din partea mea.

— Mulțumesc, Diana! Așa este, încă nu m-am ocupat de lucrurile acestea, dar să știi că am băut o cafea de dimineață.

— Nu-i nimic. Mai bei câte o înghițitură și din asta! Ziua este lungă.

Una peste alta, ziua a decurs plăcut. Parcă toate forțele universului se înțeleaseră să-i acorde sprijin și să-i arate iubire Marinei. Nu se poate spune că nu a ținut cont și de sfaturile doamnei Mareș „să nu-i acord atenție în gândurile mele nicio secundă lui Tudor!” Așa a și făcut. De câte ori îi venea în minte se gândea la cu totul altceva. Și pentru a fi la îndemână, de câte ori a fost necesar, și-a amintit de o pajiște frumoasă, la munte, alături de părinții ei, care i-a rămas în minte ca un tablou frumos pictat. Își concentra mintea pe acea pajiște cu iarbă crudă. Toți ar trebui să ne întipărim în minte un moment de fericire, de

beatitudine, de care să ne amintim când suntem la ananghie și să ne concentrăm pe acela. Niciodată nu este bine să te oprești asupra unui moment neplăcut din viața ta. Gândește-te că nu va fi ultimul, și vei avea nevoie de toată energia și sănătatea să treci peste toate.

După orele de program nu s-a putut totuși abține să nu facă o plimbare pe malul mării. Parcă tot ce întâlnea în calea ei îi amintea de Tudor, fie că se trezea numărând vapoarele în larg, așa cum obișnuiau să facă împreună, fie că întâlnea alți tineri îndrăgostiți. Chiar și valul rebel care a stropit-o puțin i-a adus aminte de scena cererii în căsătorie. „E-adevărat ce a spus doamna – oriunde și oricât de departe vei pleca, durerea te va însoți!”

Dar gata, mă chinui singură. Oricât de mult aş iubi marea, pentru un timp ar trebui să stau departe de ea și de amintirile dureroase pe care le am.

Seara primește telefon de la Ramona, fosta ei colegă de birou, că „mama ei a acceptat să conviețuiască alături de domnul din Constanța”, așa că va veni și ea cât de curând. Oricum, păstrăm și casa de la țară. De altfel, mama nu-și dorește o legitimitate a relației.

— Ramona, nici nu-ți dai seama cât mă bucură această veste.

— Și eu am început să fiu cât se poate de nerăbdătoare. De-abia aștept să mergem împreună la filme, la spectacole și, mai ales, la vară, la plajă... Marina, vezi dacă ai vreo cunoștință, în rea bă de un post pentru mine.

— Nu-ți promit nimic, dar clar că mă voi ocupa! Am să întreb la toate cunoștințele mele, deși nu am prea multe.

— Pe curând!

Marina aproape că sărea în sus de bucurie. „Vă dați seama doamna Mareș cum va fi pentru mine alături de

Ramona, în Constanța. Nu voi mai fi singură dacă voi pleca pe undeva. Abia aștept!”

— Vezi, Marina, cum le aranjează Dumnezeu pe toate? De aceea nu trebuie să te îmbolnăvești gândind prea mult la nefericire. Când se întâmplă – că fiecare om are și perioade mai rele – treci mai departe. Este ca atunci când ai dat pagina. Așa este și viața noastră. Pe o pagină durere, pe alta realizări profesionale, pe alta iubire...! De ce se spune că viața fiecăruia este un roman?! Depinde de fiecare cum știe să-și gestioneze problemele care apar.

Când credea că viața ei este un total dezastru, a avut norocul să constate că totul este într-o perpetuă schimbare și singura strategie este diplomația cu care știi să treci peste ele, ca mai târziu să nu rămâi cu sechele, cu traume. Doctorii și medicamentele costă!

* * *

Sunt oameni slabi care nu pot trece peste necazuri până când nu varsă găleți de lacrimi, până nu simt o durere acută în inimă, până nu se consideră cele mai mari victime... Dacă nu procedează așa, simt că au trădat „necazul”. Cum să nu suferi pentru „EL”, pentru necaz, și să nu te dai cu capul de toți pereții? Nu iau în calcul că timpul le rezolvă pe toate, iar ei trebuie să facă față altor „necazuri” care vor urma. Viața nu se termină nici de la prima, nici de la a doua problemă, nici de la trei dileme și vindecarea organismului nostru costă foarte scump! Aveți grijă de fiecare dată de sănătatea voastră, nu dați atât de mare importanță problemelor! Ele vin și trec. Iubirea vine și pleacă. Prietenii sunt aproape de tine când ești cineva, iar când nu mai pot obține nimic de la tine te părăsesc. Sau te invidiază pentru ce ai ajuns. Nu suferiți nici pentru asta dacă știți că voi nu ați greșit față de ei! să-și revină singuri atunci când vor analiza ce au pierdut în comparație cu ce au acum! Cea mai înțeleaptă măsură este să-ți păstrezi relațiile, în rest totul este deșertăciune!”

* * *

Domnul Cristi Demetriade a plăcut-o pe Marina din prima zi, de cum a văzut-o.

El tocmai se despărțise de Oana, o fată cât se poate de nerecunoscătoare pentru norocul care l-a avut alături de Cristi. O cunoscuse la ziua de naștere a unui amic. Ea a fost cea care i-a făcut avansuri. Îl suna de foarte multe ori, îl invita la anumite petreceri, îi propunea să meargă în diferite excursii. După ce a văzut un sfert din Europa și jumătate din țară alături de Cristi, într-o seară, la o petrecere, a petrecut alături de un tânăr student din Basarabia mai mult decât ar fi fost normal. Îl invita la dans, îl apropia, încât Cristi s-a simțit inconfortabil alături de grupul lor și „îi era lui rușine de rușinea ei”. A rugat-o să plece, darea insista să mai rămână în final spunându-i: „Poți să pleci singur, eu mai rămân!” Nu a venit „acasă” în seara aceea, iar unul dintre prieteni i-a spus că a plecat cu studentul după ce mai întâi s-a făcut de rușine spunând cuvinte obscene, după ce a băut câteva pahare în plus și a dansat scandalos de urât pentru rangul ei.

I-a suportat multe Cristi, dar Oana avea un obicei: după ce greșea plângea și-i spunea mereu că „el este tot ce a fost frumos în viața ei! Fără el, nu știe să trăiască, nu știe să se descurce. El este ca o busolă pentru ea! Îi orientează drumul în viață.”

Îl săruta, își cerea iertare, promitea să nu mai facă și de fiecare dată era la fel. El o ierta și mergeau mai departe. Cristi avea în comportamentul lui și un soi de compasiune pentru cei căzuți la pământ. Asta a simțit de multe ori pentru Oana când îi cerea iertare „în genunchi”, la propriu.

Deși era un bărbat dorit de foarte multe femei, el nu se vedea așa. Își consuma cea mai mare parte a timpului muncind, făcând bani, dar nu avea împlinire sufletească. Dar una peste alta niciun bărbat nu părăsește o femeie

până nu are găsită o alta.

* * *

Sunt bărbați, dar și femei, care se nu cred că merită anumite relații și se retrag în carapacea lor, dar mai periculoși sunt cei care se supraapreciază, se supralicitează, deși ei nu sunt în stare de nimic. Din cauza acestora din urmă avem de suferit. Ei se cred buricul pământului, dar în realitate sunt zero barat!

* * *

— Cum te-ai acomodat Marina cu acest colectiv? Ți place? Ai două luni de când ești la noi, nu?

— Da, domnule director. Îmi place. Nu am motive să nu-mi placă.

— Mă bucur că-ți place. Dar nu mă mai lua cu domnule director. Nu sunt așa de în vârstă față de tine.

— Nu-i vorba de vârstă. Sunteți patronul acestei instituții.

— Funcția nu presupune să-i ții la distanță pe ceilalți.

— Dar presupune respect!

— Dacă-mi vei spune Cristi, nu vei mai avea același respect?

Marina începuse să roșească. În fața ei stătea patronul acestei instituții, dar în același timp un bărbat destul de atrăgător. N-ar fi îndrăznit să viseze la altfel de relații decât cele instituționale. În alte împrejurări ar fi zis: „Doamne, ce bărbat! Ce norocoasă este partenera lui!” Dar cred că a avut odată un astfel de gând pe care l-a abandonat imediat simțindu-se rușinată.

În privința asta mama îi spunea mereu: „Marina, când te vei căsători să nu-ți înșeli bărbatul nici cu gândul, că este la fel de păcat!” „Adică să nu râvnești la bărbatul altcuiva, asta a vrut să spună mama?”

După ce i-a străfulgerat astfel de idei prin minte, a revenit cu picioarele pe pământ.

— Fiind o simplă angajată, vă voi spune cum doriți dumneavoastră. Dar parcă nu mă simt comod să vă spun pe nume.

— Va fi mai greu până te obișnuiești. Pe urmă, îți va fi ușor. Bine, o zi bună! și pleacă din birou, lăsând-o foarte confuză. „E clar că mă place. De ce nu-i spune pe nume și secretara, Diana, că tot apropiate de vârstă suntem. Oare pe ea nu a rugat-o să-i spună astfel? Sau nici ea nu îndrăznește?”

Indiferent de motive, Marina s-a simțit flatată și și-a simțit inima inundată de o bucurie necunoscută până atunci. Se simțea în al nouălea cer. Nu este puțin lucru ca șeful unei instituții să-ți vorbească colegial și să-ți ceară să-i spui pe nume. Ca să nu mai punem la socoteală că este și o partidă bună. Dar Marina nu știa încă nimic de situația lui socială sau materială. Bănuia doar.

Lucrurile păreau că intră pe făgașul lor normal.

Marina muncea cu spor și „acasă” și la serviciu, era mai tot timpul cu zâmbetul pe buze.

Doamna Angela mai trecea câteva minute pe la ele să servească o cafea, să râdă și să spună bancuri. În rest, era fericită alături de prietenul ei, știa să creeze o atmosferă fericită în doi, știa să profite de orice excursie. Dragostea adevărată nu are vârstă.

De câte ori se întorceau dintr-un voiaj, le aduceau și lor câte ceva și le povestea ce lucruri splendide au văzut.

Doamna Mareș era împăcată cu gândul că Marina și-a revenit după lunga tăcere și incertitudine a relației ei cu Tudor. Trecuseră trei luni de când Tudor nu mai dădea niciun semn de viață.

Cu toate sfaturile primite, Marina suferea în singurătatea din dormitorul ei. Nu putea să înțeleagă cum poți să spui lucruri atât de „mărețe” când tu ești un om atât de „mic”. Acum îl vedea ca pe un om de nimic. Cum să

faci promisiuni cuiva și să nu-ți pese dacă le poți îndeplini sau nu? Ea a trăit într-o altfel de familie, cu principii sănătoase despre viață. La ei în casă legea era cuvântul și cuvântul era lege. Să nu știu nici măcar ce s-a întâmplat cu el? El nu a auzit ce înseamnă cuvântul onoare? Nu știe că în viață trebuie să prețuiește relațiile de orice fel? Cel mai greu este când trăiești în incertitudine! Când există explicații măcar știi să-ți dai răspuns la ele și mergi mai departe. Compara situația în care se afla ea acum cu discul mare și portocaliu al soarelui la asfințit, când îl văzuse de atâtea ori prăbușindu-se și dispărând la orizont. Așa a dispărut și iubirea ei. A apărut ca și soarele la răsărit, mare și luminos și la sfârșitul zilei a dispărut și a urmat întunericul.

Adormea de fiecare dată cu aceste gânduri care o frământau uneori până după miezul nopții.

De când o îndrăgise atât de mult pe fata asta minunată, doamnei Mareș îi făcea plăcere să gătească și să aranjeze adevărate mese festive pentru ea și Marina. Căpătase această îndeletnicire numai de dragul Marinei. Uneori era încântată că are drept companie o fată atât de frumoasă și nu treceau neobservate nici dacă ieșeau împreună în oraș. Mulți credeau că sunt mamă și fiică.

Chiar și doamna Macaia nu-l mai urmărea pe Tudor, deși l-a văzut și altădată la piață alături de aceeași fată. Altor le venise rândul și erau în vizorul vecinei lor. Până nu se lămură despre ce este vorba nu trecea la alt „caz”! Nu-i încheia dosarul! O vedeai mereu pe aleea dintre blocuri patrulând precum o santinelă. „Ai aflat, nu, cine și-a cumpărat mobilă nouă?”

— Nu! Cine?

— Ei, și dumneata, asta de la trei, bruneta. S-a ajuns! Fiu-său muncește în străinătate și-i trimite bani. Apartamentul o să-i rămână lui! De-aia s-a gândit să-și schimbe mobila. Când se întoarce în România, să aibă totul

nou. N-ai văzut-o ce țațoș calcă de când îi merge mai bine cu banii. Dar stai s-o văd pe ea când și-o aduce noră în casă... Și tot așa începuse să-i ia la rând pe toți din bloc doamna Macaia și s-o informeze, până când doamna Mareș a motivat că trebuie să plece având ceva de terminat.

Marina vorbise cu mama sa la telefon și, printre altele, a amintit de vecina lor de la țară. Dar a întristat-o când i-a povestit că tanti Elena a primit o bătaie de la soțul ei de a băgat-o în spital. Pe copii i-a luat mama ei și i-a îngrijit pe timpul spitalizării, iar nea Ion a stat mai mult pe la Procuratură să dea cu subsemnatul. „Nu vrea Elena să declare plângere împotriva lui. Spune că... „să n-o judece mai târziu copiii că l-a băgat la închisoare”. Dar asta merită! Nu știi de ce mai bea că numai atunci devine alt om. Când este treaz te poți înțelege cu el... Așa-și duc unii viața - însăilată! Se mai rupe, o cârpesc și merg mai departe. Omul rău niciodată nu-și revine. Asta nu înțelege ea. După o viață chinuită nu te alegi cu nicio medalie, nici cu recunoștința copiilor, doar cu boli supărătoare care îți diminuează bugetul și nici nu te mai faci bine. Și când se fac mari copiii te mai și condamnă că nu trebuia să-ți irosești viața alături de un om care nu merita.

Mama întotdeauna spunea: „să ajuți un om care merită!”

Începuse să-l iubească pe omul acesta fe apropiiau sărbătorile de Crăciun. Chiar de la sfârșitul lui noiembrie a dat prima ninsoare. Constanțenii, s-au bucurat de omăt ieșind în număr mare pe străzi și în parcuri. Orașul era îmbrăcat ca de sărbătoare. Pomii zăceau sub greutatea zăpezii, iar întregul parc era imaginea unui basm.

Niște prichindei se chinuiau, cu fularele la gât și cu mânuși în mâini, să adune zăpadă pentru a ridica un om de zăpadă. O gospodină care se întorsese de la piață a rămas puțin în loc admirându-le opera și, ca să ajute, a scos din sacoșă un morcov și l-a dăruit pentru nasul „moșului”.

— Aaa, eu mă duc acasă să-i cer bunicii mele să-mi dea un fular vechi să-l punem în jurul gâtului...

— Da... Ne mai trebuie o cratiță pe cap și cărbuni pentru ochi.

— Eu mă duc să aduc cărbuni. Știu că tata a cumpărat astă vară cărbuni să facă grătar... Mă duc să cer cheia de la boxă.

Omul de zăpadă era aproape gata. Trebuia doar „îmbrăcat”.

Un domn în vârstă a văzut de la fereastra blocului entuziasmul acestor copii în realizarea „operei” lor și, a scotocit prin lucrurile vechi, a luat o căciulă veche, trecută la categoria a IV-a și casare și a coborât bucuros în mijlocul lor, punându-i căciula omului de zăpadă.

Acum omul de zăpadă, falnic și acoperit pe cap, arăta destul de bine. Totuși, ca să arate „ca la carte” îi mai trebuia o mătură. Fără să stea pe gânduri un alt copil care nu contribuisese cu nimic a alergat spre casă, a luat mătura din bucătărie fără să întrebe pe nimeni și a zbughit-o pe ușa.

Toți cei care aveau drum prin parc admirau omul de zăpadă, simbol al venirii anotimpului alb.

„Constructorii” lui erau mândrii de această operă și, dacă cineva întreba – dar chiar dacă nu întrebau, ci se opreau numai admirativ – ei spuneau în cor „noi l-am făcut, vă place?” Stăteau toți de gardă în jurul lui. Nimănui nu-i venea să plece acasă și să piardă spectacolul când trecătorii staționau să-l privească și să-l admire.

* * *

Pentru unii dintre ei poate era prima realizare la care au pus umărul. Copiii ar trebui încă de mici să facă ceva în viață. Chiar dacă începi prima dată cu „omul de zăpadă”. Ei își vor dezvolta pe parcurs abilitățile și vor dori de fiecare dată să-și arate talentul și măiestria. Sunt

interesante și necesare pentru un copil și jocurile care te învață să construiești. Ținându-i ocupați cu lucruri serioase își vor dezvolta interesul pentru muncă, pentru învățătură iar societatea va avea de câștigat.

Afară ninge cu fulgi mari de zăpadă, iar pe alocuri zăpada era spulberată de vânt. O tablă desprinsă de pe acoperișul unei case din apropiere făcea un zgomot ciudat, încât te introducea în atmosfera unei ierni vijelioase. În drum spre serviciu a avut și Marina privilegiul de a admira opera grupului de copii. A stat puțin pe loc, preț de câteva secunde, și în mintea ei s-a desfășurat o imagine asemănătoare din anii copilăriei sale când se adunau pe uliță și se bucurau de zăpada căzută. Și ea participase în copilărie la înălțarea unui om de zăpadă. Avea mâinile înghețate și nasul roșu ca focul dar nu-i venea să plece acasă, deși mama ei o strigase de mai multe ori. Cu zâmbetul pe buze la amintirea acestor peripeții plecă mai departe auzind pașii scârțâind sub omătul proaspăt așezat.

* * *

În birou era cald și curat, birouri spațioase, atmosferă plăcută datorată colegilor care contribuiau la a menține relațiile corecte între toți salariații - cerințe pe care le solicita de fiecare dată domnul Cristi Demetriade.

— Pe mine nu mă interesează cum faceți, dar la mine să nu veniți cu reclamații. Nu vreau să aud că nu vă înțelegeți între voi. Cine nu știe să-și facă loc în inima cuiva e liber să plece în altă parte. Eu vreau liniște și pace. Divergențele le rezolvați între voi, fără să ajungă la urechile mele.

* * *

Rezultatele bune, la orice nivel: de grup, familial, local, chiar și la nivel de țară, nu se pot realiza decât acolo unde există bună înțelegere, comunicare. Unde fiecare își dă mâna să învețe cât mai mult și pune umărul să construiască ceva!

Unde există conflict, să nu vă așteptați să se realizeze ceva bun. Unde există bârfă și dușmăanii personale, chiar dacă este doar o singură persoană care dezbină, acolo să nu vă așteptați la performanță.

* * *

Domnului Cristi Demetriade, care era un om cald, nu-i plăceau certurile. Nu pedepsea pe nimeni, cu toate astea, atunci când intra în incinta instituției nimeni nu mai mișca. Toți îi purtau un respect deosebit fără ca el să le-o mai ceară vreodată.

— Diana, cheam-o și pe Marina și veniți la mine în birou...

— Bine, domnule director!

— Diana, tu ești mai veche în această instituție. Luați măsuri ca holul să fie împodobit cu cele necesare pentru a se simți atmosfera sărbătorilor de iarnă. Cumpărați un brad, completați cu globuri, pânglicuțe și tot ce este acum la modă. Dacă credeți că nu vă descurcați bine, cereți ajutor și altor colegi. Toate cheltuielile vor fi asigurate de mine. Cereți deocamdată de la casierie suma care credeți că vă este necesară. Atât deocamdată. În apropierea sărbătorilor ne vom ocupa și de alte amănunte pentru a simți fiecare dintre salariați magia nașterii mântuitorului.

Amândouă au spus DA! și s-au întors la birou. Au întocmit o listă cu necesarul cumpărăturilor, fără a se zgârci la preț.

Marina era încântată de comportamentul șefului ei. Fiecare își îndeplinea atribuțiunile de serviciu în liniște, cu competență, cu dragoste pentru locul lor de muncă și asta se datora doar domnului Demetriade care își formase un colectiv minunat. Începuse să-l iubească pe omul acesta, avea mult respect și admirație pentru el. Era un exemplu de urmat nu numai pentru ea, dar pentru întregul grup. Și era convinsă, aproape sută la sută, că atmosfera de lucru a acestei instituții era doar rezultatul „educației” lui. Îi

întărise această convingere și cele spuse de Diana.

* * *

Respectul nu se cere, se câștigă. Cel care pretinde verbal respect fără să se comporte el respectuos, nu-l va avea niciodată. Doar puterea exemplului are efect.

* * *

Marina începuse să-și iubească șeful în taină. A început întâi admirativ și respectuos să-l iubească pentru caracterul și comportamentul lui. Îi lumina ziua doar când îl vedea. În preajma lui avea o liniște interioară. Și, Doamne, când te gândești că el mi-a spus în prima zi că „mă angajează și... doar ca să-i luminez ziua!”. Dacă ar ști acum cât îmi luminează el ziua doar când îl zăresc... Dacă lipsea o zi de la serviciu sau câteva ore, ea avea o stare de disconfort, sentimente de care și-a dat seama mai târziu.

Noaptea începuse din nou să fie ca o stare de veghe și nu un somn profund. Se trezea cu numele lui Cristi în gând (mângâindu-l întotdeauna Cristinel în intimitatea ei) și adormea cu imaginea lui. Îi mulțumea lui Dumnezeu că în gândul ei un alt bărbat a luat locul lui Tudor. Oare ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă nu aveam atâta admirație pentru Cristi? Cred că stăteam și acum și sufeream. Nu aș fi văzut nimic din splendorile naturii care au formă și culoare doar pentru cei care nu suferă, doar pentru cei lipsiți de griji. Pot să mă bucur de prima zăpadă, să găsesc plăcere și atunci când vântul îmi biciuie obrajii, când ploaia mă udă cu picurii ei mari, când fulgi mari de zăpadă cad asupra mea. Și toate acestea doar pentru că el mi-a canalizat gândurile spre o nouă perspectivă de viață. Chiar dacă el nu mă va iubi niciodată, eu voi avea mintea ocupată cu imaginea lui de bărbat adevărat. Așa își imaginase întotdeauna bărbatul ideal care să-i stea aproape. Era o schimbare fundamentală de comportament când îndrăzneă să îi compare între ei.

Cristi impunea respect numai prin prezența lui. Poate

aşa a simţit şi Tudor faţă de mine când îmi spunea că „am ceva în comportamentul meu care îl ţine la distanţă!”

Dacă acum îi mai fugea gândul la Tudor, o făcea numai pentru a-l compara cu Cristi. Îi trecuse acea febră de care fusese cuprinsă câteva luni crezând că nu-şi va mai reveni vreodată. Uiţi mai uşor un bărbat care nu te-a meritat. Şi cel mai adesea îţi spui „ce bine că s-a întâmplat aşa. Poate Dumnezeu a vrut să mă scutească de alte neplăceri”.

Acum Marina se întorcea fericită de la serviciu. Avea ce povesti cu dragele ei doamne.

— Doamnele mele, referindu-se la gazda şi la vecinele sale amabile, aşa cum obişnuia să spună, sunt foarte drăguţe cu mine. Asta îi spunea mamei sale mereu la telefon.

Ramona venise şi ea în Constanţa. I-a găsit un serviciu prietenul mamei sale. A întrebat şi ea pe câţiva cunoscuţi de un loc de muncă, dar nu a fost să fie. Lucra şi în tură de noapte. Cu Marina nu se prea putea întâlni, fiind aproape în contratimp, libere. Sperau să facă acest lucru vara viitoare, când se vor întâlni, în anotimpul cald, la plajă. Tot era ceva. Chiar dacă nu se vedeau prea des, vorbeau în schimb mult la telefon. Marina se simţea înconjurată de prieteni, un sentiment care te face mai puternic, mai fericit, mai împăcat cu tine.

* * *

— Marina cred că-ţi place la serviciu, nu?

— Da! Îmi place. Suntem ca o familie. Ne înţelegem toţi foarte bine.

— Asta-i foarte bine. Când la serviciu nu ai o atmosferă bună, nici acasă nu eşti un om împlinit. Problemele de la serviciu le aduci de multe ori şi acasă.

— Eu am avut mare noroc. Avem un şef bun - numai când îl vezi îţi luminează ziua!

— Aaa! Mai rar, sau aproape deloc, nu am mai auzit să se spună lucruri plăcute despre un șef. E tânăr, e bătrân?

— E tânăr. Cu patru-cinci ani mai mare decât mine.

— Este căsătorit?

— Am auzit că nu, dar nu știu dacă a fost.

— Păi, interesează-te!

— La cine să mă interesez?

— La colegii tăi. Ce, ei nu bârfesc...?

— Este interzisă cu desăvârșire bârfa la noi în instituție. Dacă află pe cineva că a bârfit, nu are ce mai căuta la serviciu.

— Atunci o trimitem pe doamna Macaia. Ea o să afle și ce a supt la mumă-sa!

— Ha, ha, ha. Ce-i drept, aș apela acum la doamna Macaia, începuse și Marina să glumească.

— Înseamnă că-ți place șeful!

— Cui nu i-ar plăcea? Marina, care de obicei era foarte rezervată, și-a dat seama că a scăpat fără să vrea un gând ascuns pe care dorea să-l țină doar pentru ea. Dar s-a dat de gol.

— Dă, Doamne, să nu aibă pe nimeni!

— Am aflat doar pe șoptite că a avut o prietenă dar că ar fi despărțiți acum.

— Am încredere în vorbele noastre populare: „Tot răul este spre bine!” Mai știi dacă nu cumva Dumnezeu a vrut ca tu să fii fericită alături de altcineva? Poate că lângă Tudor nu ai fi fost împlinită”

Trecuseră două luni de când numele lui Tudor nu mai fusese amintit în nicio discuție, dar acum a fost necesar să-l pomenească, tot pentru comparație. Deși doamna Mareș și-a cerut imediat scuze pentru că i-a adus numele în discuție, tocmai ea care mereu o învățase să-l scoată din minte.

Vrei să mergi cu mine?

Cristi Demetriade era constănțean. Se trăgea dintr-o familie de vechi moșieri din Dobrogea. După revoluția din decembrie 1989 au luptat foarte mult părinții săi să recupereze o parte din bunurile materiale. Li s-au retrocedat două case în Constanța și câteva hectare de pământ. Pe cea mai veche dintre cele două case au demolat-o și pe acel teren Cristi și-a construit o vilă. Nu împlinise încă nici 30 de ani și era foarte bine realizat, material și profesional. Părinții i-au fost aproape de fiecare dată și l-au ajutat fizic și material. Singura lor dorință era să aibă un nepotel de la el – sau nepoțică. Deși își doreau foarte mult acest lucru nu erau niște părinți cicălitori. Nu l-au obligat niciodată la nimic. I-au sugerat doar să termine Institutul de Marină deoarece și tatăl său fusese tot marinar.

În dragoste nu prea a avut noroc. El oferea totul și nu primea aproape nimic. După o relație, făcând bilanțul, rămânea cu o pierdere în buget. Uneia îi cumpărase casă, alteia mașină... Nu mai punem la socoteală garderoba care costa mai mult decât celelalte. Trebuia să fie de firmă și cumpărată de la magazine cu prestigiu în modă. La început, el le învățase cu aceste pretenții, după care doamnele nu mai serveau nimic autohton. Orice, dar să fie de firmă!

Oana își cumpăra îmbrăcăminte numai de la Magazinele Pandorff din Austria, de la Milano. Mai nou, din Dubai. Ce-i drept și Cristi avea costume, cămăși și cravate numai de firmă. Marina, fata stilată și educată, dar totuși de la țară, nu avusese prilejul să vadă pe altcineva mai elegant decât Cristi. Fiind și un bărbat prezentabil, cu o figură de Adonis, cu gesturi și mișcări aproape calculate, de „Cezar”, lăsând în urma lui și un parfum deosebit, nu era femeie care să nu-l admire.

începuse să ningă, iar crengile copacilor care băteau în perete produceau un foșnet care dădea un aspect de vijelie, ceea ce făcea mult mai plăcută, confortabilă și protectoare căldura din interiorul biroului.

Un motiv în plus pentru ca Marina să se bucure, a fost și vestea despre un stat de plată anexat la fondul de salarii cu premierile pentru sărbătorile de iarnă. A tresărit când i s-a spus că este trecută și ea pe statul de plată cu o sumă de bani.

Mai erau trei săptămâni până la Crăciun și pe holul imens al instituției își făcu apariția o doamnă foarte elegantă. Întâlnește secretara și o întreabă cu un aer de superioritate: „Cristi este în birou?”

— Nu! Doar ce a plecat.

— Știi unde?

— Nu mi-a spus.

Atunci doamna, cu nasul pe sus făcu stânga-împrejur și plecă.

Având ușa biroului deschisă Marina văzuse și auzise tot. Doamna nu a văzut-o pe ea. Ținta ei era biroul șefului și atât. Nu se cobora la nivelul salariatelor.

— Diana, cine-i doamna asta plină de ifose?

— Aaa! Este Dana. Fosta sau actuala prietenă a șefului.

Deja cu fluturași în stomac, Marina spuse: Daaa? Nu a văzut prea bine cum arăta tipa, dar se diferenția de o femeie obișnuită și-ți atrăgeau atenția hainele de pe ea. Atât cât a putut ea remarca - o haină de vulpe argintie, o pereche de cizme din piele, cu toc, o geantă de firmă. Dând fuga în biroul ei din care se putea vedea în stradă sa uitat după ea, pe geam. A urmărit-o cu privirea în timp ce aștepta un taxi, până nu a mai văzut-o. O fi fost gelozie sau admirație pentru ținuta ei? Nu știm deocamdată.

* * *

Oana, nu avea o relație intimă cu părinții lui. Când trăia alături de Cristi stătea mai mult la vila lui. Foarte rar mergea în vizită la aceștia și atunci numai însoțită de Cristi.

De sunat, nici atât. Doar cu ocazii festive - de ziua mamei - 8 martie și ziua de naștere, de sărbătorile mai importante și atât. Nici nu era certăreață, nu le reproșa nimic, dar părinții nu simțeau căldura și relația pe care o ai cu iubita sau nora băiatului tău. Mama lui Cristi și-ar fi dorit-o prietenă, să fie ca fiica lor că tot nu aveau o fiică. Să vină mai des în vizită, să comunice, să-i sune mai des, dar dacă așa stăteau lucrurile mama lui s-a împăcat cu ideea și le dorea măcar să fie fericiți ei împreună. Ce mai conta ce-și dorea ea?!

Oana, după acel incident, l-a căutat pe Cristi la telefon, l-a căutat și acasă, acum și la birou și nu dădea de el. Schimbase și yala la vilă. Vând a văzut că nu s-a întors acasă în seara aceea, Cristi a chemat un salariat și i-a spus să cumpere cea mai performantă yală, i-a dat cheile, iar acesta a executat ordinul primit de la șeful său.

Se apropiau sărbătorile de iarnă - Crăciunul, Revelionul și Oana nu avea nimic stabilit. Basarabeanul a plecat acasă, oricum nu corespundea standardelor ei de viață, și-l căuta înnebunită pe Cristi să aranjeze ceva de sărbători.

Ultima soluție rămăsese mamă-sa. Cu tupeu, s-a dus și a apăsător pe soneria de la poartă.

Famila Demetriade stătea într-o casă veche boierească, dar mare. Pe vremea comuniștilor aceasta fusese ocupată de o instituție. Oana o vede pe doamna Demetriade cum coboară cele câteva trepte de la intrare, îi deschide poarta și, surprinsă, exclamă: „Oana, dar ce sa întâmplat de ne vizitezi?”

Cristi fusese cam zgârcit cu explicațiile când a trebuit totuși s-o anunțe că nu mai vorbește cu Oana. Dar

ca orice mamă, ce nu i s-a spus a înțeles și singură. Existau antecedente și apoi, o mamă simte când ceva nu este în regulă cu copilul său.

— Sărut-mâna! Ce faceți?

— Bine! Poftim, intră!

— Am venit la dumneavoastră ca o ultimă soluție la disperarea mea.

— Dar de ce ești disperată? Ce ți s-a întâmplat?

— Pardon. Am folosit un cuvânt cam dur. Am vrut să spun că am avut o discuție cu Cristi și nu mai știu nimic de el. Nu-mi răspunde la telefon, a schimbat yala la casă...

— L-ai sunat?

— De multe ori și nu-mi răspunde.

— Poate nu vrea să răspundă!

— Se înțelege că nu vrea. Dar eu totuși insist să discut cu el.

— Atunci insistă!

— L-am căutat și acasă și la birou...

— Și eu... ce pot să fac?

— Să interveniți dumneavoastră, să puneți o vorbă bună...

— Oana, dragă, îți spun cu toată sinceritatea că... dacă tu erai mai apropiată de mine, dacă ai fi avut nevoie de mine mai des, acum aș fi fost și eu interesată de ce s-a despărțit de tine, de ce nu mai sunteți împreună...

— Da, vă rog iertați-mă, știu că nu am niciun drept...

— Atunci, dacă știi și singură ce drepturi ai, ce drepturi ți-ai câștigat în familia mea, de ce-ai mai venit?

— Dacă aș lua-o de la capăt nu aș mai proceda așa.

— Atunci, așteaptă să o iei de la capăt. Și eu voi proceda în consecință. Nu-ți dai seama că voit m-ai ținut la distanță, să nu știu ce se întâmplă între voi? Te-ai gândit vreodată că vei avea nevoie de ajutorul meu? Te-ai gândit

la tot zbuciumul meu de mamă, să nu știu zile întregi ce faceți? El este băiat și ca orice băiat are grijă și interes față de mama lui până se însoară. Dar tu? Tu te-ai gândit vreodată la suferința mea. Ce pierdeai?

— Da... Nu! Am fost egoistă și recunosc! Dar acum ajutați-mă să-l recâștig pe Cristi. Eu nu mai găsesc un băiat ca el.

— Când voi face parte și eu din viața ta împreună cu a fiului meu îți voi acorda tot sprijinul de care ai nevoie. Până atunci, rezol vă-ți singură problemele.

— Vă rog! Sunteți ultima mea speranță.

— Ca să-ți arăt că eu rămân un om, tot ce pot face pentru tine este să-l rog să te sune.

— Ooo! Mulțumesc! Sărut-mâna.

Și pentru că mama lui Cristi a dat de înțeles, prin gesturi, că discuția s-a terminat, Oana nu a avut altă variantă decât să plece.

Oana era într-adevăr disperată și practic lupta pentru pierderea confortului său. Avusese norocul în mână, dar nu a știut să aprecieze de tot ce a beneficiat.

* * *

Norocul nu-ți bate în poartă. Trebuie numai să-l identifici atunci când îl ai în palma ta și să faci totul ca să rămână la tine. Este ca și un tren pe care l-ai pierdut. Poți doar să prinzi altul, dar nu toate sunt Când ai totul, este o iluzie să crezi că ar putea fi și mai bine!

Mama lui Cristi s-a ținut de cuvânt. L-a contactat pe fiul său și după ce i-a povestit scena cu Oana, l-a rugat să o sune. „Lămuriți-vă unul cu celălalt, dacă puteți continua sau întrerupeți această relație. Niciodată să nu lași lucrurile nelămurite, mai ales în dragoste. Uneori te poți înșela asupra intențiilor celuilalt. Poți să speculezi greșit o situație. Stabiliți împreună în ce stadiu se află relația voastră! Voi știți mai bine dacă puteți continua sau puneți

punct! Eu, ca de obicei, nu mă amestec.”

După ce a primit sfatul mamei sale, Cristi a contactat-o pe Oana la telefon și i-a explicat în câteva cuvinte toate nemulțumirile lui.

— Știu că sunt vinovată, Cristi, dar iartă-mă și de data aceasta. Mai dă-mi o ultimă șansă!

— Dacă aș fi auzit pentru prima dată „mai dă-mi o șansă” fii sigură că acum nu aveam de ce să continuăm această discuție și tu ai fi fost acum în brațele mele!

La auzul ofertei pierdute pentru totdeauna, Oana a început cu și mai multă insistență să-l roage s-o ierte. A început să plângă la telefon, să se tânguiască...

— Oana, nu are rost să mai stau la telefon. Înțelege că este ultima noastră discuție. Nu mă mai căuta nici acasă, nici la birou. Îi voi pune în gardă pe toți să nu te primească. Nu cred că vrei să se ajungă aici. Ai puțină demnitate și încetează orice apropiere de mine. Cu aceste cuvinte Cristi i-a închis telefonul, lăsând-o plângând...

Poate, dacă Oana ar fi venit cu el în seara aceea, iar fi iertat din nou gesturile nesăbuite. Dar ea nu s-a întors cu el. Nici în seara aceea nu s-a întors. Câteva zile nici nu a sunat. Cum să treci cu vederea astfel de fapte?

O despărțire este grea indiferent cine este de vină. Te răscolește, te face să nu mai ai încredere în oameni.

* * *

Oamenii suferă la orice schimbare: de orânduire, de regim, de ideologii, de ruperea unor relații cu prietenii, de obiceiuri...

* * *

După această discuție cu Oana Cristi a respirat ușurat. A avut dreptate mama lui că trebuiau să se explice. În ultima perioadă trăia într-o incertitudine. Știa că nu o mai vrea pe Oana dar parcă îi era teamă că îl va căuta și teama aceasta îi dădea un sentiment de nesiguranță.

„Sunt liber! Liber să aleg pe cine doresc eu, nu pe cine doresc alții să aleg sau să mă aleagă ele pe mine, așa cum s-a întâmplat cu Oana, că mi-a făcut atâtea avansuri până am cedat”.

* * *

Și apoi, indiferent dacă ești bărbat sau femeie, și indiferent cât de rău este în acea relație, dacă nu ai ceva de pus în loc, nu pleci!

* * *

De când a văzut-o el se gândea la Marina, dar parcă ceva îl reținea, nu se simțea un om liber. Astfel gândesc doar bărbații cu bun simț, căroră le pasă și de viața altora, nu numai de a lor.

Cristi era înzestrat și cu frumusețe și cu bun simț – asocieri rar întâlnite. Dar mai sunt și excepții.

„De mâine încep să mă apropii mai mult de Marina. Nu știu nimic despre ea, decât că nu este căsătorită. Dar dacă are un iubit?”

Până târziu în noapte Cristi a făcut tot felul de scenarii: cum să intre în grațiile Marinei, unde să petreacă revelionul și dacă ea va accepta să-l petreacă împreună...

A doua zi, dimineață, a zăbovit mai mult în baie, uitându-se de multe ori în oglindă și dându-și cu cele mai performante și profesionale aftershave-uri. Se hotărâse să întreprindă ceva pentru a-i da de înțeles Marinei că o place și dorește o relație cu ea. Nu de alta, dar și timpul era prea scurt și el dorea s-o cucerească cât se poate de repede, ca Revelionul să-l facă alături de ea.

Era mulțumit, vesel și de-abia aștepta s-o vadă pe Marina.

Marina tocmai sunase la secretariat să se scuze că nu poate veni la serviciu. O răceală puternică pusese stăpânire pe ea, iar temperatura urcase la 38 de grade.

Când i-a spus mamei sale la telefon că este bolnavă

aceasta a și tăiat o pasăre, a pus repede în bagaj alimente sănătoase de la țară și direct la gară. Trenul mergea prea încet față de graba cu care aștepta să-și vadă fiica, iar un microbuz avea doar peste câteva ore.

Cum a ajuns la Constanța, după ce a îmbrățișat-o, a trecut la terapia strămoșească: a fiert apă în care a pus un pumn cu sare și a obligat-o să-și țină picioarele în apă; i-a făcut masaj cu spirt pe tot corpul și a învelit-o bine să transpire. I-a pregătit și un ceai de soc, foarte bun pentru răceli. Vorba unei rude de-a ei: „Ceaiul de soc ține loc de aspirină – aspirina săracului!” După ce doamna Mareș a terminat de făcut supa de pasăre i-a dat să mănânce cu mâna ei. Seara a pregătit un piure de cartofi la care a adăugat mujdei de usturoi, o altfel de aspirină naturală. A obligat-o să bea și o ceașcă de vin fiert... Cu aceste leacuri băbești s-a simțit imediat mai bine.

A doua zi Marina nu mai avea nimic. Era aptă să meargă la locul de muncă.

Cristi era foarte punctual la serviciu. În ziua aceea întârziase puțin, dar foarte vesel a intrat la Diana. La secretariat era prima lui oprire, iar aceasta îi aducea la cunoștință tot ce apăruse nou ca informație sau corespondență. Cum a intrat, Diana i-a comunicat despre telefonul dat de Marina, precum că o răceală și temperatură mare o reține la domiciliu.

Lui Cristi i-a pierit tot cheful. Își făcuse atâtea planuri, se ferechizise atâta și ajuns la birou a început să râdă singur de „bafta” lui. Sunt momente când omul mai face și haz de necaz. Cred că asta-i o caracteristică numai la români, să faci haz de necaz. Asta ne-a scos din multe necazuri.

A început să râdă singur rememorând scenariile pe care le-a făcut azi-noapte fără să poată dormi mult timp; grija cu care s-a spray at și parfumat, atitudinea pe care urma să o afișeze în fața Marinei...

„Asta e! Bărbat frumos fără noroc”. Mai în glumă, mai în serios, conștientiza și el că este o partidă bună, cu toată educația și modestia care-l caracteriza...

A doua zi, fără să fie pregătit în prealabil, crezând că Marina va sta la pat câteva zile - surpriză! Ajunsese imediat după el și înaintea celorlalți angajați. Cât era el de bărbat frumos și partidă bună, când a văzut-o intrând s-a fâstâcit așa de tare că a început să se bâlbâie: „Ma-ri-na, dar ce-i cu tine la serviciu... Aflasem că ești bolnavă...”

— Asta a fost ieri. Dar a venit doctorul meu de casă și m-a făcut bine!

— Doctorul de familie, vrei să spui!

— Nu! Doctorul de casă... și zâmbind Marina adăugă: Mama... Cine putea să mă ridice de la pat într-o singură zi?

— Tuu... locuiești cu mama ta?

— Nu. Ea locuiește la țară. Dar cum i-am spus că nu mă simt bine, că am răcit... a și venit cu primul tren.

— Marina, intră puțin în birou la mine! Uite, ești toată înghețată - și o ajută să-și scoată mănușile și ținându-i puțin mâinile ei reci într-ale lui.

Marina și-a retras mâinile, scuzându-se că: Asta e! Afară este un ger cumplit!

— Trebuia să stai și astăzi acasă. Dar uite cum facem. Te întorci, dacă spui că este și mama ta! Mâine vii cu forțe proaspete.

În timpul acesta intră secretara, deschide ușa și-i întinde o cafea domnului director.

— Diana, ai o cafea în plus și pentru Marina?

— Da, domnule director.

— Atunci, servește-o te rog cu o cafea și să-i dăm drumul acasă. Nici nu s-a făcut bine și a alergat la serviciu.

— Chiar, Marina! Cum te simți? De ce nu ai mai stat și astăzi acasă? A spus aceste cuvinte că l-a auzit pe domnul director că va pleca acasă. Dar oricum, și-a dat

seama că nu trebuia să-i spună ea ce să facă, doar nu era firma ei.

Cristi însă, nu a sesizat această nuanță de exprimare. El era fericit că stă în fața Marinei. Când ești îndrăgostit nu mai percepi și alte detalii.

Mai fericită era mama ei că s-a întors acasă. Avea astfel posibilitatea să o dădăcească și să mai stea cu ea la taclale. „Când vine la țară, nu prea avem timp să stăm de vorbă, că nu-i timp de stat. Mereu găsești câte ceva de făcut. La țară este treabă multă”.

— Alo, Marina, cum te simți?

— Aaa, bună ziua, mă simt mai bine, domnule Cristi!

— Te-am rugat să-mi spui doar Cristi.

În loc de răspuns, ea îl întrebă: „De unde aveți numărul meu de telefon?”

— Uiți că eu am numerele de telefon al tuturor angajaților?

— Da! Scuzați! Ce întrebare stupidă.

— Dacă nu te simți bine, mai stai și mâine acasă.

— Mulțumesc pentru amabilitate, dar cred că mă simt bine.

— Nu, nu sunt amabil. Nu vreau să-i îmbolnăvești și pe ceilalți, adăugă Cristi, dar în gândul lui de-abia aștepta s-o vadă la serviciu. Dar cum putea să spună exact ce simte?

Marina nu a știut ce să mai răspundă. Își dădea seama că exista un interes pentru ea mai mult decât pentru un alt angajat. Acest lucru nu putea decât să o bucure. Închise telefonul după ce-i mulțumi de grija pe care i-a arătat-o și din momentul acela inima ei era prea plină de o imensă fericire.

Cristi, la rândul lui, trebuia să înceapă să facă tot felul de intervenții la Marina. Se apropia revelionul și ar fi vrut să o invite, dar fără alte antecedente de o relație

apropiată între ei, i s-ar fi părut suspect. Primul pas era făcut.

A doua zi, la birou, domnul director a avut o grijă deosebită de „sănătatea” ei. Dimineață, a intrat cu câteva pliculețe de ceai de soc și i-a sugerat să fiarbă apă și să bea numai ceai. Mai târziu a comandat pizza pentru cei patru salariați prezenți la ora aceea, a servit și el, creând o atmosferă nu numai de colegialitate, ci de familie. O familie mărită.

Din ziua aceea, în fiecare zi, intra la Marina în birou pe diferite motive. Să-i ofere ceva, sau să-i ceară o informație privind anumite înregistrări din contabilitate. Dar singura lui preocupare și intenție era de a se apropia mai mult de Marina. Își dorea să fie mai intimi în seara de revelion.

A cerut unei cunoștințe să-i cumpere două bilete pentru revelion la un restaurant din Mamaia, să fie sigur că nu rămâne fără un aranjament. Amâna în fiecare zi să-i facă invitația, dar continua să-i facă tot felul de avansuri.

„Trebuie s-o întreb cât mai repede, că mai sunt doar zece zile și să știu ce fac!”

— Unde faci revelionul, Marina?

— Cred că am să plec la țară, cu părinții mei.

— Dacă nu te deranjează, eu am primit două bilete la un restaurant în Mamaia. Vrei să mergi cu mine?

Marina ar fi picat jos, dacă nu ar fi fost deja pe scaun. O invitație mai bună nici nu putea primi, dar nu știa nici ce răspuns să-i dea. Dacă ar fi spus imediat Da, ce-ar fi spus Cristi despre ea?

— M-ați luat prin surprindere. Eu nu am făcut niciodată revelionul la restaurant. De fiecare dată am făcut în familie sau, cel mult, cu prietenii și colegii mei din liceu.

— Sunt și lucruri pe care le faci pentru prima dată în viață.

— Chiar nu știu ce să spun.

— Nu trebuie decât să spui Da!

— Da!

— Daaa?! Și Cristi, entuziasmat, se duce spre ea și o ridică cu scaun cu tot. „Noroc că nu a intrat nimeni în birou”, au gândit amândoi în același timp.

Marina era îmbujorată la față. Nu știa să fi fost vreodată mai emoționată decât acum.

* * *

Noi, avem impresia că, dacă o iubire se termină va fi și sfârșitul nostru, că nu va mai fi alta la fel. De aceea ne dăm cu „capul de pereți”! O gândire total greșită! Nu știm că poate urma ceva și mai înălțător pentru suflet, o dragoste mai puternică care te va împlini și mai mult! Bucuriile sau nefericirile vin mai întotdeauna din dragoste. De aceea, nu trebuie să suferim până la disperare!

Cristi era sunat de Oana la telefonul de la firmă, așa cum rar se întâmpla. Secretara l-a căutat în birou și a încercat și la Marina, știind că domnul director căpătase un obicei de a veni zilnic la ea. îl anunță că-l caută Oana, iar acesta, nervos: „Spune-i că pentru ea nu sunt!” De fapt... ce să-i spui... că sunt sau că nu vreau să vorbi esc cu ea...!” Spune-i ce vrei, dar nu mi-o da la telefon și fă-o să înțeleagă să nu mă mai caute!”

Secretara a ieșit nedumerită din birou, iar Cristi a scos un oftat, spunând: „Marina, am să-ți povestesc altădată despre ce este vorba!”

Marina avea puțină informație despre fosta relație a lui Cristi și aflase că are loc o despărțire, dar nu se făcea să-i spună ceva. Așa că a tăcut și l-a privit aprobativ.

între ei se înfiripa o iubire. Amândoi simțeau un fior, dar fiecare își ascundea sentimentele și lăsa să se înțeleagă că îi face celuilalt plăcerea de a-i ține companie. Dacă și-ar fi lăsat slobode sentimentele nu ar mai fi stat

despărțiți nici măcar o zi. Pentru Marina era o adevărată plăcere să vină la serviciu. Nu simțea că este o corvoadă, ca oricare alt om care pleacă dimineața la serviciu și se întoarce seara acasă morocănos și obosit.

Pentru Cristi firma devenise mai confortabilă decât vila în care stătea. Ar fi stat mai mult la slujbă, că numai aici o putea întâlni pe cea care îi ocupa și pusese stăpânire pe gândurile lui.

Marina, fiind acum convinsă de intențiile lui Cristi, începuse consultările cu cele două prietene, doamnele Angela și Monica, asupra ținutei sale de revelion. Fiecare se oferise să-i dea o sugestie, să-i împrumute din garderoba și accesoriile lor, să-i dea colierele și brățări le care se potrivesc cel mai bine cu costumația. La început Marina a refuzat, amintindu-și de sfaturile mamei sale de a nu împrumuta nimic de la nimeni. Dar acum, miza era prea mare. Trebuia să arate bine pentru Cristi.

— Oricum, vei fi regina petrecerii în seara de revelion. Nu are cum să arate altcineva mai bine decât tine.

Angela îi dăduse o rochie de satin roșu pe care o îmbrăcase o singură dată și acum se chinuiau toate trei s-o ajusteze după silueta Marinei. Rochia fusese lungă, dar au mai scurtat-o. Unul dintre dormitoare devenise atelier de croitorie. Înainte de această rochie mai probase câteva. Peste tot erau numai bijuterii și o îmbrăcaseră pe Marina cu toate rochiile și-i pusaseră toate bijuteriile ca să vadă cu ce-i stă mai bine.

Doamna Monica se oferise să-i dea blana ei de nură.

— Și dacă nu mă mai vede Cristi cu blana? Nu pot so îmbrac, doamna Mareș.

— Stai liniștită, că bogații ăștia nu rețin cu ce ești îmbrăcată. Important este să arăți ca o regină.

— Are dreptate Monica. Nu-ți mai face griji. Pune pe

tine tot ce te scoate în evidență.

— Nu că ai avea nevoie. Ție îți stă bine indiferent cu ce te îmbraci.

— Îți dai seama că va rămâne „interzis” când te-o vedea cum arăți?

— De ce crezi că s-a îndrăgostit de ea? Pentru că arată superb.

— Marina, vreau să nu mai fie nimeni ca tine. Oricum, și atitudinea ta este una aparte.

Ele au văzut-o îmbrăcată și au mizat pe euforia tuturor la apariția Marinei în seara de Anul Nou în sala restaurantului, dar s-au gândit și ca partenerul ei să nu aibă de făcut comparație cu nicio femeie din trecutul său. Puneau pe ea o bijuterie și imediat o înlocuia cu alta să vadă care i se potrivește mai bine. O priveau de la distanță ca nu cumva, per total, să aibă ceva nepotrivit pe ea. Doar pantofii și poșeta erau ale Marinei. În final au stabilit exact ce va pune pe ea. Privirea lor nu a fost niciodată mai încântată ca acum. Era nepământească. Era zeiță.

— Doamne, ce am făcut să merit două prietene atât de minunate?

— Marina, tu ai fost pentru noi o apariție neașteptată. Este și norocul nostru că te-am întâlnit. Tu ne-ai dat din tinerețea ta și am învățat din atitudinea ta. Chiar dacă suntem mai în vârstă am avut ce învăța de la tine. Rezerva ta în a judeca oamenii din jur și a-i înțelege așa cum sunt ei, de la tine am învățat-o!

— Oamenii nu sunt de aceeași vârstă chiar dacă au același număr de ani. Deci, fiecare dintre domniile voastre arătați a fi cu ceva ani mai tinere.

— Întotdeauna ai un răspuns măgulitor, deși știu că ești sinceră. La fel, modestia care te caracterizează, chiar dacă ai toate atuările de a ține „nasul pe sus”, tot de la tine am învățat-o, spune și doamna Monica.

— Dar dumneavoastră unde faceți revelionul?

— Eu fac revelionul cu prietenul meu la un restaurant în Constanța. Și Monica de ani de zile face revelionul singură acasă. Eu am invitat-o să vină cu noi, dar a refuzat.

— De ce, doamna Mareș? De ce stați singură în casă de revelion?

— Pentru că nu-mi place să merg singură!

— Îmi pare rău. Am să vă sun, sper să nu dormiți?

— Dacă mă suni la doar o oră după Anul Nou, nu dorm! Stau puțin după miezul nopții, după aceea mă culc.

— Bine că mi-ați spus, să nu vă deranjez.

Marina abia aștepta noaptea Anului Nou. Oare cum se va comporta Cristi cu mine, va avea intenții serioase sau a dorit numai compania mea?!

A învățat din experiența cu Tudor că nu poți să te bazezi pe un bărbat. Azi spune una, mâine spune alta! Dar doamna Angela, dintre toate sfaturile pe care i le-a dat, a învățat-o și „să trăiască clipa”. Va fi binevenită „clipa” când va scoate amintirile ca dintr-un scrin vechi și-și va aminti de ea. Și nu are cum să fie, decât una bună. Îmi voi aminti cu plăcere și de toate pregătirile pe care le-am făcut ca să ajung la acest rezultat de „zeiță”. Și întotdeauna îmi voi aminti cu plăcere și nu le voi uita niciodată pe „doamnele mele”! Au uitat de ele ca să mă pregătească pe mine, să arăt cât mai bine. Fără ajutorul lor...

Se spunea că se potrivesc

Sună telefonul:

— Marina, pot să vin să te iau pe la orele 20.30? Te sun înainte de a veni ca să ieși la scara blocului.

— Da, e bine!

* * *

Oana era disperată fiindcă nu avea nicio ofertă

pentru sărbătorirea revelionului. Să meargă la părinții lui, degeaba. Mama lui Cristi i-a spus clar că nu poate face nimic pentru ea. „Dacă s-ar mai putea întoarce timpul, altfel ar proceda. Cum a putut s-o ignore total pe mama lui și s-o privească ca pe un străin?! „Sângele apă nu se face” – un dicton pe care îl știu și copiii. Iubitele rămân sau nu rămân – dar părinții sunt de neînlocuit. Ei rămân pentru totdeauna alături de copiii lor indiferent prin ce trec sau alături de cine trec. Dacă la tinerețe am avea și înțelepciune în aceeași măsură cu iubirea pe care o avem de dăruit, ce bine ar fi!

A încercat să-l sune și pe telefonul fix și pe mobil și la serviciu, dar în zadar. Îi venea să urle de disperare. Cristi îi închidea telefonul de cum îi vedea numărul. Nu mai era delicat ca înainte s-o lase să sune după care să motiveze ceva. Îi spusese clar că nu vrea s-o mai vadă.

Fierbea în suc propriu. Încercase să sune la alți prieteni dar fiecare avea ceva aranjat. Era prea târziu. Prea târziu pentru a sărbători revelionul, prea târziu pentru a mai fi iubită de Cristi. Prea târziu să-și repare greșelile trecutului. Fusesse mândră și asta a costat-o scump. „Mândria” este unul dintre păcate. Niciodată să nu crezi că ești „sus” și că nu mai ai nevoie de nimeni. „Ce e val, ca valul trece!”

* * *

Norocul fiecăruia vine de la Dumnezeu și trebuie păstrat cu smerenie. Să nu-i aruncăm la coșul de gunoi pe ceilalți doar pentru că noi am ajuns acum mai sus decât ei. Ba, dimpotrivă, să le arătăm bunăvoință, să-i ajutăm, să le oferim măcar compania noastră, să-i apropiem, nu să-i îndepărtăm și mai mult! Să avem la cine alerga la nevoie! Viața seamănă cu o roată – ești când sus, când jos!

* * *

Când au intrat Cristi și Marina la braț, toate capetele s-au întors. Marina, deși o fată de la țară, l-a uimit pe

Cristi cu atitudinea ei. pe lângă frumusețea ei, felul majestuos de a păși, de a se așeza pe scaun, de a dansa – l-a făcut pe Cristi să o admire și mai mult. Toată averea lui nu însemna nimic și nu putea avea valoarea Marinei. Cu bani poți să cumperi tot, dar nu și iubirea unui om pe care ți-l dorești lângă tine pe care nu-l vei avea niciodată dacă el nu vrea. Banii sunt o monedă de schimb pentru orice, mai puțin pentru a cumpăra dragostea cuiva.

Cine nu și-a dorit ceva cu ardoare și nu s-a rugat să aibă acel ceva?! Așa își dorea Cristi iubirea Marinei. Văzând cât era de admirată și urmărită în tot ce făcea începuse să creadă că niciodată nu va ajunge la ea. Toată seara a nutrit acest gând și s-a frământat cum să-i spună cât de mult o iubește și ar dori să fie a lui. El nu mai punea niciun preț pe sine, deși, ca bărbat, arăta superb. Nu mai punea preț pe averea lui, deși pentru Marina el constituia resursa economică a mai multor angajați și... a ei. Tot ce era „valoare” se afla acum în dans, în brațele lui. Și cu toate acestea avea senzația că dacă dansul se sfârșește, se vor termina și visele lui. Nu a mai simțit niciodată atâta trăire, atâta emoție.

Marina avea un fel de a fi. O admirai pe stradă dacă nu o cu n oșteai pentru ținuta, frumusețea și atitudinea ei, dar când intrai în vorbă cu ea, te mai fermeca ceva. O priveai ca un bun de preț, indiferent că îți devenea prietenă, chiriașă sau iubită. Era distantă și totodată o simțeai aproape. Era gata să te ajute dacă aveai nevoie de ea. Nu ura pe nimeni. Nu se certa cu nimeni. Te privea întotdeauna cu îngăduință.

„Doamne, de unde minunea asta de fată? Cum a fost trimisă chiar la firma mea să primească o slujbă?”

Cristi era o partidă bună – auzise asta de foarte multe ori din partea familiei și a prietenilor – și totuși acum nu se considera demn de iubirea Marinei.

El nu făcea parte dintre bărbații care se

supraapreciază și își închipuie că le este totul permis. îl caracteriza modestia.

Fără a arăta umilință în fața Marinei, se purta demn, manierat, încât la rândul ei Marina se considera norocoasă că are alături de ea această mândrețe de bărbat.

Toată seara au făcut deliciul celorlalți participanți la seara de revelion, iar ei, amândoi, au fost conștienți de asta. A fost cea mai potrivită pereche. La masa lor au fost și unii dintre prietenii și cunoștințele lui Cristi. L-au felicitat pentru această alegere. O știau și pe Oana. Marina nu se compara în niciun fel cu ea. A fost admirată de toți, iar prietenii s-au înclinat în fața lui Cristi și a ei pentru a obține un dans.

Cristi nu a îndrăznit să-i spună cuvinte mari, dar a lăsat să se înțeleagă că o apreciază.

* * *

Doamna Macaia s-a înființat dis-de-dimineată, pe întâi ianuarie, la doamna Mareș.

Marina venise de la revelion, adusă de Cristi cu mașina, în zorii zilei. Doamna Macaia mai-mai să piardă ocazia dacă în momentul acela nu s-ar fi sculat mai de dimineată să bea un pahar cu apă la bucătărie. Și pe cine vede ea? Pe Marina alături de un bărbat prezentabil. Era o pereche coborâtă parcă dintr-un tablou pictat de un pictor de succes.

„Ia uite pe cine văd eu”, zise doamna Macaia cu voce tare. Puțin i-a lipsit să nu dea și perdeaua la o parte să vadă mai bine. Dar a văzut esențialul. „De când are Marina un alt prieten și eu nu știu? Secretoase mai sunt cucoanele astea, dar lasă că mă duc eu și-o întreb pe doamna Mareș”.

A stat ca pe ghimpi încă vreo două ore acasă. Oricât era ea de curioasă nu putea s-o trezească din somn pe vecina ei așa de dimineată.

— Da. Cine este?

— Eu sunt, vecină. Deschide!

— Aaa, ce s-a întâmplat doamna Macaia de veniți așa devreme în vizită. Nu ați lăsat măcar să-mi intre întâi un bărbat în casă. Așa se spune, că de întâi ianuarie, ca să-ți meargă bine trebuie să-ți intre mai întâi un bărbat în casă. Bineînțeles că doamna Mareș a spus-o ca pe o glumă ca să nu se supere vecina, deși era adevărat. Așa a lăsat de înțeles, ca nu cumva vecina ei să facă din asta o bârfă, că era în stare să o povestească la toți vecinii.

— Lasă, că nu sunt eu prima care a intrat în casă în dimineața asta. Marina nu-i tot femeie? Ea a intrat prima.

— Da, de unde știți?

— Cum, de unde știu! Am văzut-o! A condus-o acasă un bărbat bine.

— Păi, de la ce oră v-ați trezit?

— De la cinci. M-am dus la bucătărie să beau apă și... ce să vezi? Marina, îmbrăcată frumos, condusă de un bărbat.

— Păi, ea a făcut revelionul în altă parte. Este tânără, nu? Ce, era să stea cu mine acasă?

— Bine, bine, dar cine era bărbatul ăla?

— Eu știu cine era? A plecat cu mai mulți prieteni, a mințit doamna Mareș. Probabil că s-a oferit unul s-o conducă până la scara blocului. Nu vedeți câte se întâmplă în ziua de azi?

— Și eu care credeam că și-a găsit alt băiat și a uitat de nemernicul ăla care nu făcea doi bani.

Și cum doamna Mareș dădea semne de oboseală, vecina ei a ieșit urându-i: La mulți ani!

Când a revenit la muncă după Anul Nou Cristi nu a mai avut nicio rețineră față de ea, dar nici față de ceilalți angajați, să-i acorde o prietenie sinceră și prin gesturi tandre îi oferea flori, dulciuri sau alte lucruri care se pretau a le oferi la locul de muncă, precum o masă

comandată de la un serviciu de catering, o pizza la birou, prăjituri...

— Marina, ce dorești să mănânci, o pizza sau comand altceva?

— Ce-ți dorești și tu, Cristi!

— Bine, atunci aleg eu.

Și serveau masa la biroul lui Cristi unde nimeni nu intra să-i deranjeze. Pentru ceilalți salariați era o chestiune de timp până când vor fi împreună. Niciunul nu îndrăznea să spună ceva, doar le era interzisă bârfa în firmă. Dar nici nu aveau ceva împotriva. Pe șoptite, se spunea că se potrivesc și nu va mai dura mult și vor juca la nunta lor.

— Marina, ți-am adus acești trandafiri. Ți place culoarea? Erau roșii ca focul. Florile acestea le compar cu tine. Tot atât de frumoase și inaccesibile.

— De ce comparația?

— Sunt frumoși, dar au spini!

— Ha, ha, ha. Cristi, mă faci să râd.

— Îmi place când râzi.

— Și mie îmi place... când primesc flori.

— Diseară putem să mergem la un spectacol? schimbă Cristi vorba.

— Lasă pe altădată.

— De ce?

— Să-i spun și eu întâi gazdei mele să văd ce părere are.

— Aaa, trebuie să ceri voie mai întâi?

— Cam așa ceva. Nu am mai fost plecată de acasă, să vin târziu... Nu știu ce va spune...

Marina nu voia să repete greșeala de a întârzia prin cluburi până după miezul nopții așa cum făcuse cu Tudor considerându-se viitoarea lui soție.

— Bine, atunci. Altădată.

Marina căpătase un mare respect pentru doamna Mareș de când deveniseră apropiate, mai mult decât o relație între gazdă și chiriaș. La început, când îl cunoscuse pe Tudor, îi aducea doar la cunoștință că va pleca la un club și se va întoarce mai târziu. Dar de când îi arătase o prietenie așa de mare nu putea să treacă peste îngăduința domniei sale de a fi de acord cu o ieșire, așa cum era acum invitația pentru spectacol.

Într-un fel, toate naivitățile acestea îl încântau pe Cristi. îl surprindea plăcut cu inocența ei. Își dorea ca el să aibă mai multă grijă de ea, s-o protejeze, iar ea simțea nevoia să întrebe pe alții ce are și ce nu are voie să facă.

Fuse obișnuit cu Dana, libertină și dezinvoltă, care nu avea nicio rețineră în a cere ceva, făcea tot ce-i trecea prin cap, uneori fără să-i ceară și lui părerea. Mergea și singură la restaurant sau cu „fetele”, după spusele ei. Dacă era Cristi ocupat, mergea la film sau la spectacol, nu se punea problema să-i ceară voie. îl informa după ce faptul era consumat. Un motiv în plus să-i placă de Marina. Era ceva nou pentru el, era ca un crin alb, o orhidee care te farmecă cu mirosul și puritatea sa, cu fragilitatea cu care este înzestrată, pe care trebuie să o mânuiești ușor ca nu cumva să-i cadă o petală. Așa se purta și Cristi cu Marina. Nu îndrăznea nici măcar să o îmbrățișeze. De sărut, nici nu putea fi vorba. El o iubea nespus, dar fără să o atingă. Atitudinea ei distantă, dar cu un comportament cald, îl deruta de fiecare dată. Până acum ea nu l-a jignit, nu l-a respins, dar avea un fel de a fi, de nu îndrăzneai să-i spui ce simți pentru ea. Singura lui apropiere de trupul ei a fost când au dansat la Revelion. Erau momente când și-ar fi dorit să o cuprindă de tot, să-i acopere trupul cu săruturi sau visa să se afle pe o insulă pustie de unde să nu mai poată pleca. Să fie numai a lui. Fanteziile acestea nu-i dădeau pace, iar rezultatul se vedea în dezinteresul lui pentru firmă. Norocul lui era că avea angajați destoinici,

cu simțul responsabilității și lui îi dădeau numai hârtiile la semnat.

Căuta tot mai des ocazia de a sta alături de ea dorind să o privească la nesfârșit. Aștepta un moment prielnic când să-i declare zbuluciumul său și dorința de a-i fi alături toată viața. Dar ea, cu glasul și privirea blândă, îl aproba sau nu, fără a intra în jocul unor glume, chiar naive, iar el nu avea prilejul să-i spună ce simte pentru ea. Teama lui era să nu-l respingă într-un fel și să nu se mai poată bucura măcar de prezența ei. Dacă nu ar fi acceptat să fie a lui, ar fi stat o viață întreagă în umbra ei, doar să o privească, așa că nu dorea să piardă măcar aceste privilegii. El uitase cu desăvârșire de meritul și calitățile sale. Plus valoarea era Marina.

Când cobora în port căuta suveniruri

Tudor a plecat în voiaj, iar Amalia s-a întors acasă la Galați. În fiecare zi au avut discuții aprinse cu privire la interesul lui scăzut pentru relația dintre ei. Degeaba i-a adus Amalia la cunoștință toate acestea așteptând să-i treacă această iubire „pasageră”, cum o numea ea. Nu a vrut în ruptul capului să-l părăsească, iar el, ce putea să facă, să apeleze la violență?!

Aceste trei luni și ceva au fost de coșmar pentru amândoi. El o iubea în continuare pe Marina, iar Amalia îl iubea în continuare pe Tudor. Suferea fiecare iubind și neprimind iubire! Dar „iubirea n-a ucis niciodată pe nimeni, numai oamenii ucid în numele ei!” Clipe de neputință, momente de ură și dispreț avea uneori Tudor față de Amalia, iar ea le-a suportat pe toate mai ușor pentru că suporta totul din iubire pentru el. În timp ce el trebuia să stea în aceeași casă cu cineva pe care nu o mai dorea în preajma lui. Îi era destul de greu, dar nu știa ce soluție să adopte. Dacă ar fi fost căsătoriți, Tudor s-ar fi dus să introducă divorț, dar așa nu putea face nimic. Cum putea să scape de Amalia? Luând-o cu forța de braț și

aruncând-o în stradă?! Mai avea încă respect pentru părinții care l-au crescut și l-au educat frumos, fără să fie violent cu o femeie sau cu oricine altcineva. Dar suferința lui era enormă. Nu citise în niciun roman despre o dramă mai mare decât a lui din care să se inspire acum și care să-l conducă la un deznodământ, la o inițiativă. Îi venea să evadeze de lângă Amalia, să alerge fără să fie prins și să se oprească la blocul unde locuia Marina ca să-și strige dragostea. Multe clipe de disperare din dragoste a trăit Tudor, dar cu cine să le împărtășească?!

Momentul în care a aflat vestea că va pleca în voiaj a fost unul fericit. De Marina nu mai știa nimic, nici n-o mai întâlnise. El nu avea o vecină precum doamna Macaia care să-l informeze.

Urma să stea plecat trei luni. Se gândise ca, la întoarcere să-și schimbe gazda și telefonul și s-o caute pe Marina. Ea nu a lipsit niciodată din mintea și gândurile lui. Dacă-și făcea planuri de viitor, acestea erau numai alături de EA. Pe toată perioada voiajului nu a fost zi în care să nu ofteze pentru Marina. Își cumpăraseră un caiet și scria zilnic pentru ea câteva versuri. În ele erau toată iubirea și toată suferința lui din dragoste. Colegii lui îi cunoșteau de-acum deprinderile. În timpul liber se retrăgea undeva în singurătate cu caietul pe genunchi și numai el știa ce scrie că niciodată nu a arătat nimănui. Dar absolut tot echipajul cunoștea dragostea lui pentru Marina. Nu era zi să nu vorbească despre minunea de fată care era Marina. Ea întruchipa toate așteptările și idealurile fiecărui bărbat – și fizic și moral.

Când cobora în port căuta suveniruri plăcute pentru iubita lui și, dacă se întâmpla să fie alături un coleg, îi cerea părerea: „ce zici, o să-i placă asta?”

Pentru Amalia nu a cumpărat nimic. Și-o scosese total din minte. Pentru el Amalia nu mai exista.

Lunile acestea a fost tot timpul trist și a oftat. Își

reproșa faptul că nu i-a spus niciodată de prietenia lui cu Amalia. Dacă i-ar fi spus de la început, altfel ar fi stat acum lucrurile. Nu s-ar mai fi ascuns ca ursul în bârlog. Ar fi avut curajul să-i ceară o întâlnire, chiar dacă Amalia se ținea după el. Așa, ar fi avut de dat prea multe explicații și ce putea să-i spună – că a mințit-o!? Că cererea în căsătorie a fost o farsă? Nu era o farsă. A făcut-o cu cea mai mare sinceritate, dar atât de prins a fost de iubirea pentru Marina încât a uitat pur și simplu că Amalia nu a plecat în Italia pentru totdeauna. Dar nici nu și-a închipuit vreodată că va fi atât de insistentă și nu va putea scăpa de ea. Era pe punte, respira aerul mării, trăgea aer în piept și-și făcea planuri de a o aduce înapoi în viața lui pe Marina. Trăia și respira pentru și prin Marina!

* * *

Binecuvântată să fie iubirea

Marina era fericită. Ce fericire mai mare putea să aibă având un serviciu și un salariu bun, cu un bărbat care o curta și-i făcea zilele luminoase. Colegii ei de muncă o iubeau și o respectau, cele două doamne de acasă o înconjurau cu dragostea și prietenia lor... îi mulțumea adesea lui Dumnezeu și spunea: „lăudat să fie numele Tău Doamne, că atunci când mă credeam prăbușită tu m-ai ridicat și mai Binecuvântat cu Dragostea Ta!” Nu era o credincioasă, dar aflate această rugăciune magică de la mama ei; respecta cele 10 porunci biblice și principiile sănătoase de care beneficiase din familie. Mama ei a avut un rol foarte important în formarea ei ca om.

Trecuse o lună de când era împreună cu Cristi și acesta o invită într-o seară la cinema.

Doamna Mareș i-a dat „verde” pentru orice întâlnire cu Cristi. După lungile lor discuții de taină, doamna a afirmat: „Am încredere în el, Marina, așa că, dacă te mai invit undeva, du-te! Nu mai aștepta consimțământul meu!”

Era un film de dragoste și în timpul unei scene de iubire Cristi s-a apropiat de obrazul ei și a sărutat-o, șoptindu-i la ureche, cu o voce gravă, venită din adâncul ființei lui, te iubesc! Era atâta adevăr, disperare și sinceritate în vocea sa că Marina a simțit fiori în tot corpul.

Din momentul acela niciunul nu a mai urmărit acțiunea filmului. Erau topiți de dor, clocoteau de iubire unul pentru celălalt. Nu mai trăiau în prezent. Fiecare avea fanteziile sale și le vedea transpuse ca pe un ecran. Nimeni dintre cei dimprejur nu bănuia că doi spectatori trăiesc o iubire mai mare decât cea din film.

La ieșirea din sală a cuprins-o cu mâna de mijloc și a rugat-o să se mai plimbe puțin, deși afară începuse un adevărat viscol. Ninge și viscolea zăpada. Din momentul acela ei au iubit întotdeauna viscolul și ninsoarea.

Această vreme câinoasă i-a favorizat lui Cristi prilejul s-o țină strâns la pieptul lui, deși nici ea nu mai simțea frigul. Uitase de timp, uitase de vreme și au mers îmbrățișați fără nicio țință. Nimic în jurul lor nu mai conta. Au înțeles atunci că fericirea însemna ceea ce simțeau ei în momentul acela. A fi fericit nu înseamnă să fii înconjurat de bogăție, să ai tot confortul din lume, să-ți fie cald sau frig. Erau fericiți pentru că erau împreună și se iubeau. Prezența Marinei făcea ca și zăpada pe care o călca să fie ceva deosebit pentru el, viscolul care-l biciuia pe obraz îl primea ca pe niște săruturi.

* * *

Binecuvântată să fie iubirea dintre doi oameni și nimeni altcineva din afară nu are voie despartă! Iase împreună să-și consume iubirea. Aceasta este dată de Divinitate și blestemat este acela care intervine împotriva Divinității!

Nu există alt sentiment mai înălțător și mai divin decât iubirea. Dumnezeu este iubire, iar ei se considerau apărați de Divinitate.

Se făcuse destul de târziu când Marina s-a uitat la ceas. „Cristi, repede că mâine trebuie să mă scol devreme să merg la serviciu!” „Ai învoire de la șeful tău să vii atunci când te trezești, indiferent de oră!” Au râs amândoi, s-au urcat în mașină și, cu toată viteza printre nămeții deja formați, a condus-o până la scara blocului.

Doamna Mareș nu se culcase. îngrijorată, deși i-a spus că are încredere în Cristi, o aștepta cu sufletul la gură. Era foarte târziu, dar au mai stat mult timp la taclale, pentru că ele deveniseră atât de apropiate încât nu-și mai ascundeau nimic, iar doamna Mareș se considera parte din povestea de dragoste a Marinei. Asculta totul cu sufletul la gură. îl iubea și ea pe Cristi, bineînțeles într-alt fel, pentru că o făcea fericită pe Marina.

A doua zi, deși avea învoire, Marina s-a trezit la timp și a plecat la slujbă pentru că dorul de Cristi era mai puternic decât chiulul.

Cristi era în birou său, dar cum a aflat că a venit, s-a dus și a îmbrățișat-o după ce i-a sărutat mâna cu tandrețe. I-a șoptit din nou cât de tare o iubește și i-a cerut să-i devină soție. Așa, fără nicio scenă gândită dinainte pentru că așa a simțit și pentru că nu mai avea stare s-o țină pe Marina departe de el.

Pentru o clipă Marina a rămas confuză gândindu-se că a mai fost cerută odată de soție și a doua zi EL a uitat tot. „De ce să ne grăbim?” a răspuns ea aproape șoptit, nu pentru că așa a simțit, ci pentru că și-a adus aminte de prima cerere. Dacă până mâine va uita și Cristi?!

— Marina, dar nu despre grabă este vorba! Te iubesc de când te-am văzut prima dată, însă nu eram sigur de sentimentele tale.

— Dacă până mâine uiți că m-ai cerut de soție?!

— Să uit?!

— Da, e posibil.

— Dacă spui că uit până mâine, te mai cer astăzi de o sută de ori și dacă vrei argumente, te duc acum acasă la mine și acolo rămâi până facem actele. Marina, știi că sunt bogat, că am tot ce-mi trebuie, dar ca să fiu pe deplin împlinit am nevoie ca tu să-mi fii alături. Fără tine toate acestea nu contează pentru mine, nu au valoare. De când te-am cunoscut trăiesc și respir doar prin tine. Nu mai concep viața fără tine. Ești cel mai frumos și minunat lucru care s-a întâmplat vreodată în viața mea! Dacă, Doamne ferește ai trăi alături de altcineva refuzându-mă pe mine, eu aș fi toată viața umbra ta. Nu mai concep să-mi formez o familie decât alături de tine. Poate crezi că sunt vorbe mari, dar asta simt.

Marina era gătită de emoție. Fiecare cerere în căsătorie are farmecul ei. Chiar dacă Cristi nu s-a așezat în genunchi în fața ei cu o floare în mână și această cerere părea sinceră, dar odată ce a trecut printr-un episod neplăcut, acum se temea să nu se repete.

* * *

Din fiecare experiență neplăcută noi rămânem cu neîncrederea în oameni! Mare păcat! Nu toți oamenii sunt la fel.

— Nu pot să-ți răspund imediat. Mai lasă-mi puțin timp.

Cristi s-a întristat puțin când a auzit răspunsul ei. Era neîncredere sau nu-l iubea suficient?

Diana, secretara, l-a scos din această stare, chemându-l la birou pentru că îl căuta cineva.

Și Marina a avut timp să-și revină din emoție și să judece lucrurile la rece. „Doar n-o să mi se întâmple tocmai mie același lucru de două ori. Dacă-mi mai zice odată, accept! Aaa, dar să profit de ocazie, să-i cer părerea și doamnei Mareș. Are experiență mai mare decât mine și sfatul ei îmi poate fi folositor.”

Când a auzit, doamna Mareș s-a bucurat mai mult decât Marina și i-a spus să nu mai stea deloc pe gânduri, să accepte imediat. „O altă partidă mai bună nu găsești!”

Marina aștepta nerăbdătoare să-i propună Cristi încă o dată și să accepte.

Era aproape de încheiere programului când intră Diana și îi spune: „Hai să plecăm și noi mai devreme pentru că șeful a plecat și a spus că nu se mai întoarce astăzi I”

Marina regreta, mai ales că povestind acasă a auzit și părerea gazdei. „Acum, asta era, va aștepta încă o zi până mâine!”

Abia terminase de servit masa și îi povestise doamnei ce s-a întâmplat când a sunat Cristi. „Marina, scuză-mă că a trebuit să plec imediat. A fost o situație în port care nu a suportat amânare. Dar cererea mea rămâne valabilă!”

După ce i-a spus că „cererea rămâne valabilă” restul convorbirii aproape că l-a uitat și i-a dat vestea doamnei Mareș. Ea deja începuse să fie tristă și suspicioasă cu privire la norocul ei.

A doua zi, Cristi a venit cu un buchet de trandafiri roșii, nu cu unul, ci atâția cât vârsta Marinei. I-a oferit trandafirii și tot el i-a așezat pe birou ca s-o poată îmbrățișa. O îmbrățișare tandră din partea unui om puternic și elegant în comportare, cu mișcări atente și lente, încât Marinei i-a insuflat un simțământ de protecție totală.

— Te vreau mereu lângă mine, Marina. Și asta este posibil doar dacă accepți cererea mea în căsătorie!

Topită și ea de dorul lui, Marina îi spuse un DA șoptit la ureche, iar el atent la răspunsul ei, o săltă în sus de bucurie cu cele două brațe puternice și o lasă ușor din îmbrățișare pentru a scoate din buzunar o cutiuță minusculă îmbrăcată în catifea roșie. îi oferi cutia

spunându-i: „Pentru că ai acceptat, primește și acest inel ca dovadă a sincerității și iubirii mele nemărginite pentru tine. Îmi doresc ca nimeni, niciodată să nu ne despartă și să fim tot ia braț și când o să fim la vârsta senectuții, să ne sprijinim unul de celălalt și să ne aducem aminte mereu de aceste clipe!”

Este ușor de înțeles ce a urmat. El a comandat o masă cu șampanie pentru toți membrii acelui colectiv și a făcut anunțul. Părea că toți se bucură de fericirea lor. Căsătoria era de așteptat pentru că toți văzuseră dragostea cu care o înconjura și „o pereche așa de potrivită rar mai întâlnești”, se spunea pe șoptite.

Marina și-a anunțat telefonic părinții și i-au rugat să se gândească la o dată pentru fixarea nunții. „Cât mai repede”, i-a șoptit Cristi pentru că de-acum o cunoștea pe Marina și nu ar fi fost a lui decât după cununia civilă.

Zilele care au urmat au fost trăite din plin, fără însă a fi împreună. Cristi i-a arătat din mașină „casa” lui, care era o vilă de toată frumusețea.

Nunta s-a făcut la cel mai mare restaurant din Constanța, cu mulți invitați.

Părinții lui Cristi au plăcut-o pe Marina imediat ce au văzut-o. Ea s-a comportat firesc, cu dragoste și cu respect față de ei, așa cum obișnuia cu părinții ei, fără să facă diferență. În noaptea nunții l-a privit pe Cristi ca pe un bun de preț. Era numai al ei, dar nu uita să-și îmbrățișeze socrii și părinții, în aceeași măsură, și să-i întrebe „dacă se simt bine!” Aceștia o urmăreau cu privirea plină de dragoste. Era „fata lor”, a socrilor și a părinților. Nimeni nu făcea diferență, dar nici ea nu-i diferenția.

La nuntă au venit și prietenele ei de la țară, Ramona și Delia, însoțite de noii lor prieteni.

S-a vorbit mult despre această nuntă. O pereche mai potrivită nici nu se putea.

Și Cristi a fost atent la toate detaliile, a salutat toți invitații deopotrivă, așa încât să nu se simtă nimeni neglijat.

— Monica, niciodată nu m-am simțit mai bine ca la nunta Marinei. I-a plăcut mult și prietenului meu.

— Dar ce zici de mine, eu care nu am mai fost de ani de zile la o petrecere motivând de fiecare dată că nu merg singură, aici m-am simțit ca la nunta fetei mele. De fapt țin la fata asta ca și când ar fi copilul meu.

— Să nu uiți că și eu am aceleași sentimente pentru ea.

Marina le-a promis că după ce se va instala la vilă, primele invitate o să fie prietenele ei care au sprijinit-o și au ajutat-o să ajungă doamna Demetriade.

Doamna Macaia nu a fost invitată, motiv de mare supărare. Marina însă nu a făcut-o din răutate, a crezut că nu-și dorește. Ea însă s-a simțit nedreptățită că „a ținut la fata asta și a fost foarte intrigată când l-a văzut pe Tudor cu altă fată”, a spus ea altor vecine. „Și uite, acum, nici nu m-a băgat în seamă să-mi ofere și mie o invitație! Cică, a mers toată lumea bună...!” Când a aflat de supărarea ei, Marina i-a cumpărat doamnei Macaia un tort cu rugămintea de a fi iertată.

— Aaa, nu trebuia Marina. Casă de piatră! Îți doresc să ai multă fericire și... lasă, să nu fii necăjită că băiatul ăsta este mai bun și mai frumos ca Tudor. Lasă, mamă... să-ți ajute Dumnezeu! După ce a plecat Marina, doamna Macaia a spus în gândul ei: „lasă, că și așa nu aveam atâtea bani pentru nunta asta de bogătași. M-ar fi costat o avere, poate venitul meu pe câteva luni. Am fost mai câștigată așa, s-o fac pe supărata!”

Marina a trebuit să se scuze, că altfel n-o mai termina cu doamna Macaia. Avea de făcut fel de fel de observații care pe ea nu o interesau în niciun fel.

— Nu merita doamna Mac-Mac așa ceva, dar tu nu te dezminți nici de data aceasta. Ești deosebită, asta este, spuse doamna Angela cu părere de rău.

— Plec și vin imediat, spuse Marina. A coborât din bloc și la colțul străzii era o cofetărie. A luat și pentru ele un tort cu ciocolată, să nu mai fie supărate pe doamna Macaia. Au petrecut, așa cum au făcut-o și cu alte prilejuri, dar atunci o făceau să uite de alte neajunsuri și neplăceri. Acum trona fericirea și împlinirea, urările din toate părțile.

— Marina, să nu cumva să ne uiți acum, dacă te-ai căsătorit. Te așteptăm să vii des pe la noi.

— Niciodată nu vă uit. Sunteți familia mea de aici, din Constanța.

* * *

Marina insista să vină în continuare la serviciu, dar Cristi o ruga să stea acasă. Și ca să-i facă pe plac o lăsa să vină la serviciu când dorea, fără a avea un program, dar conștiincioasă și responsabilă cum era, ea și-a ținut singură evidența contabilă.

Oana a aflat despre căsătoria lui Cristi și umbla ca turbată. Nu-și găsea locul. Ba îl suna la ore nepotrivite, ba îl aștepta în fața sediului firmei cu toate că el o respingea de fiecare dată și l-a adus în stare să spună că va cere protecție dacă se va mai ține de el.

Ca să nu mai fie deranjat și-a schimbat numărul de telefon, deși foarte mulți îi știau numărul vechi. A rugat-o pe Diana să anunțe, prin telefon sau e-mail, pe toți colaboratorii și toate cunoștințele mai apropiate despre acest lucru.

Marina ce s-a gândit? „Să-și schimbe și ea telefonul, dacă cumva îi mai trece prin minte lui Tudor s-o sune, nu se făcea să-i răspundă sau să mai știe ceva de ea”. Așa că a procedat și ea în consecință.

Lui Cristi nu-i povestise în amănunt relația ei cu

Tudor, dar nu o făcuse dintr-o rea intenție. Nu au prea avut timp să discute despre altcineva, ocupându-se total de relația lor, de visele pentru viața lor viitoare.

Cristi păstrase în serviciu femeia care-i făcea curățenie. Aceasta spăla, călca rufe, uneori prepara ceva bun de mâncare pentru a-i fi mai ușor Marinei. Pe iubita lui, acum soție, o proteja de muncile casnice și îi crea viața pe care o gândise dacă-i va accepta cererea în căsătorie. Nu-i promisese nimic în prealabil, dar mereu visase la confortul pe care i-l va asigura dacă va fi a lui. În definitiv soarta a fost foarte darnică cu el. Avea o casă frumoasă, o mașină performantă, o firmă din profitul căreia își asigura un trai confortabil... De ce să economisească bani și soția lui să ducă o viață casnică? Tot el se preocupa și cu partea de distracție a familiei lui. Marina, așa rezervată cum o știa, nu i-ar fi cerut nimic ca să se simtă bine. Așa că, era de datoria lui să o facă.

Cristi o rugase pe secretară să-i asigure programul săptămânal de filme și spectacole. O dată la două luni ieșeau măcar până în Bulgaria sau Ungaria. De acolo foarte des ajungeau și în Austria. Își trăiau viața cu adevărat. Din banii câștigați nu-și făceau avere. Îi cheltuiau doar pentru confortul și distracția lor.

Viața fiecărui om se trăiește pe etape. Viața Marinei cunoscuse o nouă etapă. Era iubită, era protejată, nu ducea grija zilei de mâine. Dumnezeu a răsplătit-o pentru primul ei eșec în dragoste și pentru toată suferința de atunci, dar și pentru sufletul ei bun și vorba ei blajină care aveau menirea să îi vindece pe cei care aveau o relație cu ea sau se găseau în preajma ei.

Își fixase o zi de vizită la socrii în cursul săptămânii, iar aceștia o așteptau cu tot dragul. Părinții și socrii își telefonau, iar părinții le mulțumeau de fiecare dată pentru că au crescut și educat un băiat manierat și cu bun simț. „Vă mulțumesc că l-ați educat pe Cristi atât de bine, iar eu

mă bucur acum de rezultatul muncii dumneavoastră!” Cum să nu fie mulțumiți acești părinți când li se aducea recunoștința creșterii fiului lor arătând prin aceasta dragostea și respectul pentru ei.

La un spectacol sau un film bun îi invitau și mergeau împreună. De cele mai multe ori se încheia seara cu o masă în patru la restaurant.

Cristi se interesa acum de o mașină pentru Marina, în timp ce ea făcea cursul pentru șoferi.

* * *

Iubirea și pacea în familie este ca o terapie. Bunele maniere reprezintă o treaptă esențială în drumul nostru spre fericire și împlinire. Nu luăm nimic în afară de conștiința noastră. De aceea nu trebuie să devenim egoiști și lacomi. Să oferim totul ca să primim destul de mult.

* * *

Frumoasa doamnă Tudor își făcea planuri mari de viitor și absolut toate o includeau pe Marina. Mai întâi se * gândea ca la întoarcerea din voiaj să-și schimbe locuința și telefonul, iar pe părinți îi va ruga să nu o informeze pe Amalia despre toate acestea.

Prima lui grijă a fost să-și ducă la îndeplinire tot ce își propusese. Nu a fost ușor să-și găsească o altă gazdă. Dar de-abia după aceea a urmat greul. Nu dădea de Marina. Nu avea veleități de detectiv și nu a reușit să facă nimic în privința aceasta. De la părinți primea mereu veste că Amalia este înnebunită că nu știe nimic despre el. Se certase și cu ei pentru că nu-i spun nimic bănuind că ascund ceva. „Nu știm cât mai putem să o respingem așa...”

Părinții lui Tudor o plăceau pe Amalia, nu erau împotriva ei. Dar ce te faci când fiul tău te roagă insistent ceva. Nu puteau înțelege dragostea lui, după o relație de atâta timp alături de Amalia, doar că i-a căzut cu tronc o

altă femeie. Îl susțineau doar pentru că nu aveau încotro, dar nu erau într-un tot de acord. Pe Amalia au asigurat-o că nici lor nu le spune unde s-a mutat și ce număr de telefon are. „Ne sună de la un telefon fix din oraș!” „Iartă-ne, Doamne, că trebuie să mințim fata asta, dar ce putem face!”

Amalia era înnebunită. La câteva zile după ce a aflat că vaporul lui sosise s-a urcat într-un microbuz și a venit la Constanța. S-a dus glonț la doamna Micu. Nici aceasta nu știa nimic de noua lui adresă. Gazda ținuse la Tudor, dar acesta i-a explicat pe scurt de ce se mută. Știind câte ceva din certurile sale cu Amalia, l-a înțeles. I-a spus doar: „să nu mă uiți, să mai treci pe la mine!” Domniei sale, cu adevărat, nu-i dăduse nicio adresă și nici numărul nou de telefon.

După terminarea tuturor examenelor Tudor nu a mai trecut pe acasă, dar și de teama ca Amalia să nu i se „agațe” iar de gât. După ce și-a aranjat mutarea, după eforturi îndelungate de a o găsi pe Marina, a plecat la munte. Avea nevoie de puțină relaxare după toate traumele psihice prin care trecuse.

„După ce mă întorc, îmi găsesc mai întâi serviciu, adică un contract pe o navă, o caut pe Marina, strâng bani din voiaj și după ce mă întorc mă căsătoresc cu ea!” Deabia acum el a înțeles ce înseamnă să iubești. De când o cunoscuse, în mintea lui nu mai era loc și pentru alte gânduri decât pentru ea. Și iubirea adevărată nu moare niciodată. El avea o singură constantă – iubirea pentru Marina.

Odată aceste planuri făcute, a stat relaxat în mica lui vacanță.

Un prieten i-a spus de o firmă de shipping care angajează tineri absolvenți ai U.M.C.

* * *

Cu o hârtie în mână în care își notase adresa firmei,

cu ochii în toate părțile, Tudor s-a lovit de o frumoasă doamnă și întorcând capul îi spune: „Scuzați, vă rog!”

Frumoasa doamnă nu era alta decât Marina care tocmai plecase de la firma soțului ei, acum și a ei, unde mai verificase ceva prin acte. De când se căsătorise devenise absentă la absolut tot ce o înconjura, deoarece confortul și situația ei psihică și materială erau multumitoare și nu o mai interesau persoanele pe lângă care trecea. Și nu din îngâmfare sau mândrie, dar nu mai era interesată de nimic. Viitorul ei fusese asigurat din toate punctele de vedere.

Când a văzut-o, Tudor era să scape hârtia din mână. Ce bine că se întâlnise cu ea. Doamne, cât a mai căutat-o prin oraș și de câte ori a sunat la numărul știut și nu-i răspundea nimeni.

— Marina, dacă ai ști de când te caut! Doamne, ce bine arăți?

— Tudor...?!!

Revăzându-l, Marina a uitat pentru o clipă care mai este starea ei socială și a fost într-adevăr foarte mirată să-l întâlnească.

— Marina, știu că în primul rând trebuie să-ți cer scuze pentru tăcerea mea...

— Nu, Tudor, nu-i nevoie!

Marina se fâstâcise mai mult decât el și nu știa nici ce să-i spună, nici cum să reacționeze. O luase total prin surprindere exact când aproape uitase de el. De fapt, își propusese să uite de el ca să nu-și complice viața alături de Cristi. Așa i s-a părut că este corect și în regulă față de soțul ei.

— Aah, dacă ai ști ce bucuros sunt că te-am întâlnit. Am atâtea să-ți spun...

— Nu, nu-i nevoie!

— Ai rămas aceeași fată blândă și deloc pretențioasă.

Iar eu mă simt aceeași bestie.

Marina dă să plece, dar Tudor o apucă de mână:

— Nu, cum să pleci când eu te-am căutat atâta?

— Tudore, nu mai avem ce discuta!

— Sigur că avem ce discuta. Am atâtea să-ți spun...

— Nu...! Tudore, chiar nu mă interesează nimic din ce vrei să-mi spui... Uneori cuvintele devin inutile.

— Ai tot dreptul să fii supărată. Dar să știi că eu te-am iubit fără întrerupere tot timpul acesta, numai că am omis... am uitat să-ți spun că aveam deja o prietenă...

— Bine, să fiți fericiți împreună.

— Nu! Fericirea mea este lângă tine!

— Nu se mai poate.

— Ba se poate. Tu ești o femeie deosebită. Ești bună și iertătoare.

— Nu, chiar nu se mai poate.

— Haide să intrăm undeva... la o cafea... să-ți explic. Sigur ai să mă înțelegi.

— Tudor, eu m-am căsătorit.

— Cuuum?!!!

— M-am căsătorit.

— Nu! Nu! Nu! Divorțezi, spuse Tudor, aproape țipând la ea!

— Chiar nu mai avem ce discuta, dădu ea iar să plece, dar Tudor o prinse de mână.

— Nu pleci nicăieri!

— Tudore, lasă-mă să plec. Se uită lumea la noi.

— Nu mă interesează de nimeni.

— Te rog, nu mai spune nimic, că eu trebuie să plec.

— Marina, trebuie să vorbim... Totul are o rezolvare. Nimeni nu te-a mai iubit ca mine.

— Da, din prea multă iubire ai ales să mă părăsești.

— Tocmai de aceea trebuie să-ți explic!

— Nu mă mai interesează...

Marina întoarce spatele să plece dar Tudor iar o prinde de mână. În timpul acesta un angajat al firmei trece și vede scena. Foarte subtil și elegant îi propune:

— Doamna Marina, haideți... că vă duc eu acasă.

— Da, mulțumesc.

Aceasta, plecă împreună cu domnul Ionescu și Tudor a rămas mut și cu mâinile întinse spre ea: „Marina, Marina, stai... Nu pleca!”

* * *

Iubirea este cel mai sfânt sentiment de pe pământ și nimeni nu are voie să intervină pentru a o destrăma.

Tudor și-a pierdut rațiunea pentru care se afla acolo. A continuat să meargă pe stradă cu mâinile întinse șoptind: Marina... Marina...! Mintea lui s-a blocat pe acest ultim gest de disperare și îl repeta obsesiv.

După ce a colindat fără nicio țintă pe străzi, a ajuns acasă, la noua gazdă, s-a aruncat pe pat și până a adormit a repetat întruna: Marina, Marina...

De atunci, mintea lui nu mai funcționează și o strigă întruna pe Marina.

În parcul din orașul său natal îl poți întâlni foarte des. Umblă nebărbierit, neîngrijit și când vede o fată frumoasă o trage de mână, spunându-i: „Marina, stai să-ți explic...!” Este jenant și pentru el și pentru familia lui, dar mult mai dureroasă este trauma prin care trec toți ai săi.

Pentru părinții lui este o mare durere. Terminase facultatea, așteptau să se angajeze, să-și facă un rost, dar nimic din toate astea.

De când s-a îmbolnăvit, părinții lui au consultat cei mai mari specialiști în psihiatrie și neurologie. Unul dintre medici a afirmat că „este posibil să-și revină doar dacă va întâlni o fată asemănătoare celei pe care a iubit-o atât de mult!” Slabe speranțe, dar tot este ceva, decât nimic.

Nu puteau nici să-l împiedice să iasă din casă. Cine l-a cunoscut înainte știe că era un băiat studios, vesel, respectuos, dar cunoscându-i povestea de iubire spune, văzându-l: „Doamne ferește!”

DE ACEEAȘI AUTOARE:

Știi că timpu-i colorat?

— Editura Neliniști metafizice, Constanța 2007, roman;

Cândva... prietene - Editura Neliniști metafizice, Constanța 2008, roman;

Confesiunile Angelei - Editura Neliniști metafizice, Constanța 2009, roman;

Vremuri, oameni și... Editura Virom, Constanța 2010, eseuri;

Antologie jurnalistică, vol. I - O felie de viață; Editura VIF, Constanța 2012, publicistică;

Antologie jurnalistică, vol. II - Locuri și evenimente, Editura VIF, Constanța 2013, publicistică.

Jocul destinului, Editura ExPonto, Constanța, 2013, roman;

Vremuri, oameni și... destine, volum reeditat, revizuit și adăugit, Editura Reklama Studio, 2014.

Basarabia, pământ străbun - Editura NextBook, Constanța 2014

Antologie jurnalistică, vol. III - Interviuri, cronici, reportaje - Editura NextBook, Constanța 2014;

Monografia comunei Borcea - Editura NextBook, Constanța 2014;

Știi că timpu-i colorat? Ediția a II-a, Editura NextBook, Constanța 2015;

Cândva... prietene, Ediția a II-a, Editura NextBook, Constanța 2015;

Vasilica MITREA, scriitoare, redactor la revistele „DOBROGEA CULTURALĂ” și „ARMA PONTICA, colaboratoare la alte reviste, membră a Asociației

scriitorilor de limbă română din Quebech, Canada; membră a mai multor asociații culturale. A primit multe premii și diplome pentru activitatea sa literară.

— Prezentă în Dicționarul Ligii Scriitorilor Români, voi. I, Editura Dacia XXI, Iași, pag. 263-264;

— Prezentă în Dicționarul enciclopedic „PERSONALITĂȚI ROMÂNE ȘI FAPTELE LOR 1950-2010” - volumul 55, Editura StudIS, Iași, 2013, pag. 443-466;

— Prezentă în Antologia Asociației Scriitorilor de Limbă Română (ASLRQ-2015) din Quebec, Canada, pag. 120-123;

— Prezentă în volumele apărute în 2012, 2013, 2014, 2015 ale Fundației Culturale „Memoria”, filiala Argeș - Comunicări prezentate la Simpozion;

— Prezentă în antologii și reviste literare.

Cuprins

Prefață 5

Marea mă fascinează 11

Coup de foudre 20

Carpe diem 24

Pe tine și marea 33

Adevărul tot iese la iveală 38

Ar fi bine să treci și printr-o criză 48

S-a întâmplat să le compare 56

De-abia aștept să te revăd 61

O și vedea mireasa lui 64

Sunt aici lângă tine 70

Stai așa să-i urmăresc 79

A fost ca o vâlvătaie 88

Eu nu mai pot să tac 102

A plăcut-o din prima zi 112

începuse să-l iubească pe omul acesta 122
Vrei să mergi cu mine? 130
Se spunea că se potrivesc 148
Când cobora în port căuta suveniruri 156
Binecuvântată să fie iubirea 159
Frumoasa doamnă 170

ISBN 9781518832611

Vasilica MITREA - scriitoare, redactor la revistele „DOBROGEA CULTURALĂ” și „ARMA PONTICA”, colaboratoare la alte reviste, membră a Asociației scriitorilor de limbă română din Quebec, Canada; membră a mai multor asociații culturale. A primit multe premii și diplome pentru activitatea sa literară.

- Prezentă în Dicționarul Ligii Scriitorilor Români, vol. I, Editura Dacia XXI, Iași, pag. 263-264;

- Prezentă în Dicționarul enciclopedic „PERSONALITĂȚI ROMÂNE ȘI FAPTELE LOR 1950-2010” – volumul 55, Editura StudIS, Iași, 2013, pag. 443-466;

- Prezentă în Antologia Asociației Scriitorilor de Limbă Română (ASLRQ-2015) din Quebec, Canada, pag. 120-123;

- Prezentă în volumele apărute în 2012, 2013, 2014, 2015 ale Fundației Culturale „Memoria”, filiala Argeș – Comunicări prezentate la Simpozion;

- Prezentă în antologii și reviste literare.

ISBN 9781518832611

9 781518 832611